

Viktor de Kowa, vedeta filmului „Ei doi...” e căsătorit cu o frumoasă și nu mai puțin bogată cântăreață japoneză.

Lil Dagover este soția unui mare fabricant, fapt care explică și luxul extraordinar pe care-l etalează în filmele ei.

Zarah Leander, interpreta filmului „Iubirea cea mare” este soția unui reputat xiarist suedez și are doi copii.

Intimități din viața lor

CORRESPONDENTUL nostru din Berlin ne trimite aceste amănunte culese din viața particulară a vedetelor de cinema:

ZARAH LEANDER...

...este proprietara unei superbe moșii lângă Stockholm și mama a doi copii; o fetiță de 14 ani și un băiețuș de 7 ani. Soțul ei este un cunoscut xiarist suedez, proprietarul unei mari gazete din capitala Suediei.

OLGA TSCHECOWA...

...este mama unei tinere doamne de 21 ani, Ada, căsătorită cu un operator, pe care l-a cunoscut în studiourile „Tobis”, unde asistase la turnarea unor scene din ultimul film al mamei sale.

Deși n'a fost pregătită pentru ecran, frumoasa Ada a semnat de curând un contract pentru unul din rolurile secundare a filmului „Oameni în furtună” cu Olga Tschecowa, vedetă.

VICTOR DE KOWA...

...este căsătorit cu frumoasa Mishuko Meindl, o drăguță cântăreață japoneză, care a turnat și un film la Viena acum câțiva ani. Mishuko Meindl, trăiește de mulți ani în Europa și este... multi-milionară!

LIL DAGOVER...

vedeta cu cea mai bogată garderobă, este căsătorită cu un mare fabricant. Se explică

astfel și faptul că Lil Dagover oferă cele mai elegante serate.

GUSTAV FROELICH...

...redevinit un burlac convins, posedă un frumos castel împrejmuit cu un imens parc în apropierea Berlinului.

LUISE ULLRICH...

...este atât de populară și totuși modestă, extrem de modestă. Trăiește alături de mama ei, într-o casă burgheză cu grădiniță în față, la marginea capitalei Reichului. O imensă bibliotecă înconjurată de patru camere prietenoase înseamnă lăcașul de odihnă al vedetei. Luise Ullrich primește foarte rar vizite spre regretul camarazilor ei care o iubesc atât de mult.

IRENE VON MEYENDORFF

...este considerată la Berlin, cea mai elegantă femeie, întrecând în (Continuare în pagina 15)

Olga Tschecowa are o fată măritată, cu care turnează împreună în filmul „Oameni în furtună”.

Irene von Meyendorff, vedeta filmului „Mondena” contează ca cea mai elegantă și mai excentrică vedetă a filmului german.

FOTO
UFA ȘI
TOBIS

EXPOZIȚIA MODEI DIN SALA „ARTA”

Ilustrația reprezintă un aspect al expoziției de modă organizată zilele trecute în sala „Arta”, de S. A. fost „M. Neumann” din Brașov.

Expoziția s'a bucurat de un extraordinar succes, ceea ce a făcut ca marea sală a „Artei” să devină neîncăpătoare pentru amatoarele de frumos. În prezentările făcute linia caracteristică a modelelor s'a evidențiat prin simplitate. S'au putut admira: costume superbe, rochii de dimineață pline de gust, din șantung și mătase imprimată, complete de vară, rochii de lână, mantale și jachete cu glugi, fuste pantalon, costume de strand și grădină...

Ciorapi mai eleganți la acelaș preț?

În fiecare zi puteți da impresia de a purta ciorapi noi pe picioare. Cu o singură condiție: ca ciorapul pe care-l purtați să fie extrem de elastic, — să fie deci întotdeauna strâns mulat pe picior, — să aibe o țesătură cât mai deasă și să fie foarte durabil. Ciorapul Elbeo întrunește toate aceste calități.

ciorapi
ELBEO

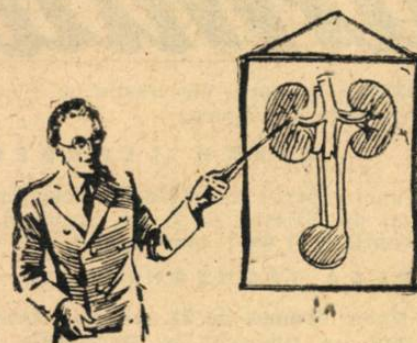
Sitiți că ..

dacă un om în vârstă de 60 de ani și-ar face socoteala, adunând toate zilele în care a fost bolnav de răceală, ar constata că a sacrificat cel puțin un an din viața acestei boli ce putea fi evitată? Pentru că Aspirin, luat din vreme, previne primejdia îmbolnăvirii.

BAYER

Nici un cămin fără

ASPIRIN.

Si aceasta interesează

căci rinichii și căile urinare joacă un rol important pentru sănătatea Dvs. Prin rinichi și căile urinare se elimină toate rămășițele pe cari corpul nu le asimilează. Curățați aceste căi cu Helmitol pentru ca organismul să nu sufere.

Acum în primăvară este timpul nimerit pentru o cură binefăcătoare cu Helmitol.

HELMITOL

este un produs „Bayer”

CITIȚI

IN „SUPLIMENT”
DE VORBA
CU CITITORII
RUBRICĂ REDACTATĂ
DE
JOSEPH DE SAXA

Nº 4711

O APARIȚIE PRIMĂVĂRATECĂ

Da, este cea mai termecătoare femeie, aceea care își încredințează frumusețea veritabilei Ape de Colonia „4711”. Câteva picături de „4711” înprospătează și vă înviează imediat.

„4711” Apa de Colonia TOSCA reunește puterea înviorătoare a veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul incântător TOSCA.

AURUL NEGRU AL DEȘERTULUI

(Urmare din pag. 10)
cărbone. El a cerut numai o redevență la fiecare tonă de cărbune.

Și astfel, în locul unde se făceau altădată pelerinajii se pot vedea astăzi sute de corturi ale oamenilor care lucrează la mine.

Lucrul în aceste mine sahariene prezintă un avantaj destul de important. În timp ce temperatura la suprafața solului se ridică de multe ori la 60 de grade, în mină, temperatura este de numai 25 de grade. Datorită acestui fapt, numeroși nomazi se angajează să lucreze în mine în timpul căldurilor mari.

Firește că o producție regulată nu se poate realiza cu muncitori nomazi care dispar împreună cu corturile lor imediat ce au pus ceva bani de o parte.

În orice caz, important pentru posesiunile africane ale Franței rămâne faptul că pe teritoriul saharian s'au descoperit mine de cărbuni care după războiu vor putea fi exploatate firește în condițiuni mai bune.

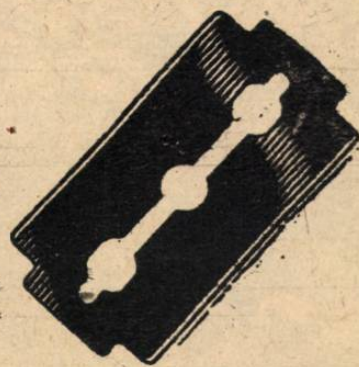
Acesta este

noul înlocuitor de cafea!

„Fränk-Café” Soc. pe Act.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

CUM SE TRĂEȘTE ÎN JAPONIA DE AZI

(Urmare din pagina 7)

Spălarea zilnică a corpului este o obligație, un rit colectiv, care înglobează toate clasele sociale, dela cel mai bogat cetățean și până la muncitorul cel mai modest.

D. Mikito sau japonezul cu o situație nici prea proastă și nici prea bună, burghezul mijlociu cu alte cuvinte, mai are și filozofia lui, după care țăria Japoniei constă în reducerea necesarului la minimum posibil fără a distruge însă echilibrul vital

AMERICA ÎN TIMP DE RĂZBOIU

(Urmare din pag. 4-a)

situații ce se petrec în timp de războiu.

În timp ce la Pearl Harbor flota americană pornea în ultima ei călătorie spre fundul oceanelor, în New-York un compozitor a lansat un cântec cu aceste cuvinte în formă de refren: Micii japonezi vor deveni din galbeni albaștri. Între timp micii japonezi dădeau lovitură după lovitură forțelor aliate pe apele nesfârșite ale Pacificului.

Marile orchestre de jazz au cunoscut o vogă uriașă dela declararea războiului, căci americanii își uită ne-cazurile ascultând muzica și cuvintele consolatoare ale trubadurilor moderni.

În ultima vreme melodiile războinice au fost înlocuite cu melancolice romanețe, în care americanii jură că-și vor aminti întotdeauna de insulele Hawai și de Pearl Harbor.

Între timp însă nici japonezii nu uită aceste puncte de foc ale strategiei americane. Bineînțeles, fiecare în felul său...

INTIMITĂȚI DIN VIAȚA LOR

(Urmare din pagina 14)

elegantă chiar pe Camilla Horn, iar bijuteriile lor sunt o adevărată comoară. Și ingenua din „Frau Luna” este mama unui copilăș de cinci ani, iar soțul ei este un cunoscut chirurg berlinez. Actualmente Irene von Meyendorff turnează filmul „Mondena” cu Carl Ludwig Diehl.

ERIK FREY...

...partenerul Ilsei Werner în „Fata fără nume”, un nou actor de curând lansat, și-a împlinit primul vis: să fie proprietarul unei elegante garsoniere în inima Berlinului.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului și d. dr. Dănuțescu, ministrul Muncii, în mijlocul lucrătorilor dela fabrica „Lemetru”, cu prilejul zilei de 1 Mai.

D. Al. Marcu, ministrul Propagandei Naționale, sosind în Capitală după călătoria și vizitele făcute în Italia.

M. S. Regele Mihai, M. S. Regina mamă Elena, d. prof. Mihai Antonescu membrii guvernului și invitații de onoare la prezentarea filmului național „Războiul Sfânt”.

D. Filaret Barbu dirijând corul Societății „Lira” din Timișoara, la concertul care a avut loc în sala Ateneului.

Orchestra C. F. R. cântând pe scena cinematografului Aro, de Ziua Muncii.

Studentii trimiși de toate universitățile din țară, la sesirea în gara de Nord, în vederea concursurilor din Capitală.

O fază emoționantă a matchului de fotbal între echipele „F. C. Ploști” și Sp. Studentesc”, care se știe că s'a terminat în favoarea celei dintâi.

CU UN BOGAT ȘI VARIAT SUPLIMENT

14 — 20 M A I
NR. 797 — ANUL XVI
— 20 LEI —

IN ACEST NUMĂR:
**REPORTAJUL FOTOGRAFIC
COMPLET AL PARĂZII DE
10 MAI**

SOSIREA M. S. REGELUI MIHAI I,
A D-LUI MAREȘAL ANTONESCU
ȘI A D-LUI MAREȘAL LIST (ÎN
MAȘINA II-a, ÎNSOȚIT DE D.
PROF. MIHAI ANTONESCU) PE
PLATOUL DEFILĂRII DE 10 MAI

22 JUN 1942

Instantaneu fotografic reprezentând interiorul Reichstagului, în momentul când Fuhrerul Adolf Hitler și-a rostit marele său discurs dela 26 Aprilie.

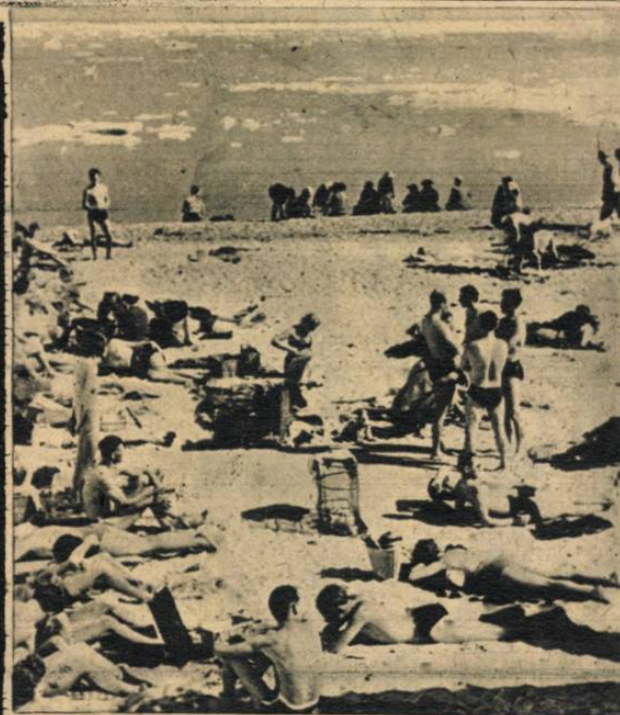

Locotenentul Tihon V. Kulikovsky, fiul Marelui Duce Olga (sora Zarului asasinat de bolșevici), s'a căsătorit la Copenhaga cu tânăra daneză Agnete Petersen.

Trei aviatori germani cari au fost sărbătoriți de camarazii lor, cu prilejul împlinirii a 700 ore de zbor contra inamicului.

din TOATA LUMEA

Pe plaja dela Oeresund (lângă Copenhaga) vizitatorii — printre cari mulți soldați germani — nu ezită să se scalde printre stâncile de gheață netopită încă.

Soldați germani în excursie pe malul Mării Negre privesc locul unde a fost respinsă ultima încercare de debarcare a bolșevicilor.

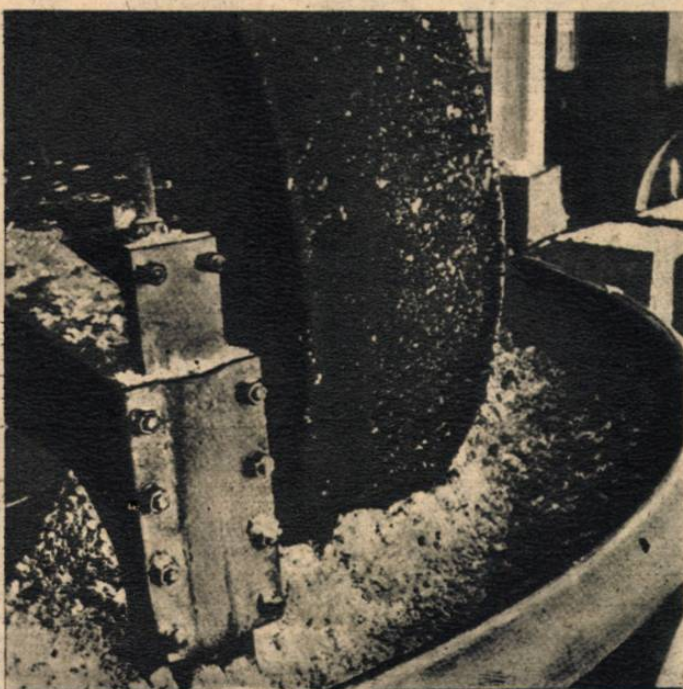
Pandit Nehru, șeful atât de popular al naționaliștilor hinduși, vorbind, la o întrunire populară, despre respingerea propunerilor britanice.

Canități enorme de lemne erau aduse altădată din Nord și transformate în hârtie...

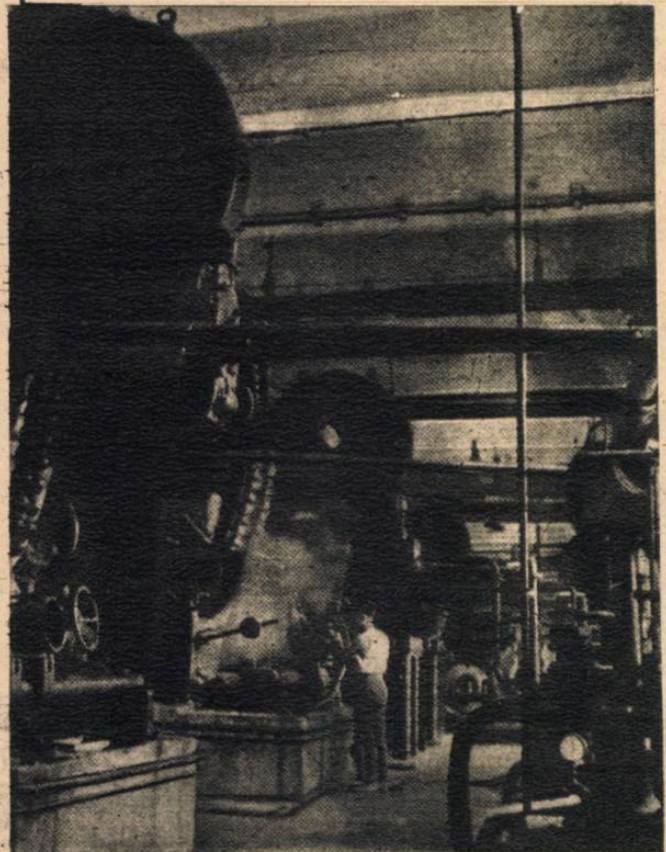

S'a constatat însă că se poate utiliza cu aceleași rezultate resturile de hârtie aruncate

Aceste resturi de hârtie sunt transformate mai întâi în pudră fină cu ajutorul unei astfel de mașini...

Cănd e criză de hârtie

Pudra astfel obținută este decolorată cu clor și cu soluții calde de sodiu și de potasiu...

CRIZA de hârtie este resimțită de întreaga Europă. Țările beligerante au fost nevoite să limiteze consumul acestei materii iar marile ziare ale continentului au adoptat una dintre cele două soluții: au micșorat numărul paginilor sau au micșorat tirajul.

De unde provine această criză? Cetitorii știu că fabricile de hârtie consumă o mare cantitate de lemne pentru a satisface nevoia enormă a maselor știitoare de carte. Cu alte cuvinte, cartea și ziarul devastau pădurile.

În vremuri de pace se importa lemn din regiunile păduroase ale Nordului, căci dacă n'ar fi satisfăcut demonul lui Gutenberg care stăpânește veacul nostru, atunci cu siguranță că o mare parte din bogățiile păduroase ale Europei ar fi fost sacrificate pentru a întreține setea de noutăți și de deșertăciune a omului contemporan.

Lemnul dela Nord nu mai poate fi pentru nicio țară din Europa materia primă pentru fabricarea hârtiei. Și aceasta nu din cauză că pădurile dela Nord ar fi dispărut, ci din cauza greutăților de transport și mai ales datorită faptului că Finlanda, cea mai mare exportatoare de lemn, se află angajată în războiul anti-bolșevic.

În toată Europa hârtia a început să se fabrice din alte materii decât lemnul. Stocurile enorme de papetărie necesare țărilor europene sunt realizate prin întrebuințarea lemnului în cantitate redusă și a unor materii surrogat.

Paiele, buruienile, cârpele se potriveau de minune pentru a fi transformate în hârtie. Dar paiele sunt rare căci animalele au nevoie de ele, iar din resturile de cârpe se fac pantofi și păpuși.

S'a ajuns la constatarea că hârtiile întrebuințate pot fi din nou folosite la confecționarea materiei atât de necesară apariției ziarelor și revistelor.

Așa dar s'a început o enormă operație de strângere a hârtiei vechi. Această operație este urmărită cu eforturi gigantice în țările, care, ca Franța, au fost mai greu lovite de război.

Hârtiile vechi sunt introduse împreună cu bucăți de lemn în imense malaxoare care le transformă într-o pulbere fină.

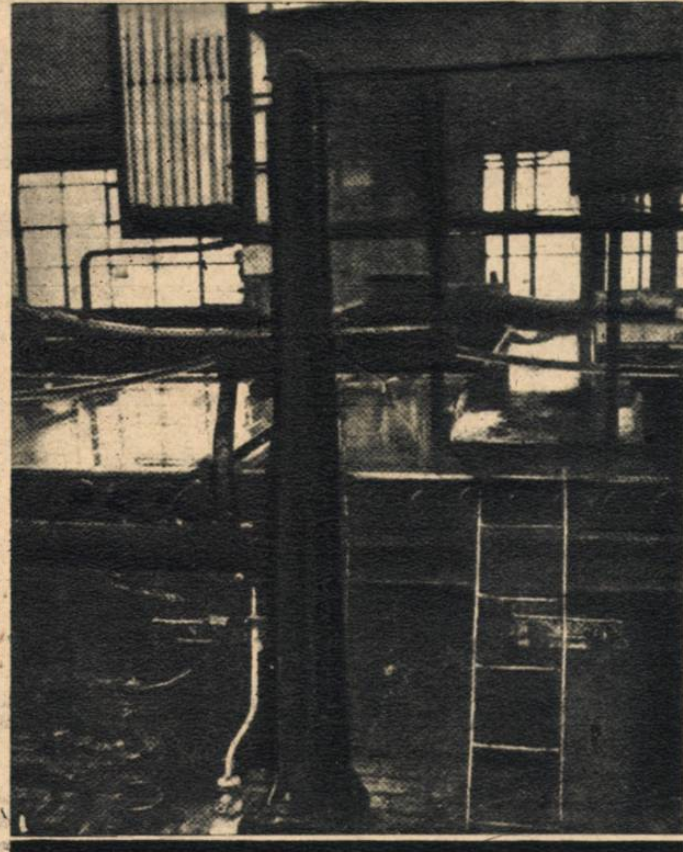
Pulberea aceasta se transformă într-o pastă și mai fină care este decolorată printr'un procedeu de spălare.

Pasta decolorată este vărsată în vase unde se produce procesul de transformare a pastei amorfe în foi nesfârșite de hârtie.

După ce pasta a fost transformată în hârtie, ea este uscată și nivelată, lustruită și răsucită în formă de sul.

Iată așa dar cum industria europeană a știut să găsească soluția potrivită pentru a obține tonele de hârtie care se consumă zilnic în toate colțurile lumii vechi, care, a văzut acum câteva sute de ani lumina tiparului.

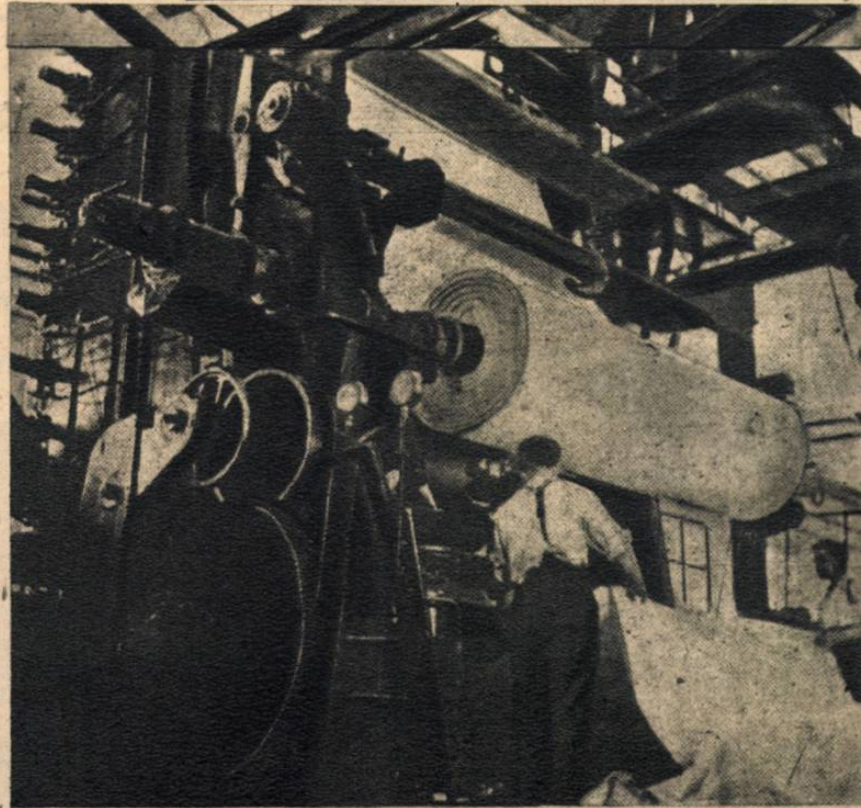
Ilustrațiile noastre înfățișează cu destulă plasticitate diferitele faze ale fabricării hârtiei prin noile procedee.

Pudra e transformată apoi în pastă și lăsată să se întindă într'un strat subțire și egal pe aceste plăci de metal...

La rândul ei, pasta e trecută prin presa a doi cilindri uriași care o transformă în hârtie de dimensiunea și grosimea dorită...

În ultimă operație, hârtia e rulată pe suluri și pusă la dispoziția ziarelor și revistelor

Sus: Strada cinematografelor din Tokio. Japonezii utilizează ecranele pentru chemarea cetățenilor la vot.

Jos: Tînere japoneze din organizațiile feminine de muncă defilând pe străzile Capitalei.

Alegerile DIN JAPONIA

unde primesc concomitent și instrucția militară, aceștia nu sunt primiți în tramvaie sau în autobuze dacă au de făcut un drum mai scurt de 2 kilometri. Fiind tineri, pot să meargă pe jos. Studenții acceptă cu voie bună această restricție, considerând-o ca un antrenament suplimentar în vederea formării lor militare.

Restricțiile de tot felul, dau Japoniei o fizionomie aspră și severă ca fața unui luptător decis să învingă prin orice mijloace.

În mijlocul acestor preocupări al căror scop este mobilizarea tuturor forțelor pentru a câștiga bătălia uriașă a Mării Asii, guvernării și-au pus problema noilor alegeri. Ce paradox! Cea mai veche țară democratică, trăind din fetișismul voinței populare, Marea Britanie, nu s'a grăbit să facă noi alegeri pentru a reînnoi compoziția Camerei Comunelor ale cărei puteri sunt expirate.

Japonia însă autoritară și totalitară, s'a pregătit să voteze pentru a alege pe noii reprezentanți ai poporului în Dieta Imperială.

Rolul acestei diete ar fi de natură strict internă, întrucât numai armatele nipone regulează în momentul de față problemele de politică externă ale națiunii.

Generalul Tojo, supranumit „generalul socialist”, vrea să realizeze cu orice preț programul său de etatizare a țării. El crează fabrici ale Statului, supune industriile controlului său, înlătură dela supremația economică vechile trusturi familiare, patrimoniul ce aparțin unor bogătași ca Mitsui care pretinde că descinde din zei, Mitsubichi, Yasuda și Okura, și pășește spre cele mai revoluționare reforme economico-sociale.

În această operă grea, generalul Tojo se sprijină pe o puternică mișcare totalitară care tinde să reformeze complet structura internă a Statului redând împăratului puterea deciziilor în materie de economie. Prin strădania lui, generalul Tojo a declanșat ostilitatea anumitor interese, capitaliști de mai multe ori miliardari, și printre aceștia și a câtorva oameni politici printre care prințul Konoye.

Tojo a fost însă de părere că alegerea unei noi Diete îi va îngădui să aibă asentimentul reprezentanților poporului pentru ducerea la bun sfârșit a operei sale epocale.

Strada bazarurilor cu lămpioane și ornamente de sărbătoare din Tokio.

JAPONIA prezintă pentru spectatorul îndepărtat din Europa aspecte din cele mai originale.

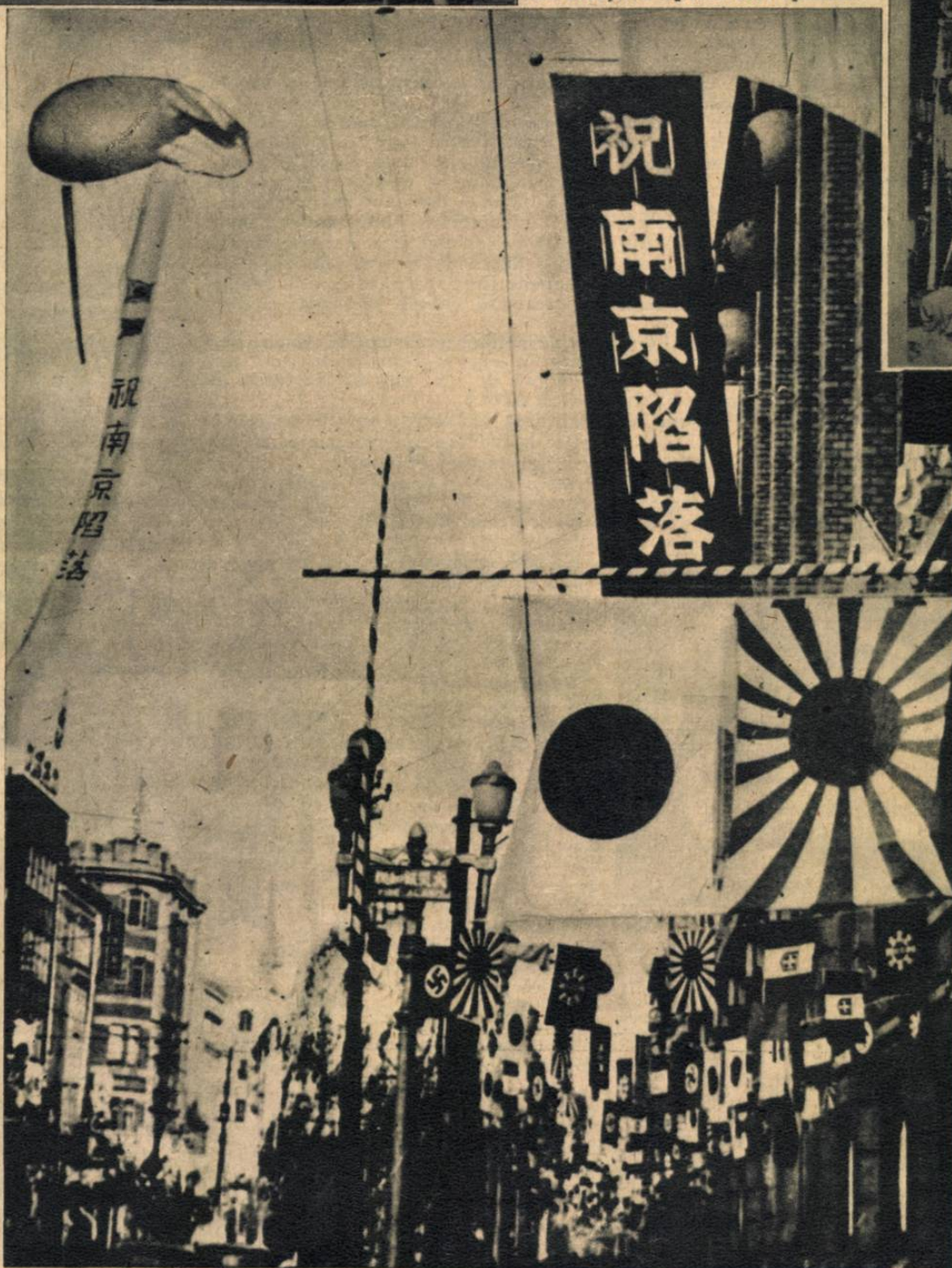
Războiul pe care această mare putere extrem-asiatică îl duce pe mai multe fronturi situate la distanțe mari de patrie, este însoțit de un războiu intern pe care toți supușii Majestății Sale Imperiale îl duc împotriva risipei de orice fel, împotriva proastei folosiri a timpului și împotriva tendinței spre economia de eforturi.

Vitejia soldaților este dublă deci de munca eroică a celor trei milioane de muncitori care lucrează câte 72 de ore pe săptămână. Intensitatea muncii nu constituie pentru poporul japonez o situație nouă căreia trebuie să-i facă față. Înainte ca celelalte țări să proclame necesitatea transformării și adaptării industriei la starea de urgență a producției, muncitorul japonez a acceptat să lucreze 12 ore pe zi, fără niciun spor de salariu.

Dar nu numai clasa muncitoare face eforturi și sacrificii. La lupta pentru suprimarea inutilului și a prisosului participă totalitatea națiunii.

Japonezii aveau o predilecție deosebită pentru jocurile de golf și de polo. Ei nu mai practică în orele libere aceste jocuri care li se par ciudate și anormale în timp de războiu. Faptul că aceste distracții sunt de origine anglo-saxonă este un motiv în plus pentru părăsirea lor.

Cât despre studenții care mai frecventează cursurile universităților,

În Japonia entuziastă și unanimă există două concepții politice predominante. Una aparține oamenilor care se tem de o răsturnare socială, de o revoluție economică și socială de felul celei germane de pildă și alta care exprimă părerea unei anumite părți din popor ce crede în necesitatea conservării formelor existente de organizare socială și economică. Alegerile aveau drept țel să pună capăt acestor două curente ideologice contrare căci Japonia nu admite nicio discriminare în timp de războiu. Generalul Tojo este de părere că numai prin unanimitate și unitate de vederi se poate câștiga marea bătălie a efortului intern, susținător al jertfei soldaților de pe front.

Și astfel alegerile au avut loc și rezultatul lor a fost consemnat de cronica ziarelor. Dintre cei 172 de deputați, poporul a votat cu toată încrederea pe cei 90 de reprezentanți recomandați de guvern.

La vot au participat numai capii de familie, în total un număr de peste 12 milioane de alegători.

Și astfel, în timp ce armatele japoneze continuă lupta pentru asigurarea unei noi ordini în spațiul asiatic, cetățenii Japoniei au răspuns în mod disciplinat și unanim la una dintre cele mai serioase obligații civice: votul.

Stanga: Drapele germane și italiene stau alături de cele japoneze, în orice zi de sărbătoare națională a niponilor.

MAHATMA GANDHI *în intimitate*

UN european înțelege cu mare greutate în ce constă măreția lui Mahatma Gandhi, omul care conduce de decenii mișcarea de emancipare politică și economică a Indiei.

Este o deosebire de climate morale și spirituale care îngreuiază omului din Occident pătrunderea sensului întregii filosofii politice a septuagenarului, care a străbătut de-alungul carierei sale un drum lung de încercări, fără să crănească, ci dimpotrivă adăugând la suferințele impuse de adversarii săi noi suferințe, voite și create de el.

Pare cu totul de neînțeles ca un om care se bizue pe simpatia și pe devotamentul unor imense mase omenști să lupte cu mijloacele pur spirituale ce caracterizează strădania lui Gandhi. Pentru un occidental, este o absurditate ca un om care are în mâinile sale puterea fizică de a da un alt aspect destinului propriu, să recurgă la mijloace spirituale pentru a convinge pe prigonitor că dreptatea născută cu el.

Într'adevăr, dacă Gandhi ar fi luptat împotriva dominației engleze cu mijloace europene sau occidentale, se poate presupune că victoria ar fi fost de partea milioanelor de indieni și nu de partea redusă a celor câțiva englezi care-și fac în peninsula de aur ucenicia politică, militară sau administrativă.

Așa dar Gandhi a căutat prin lupta lui să convingă pe englezi că stăpâneau prin violență un popor matur din punct de vedere intelectual, cultural și politic. Răspunsul la acest gen de luptă care aducea sub steagurile lui Gandhi milioane de aderenți au fost deseale lui arestări. Pentru a protesta împotriva lor, Gandhi declara greva foamei sau a setei, căutând prin aceste suferințe pe care și le impunea să trezească svârcoliri în conștiința prigonitorilor săi. Ciudat mijloc de a arăta unde este adevărul!

Dacă pătrundem în viața intimă a acestui mare înțelept, descoperim deasemenea o lume și o ambianță care nu seamănă deloc cu aceea care înconjoară pe oamenii de creație intelectuală din Occident.

De multă vreme Gandhi s'a instalat la Wardha care se află la egală distanță de Calcutta, la Bombay, de Delhi și de Madras. Un discipol i-a dăruit o mică proprietate și pe acest domeniu numit Mangavari a fost instalat cartierul general al grupărilor sale politice. Gandhi s'a retras însă într'un cătun situat la doi kilometri de Mangavari, unde și-a construit o colibă săracioasă din pământ ars, în semn de umilință și de sărăcie. Gandhi n'are decât foarte puțini colaboratori în preajma sa, printre alții credinciosul Miraben. Toți discipolii au rămas la Wardha unde s'au creat în urma programului lui Gandhi atelierele de textile și instalațiile menite să arate semenilor săi drumul spre eliberarea Indiei de sub dominația economică și industrială a Angliei.

Birourile acestor școli și ateliere numite „Village Industry Association” se află într-o casă confortabilă unde locuie pe vremuri proprietarul. Trei camere sunt rezervate vizitatorilor. Mobila acestor încăperi este din cele mai simple, ea compunându-se dintr'un pat, un urcioc cu apă rece și un pahar. După regulamentul publicat vizitatorul poate plăti o sumă redusă pentru dormitul și mâncarea pe care le primește; plata nu este obligatorie.

Trebuie să spunem că satul model creat de Gandhi cuprinde sensuri politice deosebite, el fiind o anticipare a fizionomiei pe care o va prezenta India atunci când independența politică și administrativă va fi un fapt împlinit. Gandhi este de părere că pentru ca un popor să poată fi pe picior de egalitate cu celelalte, el trebuie să-și vadăască forța creatoare prin capacitatea productivă a artizanatului popular și prin randamentul meșteșugăriei.

Sala de mâncare unde pot lua mesele cei care vizitează sa-

Dreapta: Mahatma Gandhi alături de colaboratoarea lui cea mai apropiată și mai prețioasă, Sarojanē Naidu

Locuința lui Gandhi dela Mangavari, construită și mobilată primitiv în semn de umilință

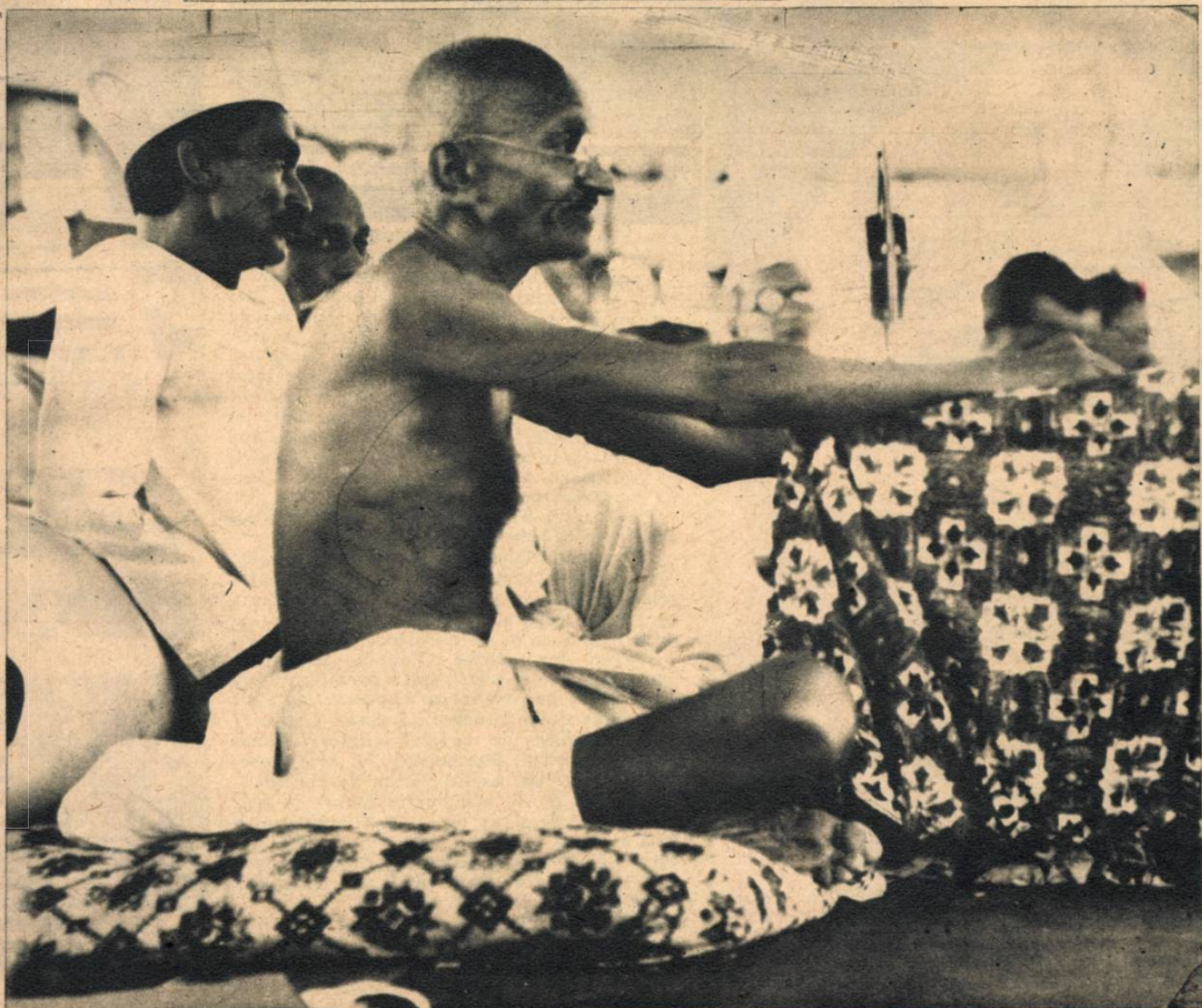

tul model dela Wardha este compusă din mai multe scânduri pe care lumea se așează, și din câteva tăvi de aramă pe care se află mâncarea, care deși este vegetariană prezintă destulă varietate. Cât despre ateliere, ele sunt instalate intenționat rudimentar, căci ideea fundamentală a lui Gandhi este de a crea sau de a îmbunătăți un mare număr de meserii pe care țărani indieni oricât de săraci ar fi, le-ar putea exercita. Gandhi este de părere că industrializarea Indiei a creat în această țară de veche cultură, dezechilibrul sufleteș și moral al poporului că revenirea la normal nu se poate face decât prin reînnoirea la vechile meșteșuguri tradiționale.

Cu mijloace simple și primitive s'a încercat confecționarea tuturor materiilor necesare vieții. Tineri originari din cele mai îndepărtate regiuni ale Indiei vin în satul lui Gandhi să învețe meșteșugurile, chiar după ce și-au terminat universitatea. Din această cauză instalațiile dela Wardha nu au lucrători calificați ci numai ucenici care vor să deprindă meseriile pentru care se simt chemați. Numai instructorii sunt muncitori experimentați. Două mori cu ulei se află în funcțiune tot timpul, iar într'unul din ateliere se fabrică prin mijloace extrem de simple și de puțin costisitoare, unt, iaurt și brânză. Meșteșugul țesătoriei a ajuns însă la mare perfecție. Furca de tors a devenit arma și simbolul Congresului pan-indian. Drapelul naționalist indian are ca emblemă furca și roata de tors.

Satul model este completat cu ateliere de tâmplărie, de dulgherie, de fierărie. Mesele comune anunțate prin clopote sunt precedate de rugăciuni fierbinți pe care discipolii le rostesc împreună cu instructorii lor. Camera și mobila ocupate de Gandhi sunt dintre cele mai simple cu putință. Totul este din lemn brut, fără nicio podoabă. Gandhi stă în colțul lui pe o rogojină torcând cu răbdare, întrerupându-se din când în când pentru a citi o carte, o scrisoare sau un raport. Faptul că sediul acestui profet al independenței indiene se află la câțiva kilometri de linia ferată, micșorează simțitor numărul vizitatorilor. Veșnic bine dispus și surâzător, bătrânul filozof este gata să discute orice subiect care interesează pe viitor.

La vârsta de 70 de ani, acest om care a muncit enorm este perfect sănătos și viguros. Cei care s'au apropiat de această figură legendară a Indiei moderne, spun că este extrem de mișcător să vezi pe Gandhi la căpătâiul vreunui discipol care s'a îmbolnăvit. Cu o duioșie rară de părinte, Gandhi îngrijește de bolnav până la vindecarea completă.

Stânga: Mahatma Gandhi prezidând în acest chip original o credință a adunării naționalistilor hinduși

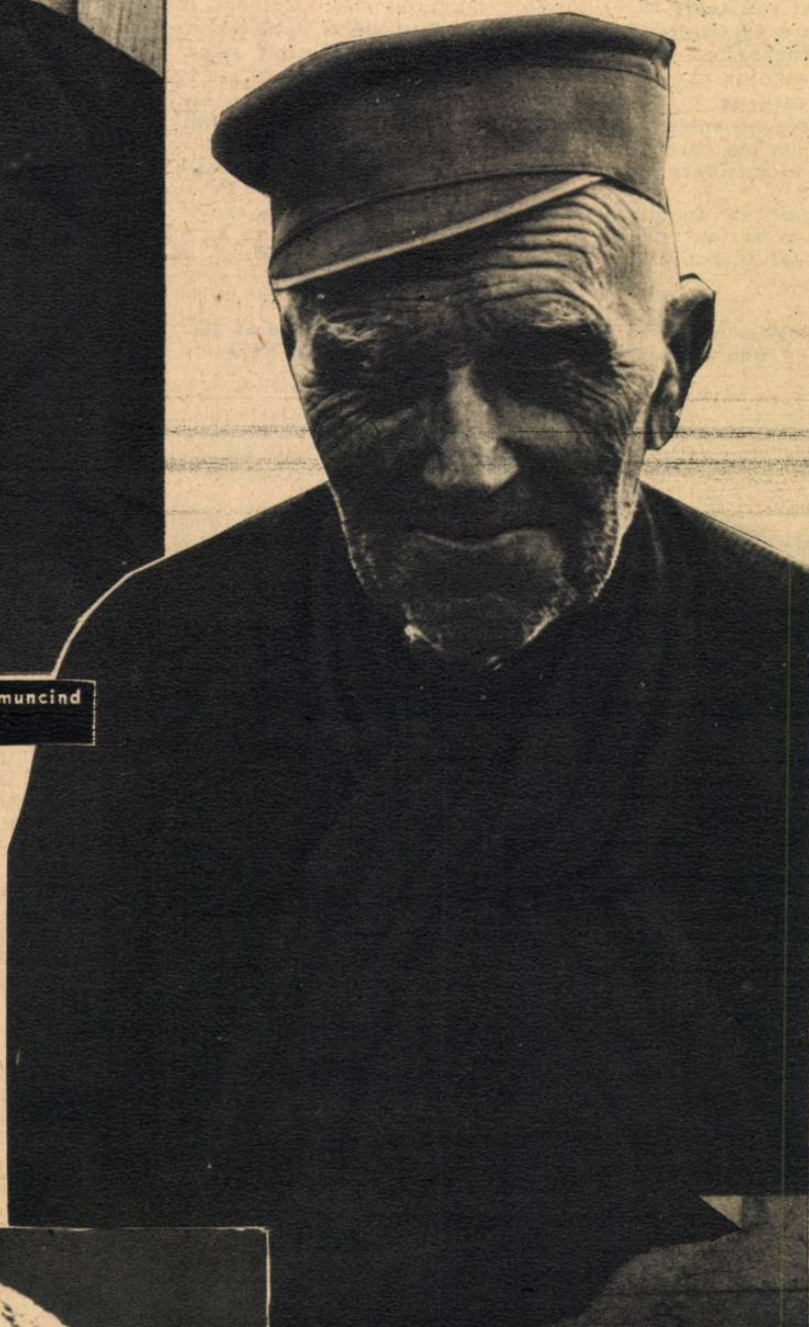

Zaro Aga, omul care a atins vârsta de 153 de ani, muncind până în ultima lună a existenței lui.

Fenomenul Longevității

Morarul elvețian Johann Schlatter, care la 102 ani nu are deloc riduri pe față.

suportat admirabil rigorile vremii și niciodată n'a vrut să accepte sfatul de a se odihni. Zilnic își face ceasurile de muncă iar când se odihnește o face în tovărășia prietenului său nedespărțit: pipa.

În timpul iernei mai are un prieten: focul din cămin.

Cățiva medici elvețieni, uimiți de acest caz de îmbătrânire fără semne aparente, au cercetat existența morarului din Nidau și de departe de a constata o sobrietate rară au descoperit că d. Schlatter avea obiceiul, pe care de altfel l'a păstrat până la adânci bătrâneți, de a bea zilnic, un pahărel sau chiar două de rachiu. Pahărelul de vin era de asemenea o obligație zilnică și o plăcere. Toată viața, centenarul dela Nidau a fumat cu pasiune.

Două lucruri au descoperit medicii care cercetează cazul acesta și anume: Schlatter este un om extrem de calm căruia nu i s'a întâmplat niciodată — după mărturia rudelor — să se enerveze. Intotdeauna și-a păstrat calmul. În al doilea rând, nu i-a plăcut niciodată să vorbească. A făcut toată viața economie de cuvinte.

Oare tăcerea și calmul să cuprindă taina cea mare a longevității? N'am crede, căci cunoaștem destui oameni care sunt calmi și nu prea vorbesc, dar care mor relativ tineri.

Problema aceasta ca multe altele rămâne încă pentru câțiva timp nerezolvată.

DACA există o artă de a întineri organismul omeneșc, artă în care medicul Voronoff a realizat rezultate interesante, nu este mai puțin adevărat că există și o artă de a îmbătrâni, de a rezista intemperiilor timpului, de a înfrunța procesul devastator al anilor.

Cei care au studiat fenomenul longevității au ajuns la concluzia că în cazurile cele mai impresionante de viață lungă, ceea ce constituia tăria indivizilor suportând vârste matusalemice, era mai mult o dispoziție sufletească decât una organică.

Printre cele mai deosebite cazuri de longevitate înregistrate în ultima vreme locul de cinste îl ocupă cetățeanul turc Zaro Aga, cel mai bătrân om din lume, care a atins vârsta de 153 de ani, fiind capabil să muncească tot timpul. El a ocupat până în ultima lună a

Stânga: Țăranul bucovinean Ion Busuioc (din Suceva) la vârsta de 109 ani.

Jos: Pescarul olandez Weder Jan, care a împlinit de curând 108 ani, fără să-și părăsească ocupațiile zilnice.

epocii sale existențe, postul de portar la o întreprindere comercială din Istanbul.

Țăranul sârb Bachtiar Kozan și-a sărbătorit 132 de ani de existență care nu i-au alterat deloc pofta de mâncare, puterea de muncă, vioiciunea și elasticitatea minții. Acest țăran putea să meargă câte patru ore pe zi, să muncească câteva ore la tăiatul lemnului, deși se hrănea din cauza debilității stomacului numai cu lapte, cu iaurt și cu porumb fiert. Este interesant de notat că acest țăran viguros este șeful unei familii de centenari. Unul dintre feciorii lui a murit la vârsta de 102 ani.

Familia lui Bachtiar Kozan însumează un număr de 312 membri, toți în viață.

Un pescar olandez pe nume Weder Jan, care a muncit din greu în cursul existenței sale de marinar și pescar, a ajuns la vârsta de 108 ani fără să renunțe la meseria lui destul de grea și de obositoare.

Weder Jan pleacă zilnic la pescuit cu barca și de 68 de ani de când a părăsit meseria de marinar pentru aceea de pescar, nu i s'a întâmplat să se întorcă cu barca goală.

Un tâmplar de origine engleză James Mills din orașul Southapton, își face meseria de 98 de ani având vârsta de 111 ani.

Am avut și noi mai multe cazuri de centenari, dar de sigur că cel mai interesant a fost acela al țăranului bucovinean din județul Suceava, Ion Busuioc, care la vârsta de 109 ani era în stare să-și mai facă meseria de dulgher și de rotar.

În Elveția, la Nidau, morarul Johann Schlatter a atins luna trecută, vârsta de 102 ani și totuși tenul lui n'are niciun rid, iar ochii au lumina tinereții. Omul acesta, a

Tâmplarul James Mills, care continuă să exercite meseria și la 111 ani.

DINTRE capitalele de țări europene foarte puține au scăpat de botezul focului și al sângelui.

Stockholm face parte din această categorie deosebită de orașe privilegiate, care nu au cunoscut până astăzi nici momentele de îngrijorare ale alarmelor aeriene și nici emoția detunăturilor repercutate prin ecoul ziarelor, de undeva din vre-o regiune îndepărtată a țării.

La Stockholm, capitala unei țări neutre, lumea este îngrijorată, dar grija aceasta nu este de natură militară ci de natură politică. Fiecare este grijuliu pentru a nu știrbi linia de strictă neutralitate impusă de guvernul regal și care asigură cetățenilor o pașnică existență.

Firește că datorită raporturilor de strictă dependență economică ce există între toate statele europene, capitala Suediei se resimte și ea ca de altfel întreaga țară de pe urma războiului.

Alimentarea a devenit o problemă careia guvernul i-a găsit soluția raționalizării și cartelării. În marile restaurante, cetățeanul capătă de mâncare dar deși porțiile sunt abundente, ele nu pot fi repetate.

În schimb, comerțul în general nu suportă până acum niciun fel de restricție.

În timp ce în țările greu încercate de războiu, lumea se îmbracă în haine confecționate din stoffe artificiale și încălță pantofi cu talpă de lemn sau de cauciuc sintetic, în Suedia magazinele de haine și de încălțăminte sunt libere să vândă mărfuri de calitate a celorlalte dinaintea de războiu.

Singurul lucru care amintește vizitatorului că Europa trece prin momentele cele mai grele ale istoriei ei milenare, este aspectul străzilor din Stockholm — care se aseamănă de altfel cu acela al oricărui oraș suedez — dar pe care la orice oră din zi și din noapte se poate vedea un număr extrem de mare de oameni în uniformă. Țara stă de veghe. Și veghea aceasta înarmată a început odată cu războiul european.

La început, când s'a declarat războiul, Suedia a mobilizat toate forțele ei pentru a fi

Dreapta: O vedere din centrul orașului Stockholm în care se văd faimoasele „străzi cu etaj” ale suedezilor.

Jos: Teatrul „Greta Garbo” din Stockholm, în care, odată pe an — înainte de război — venea și juca celebra vedetă de cinema.

gata pentru orice eventualitate. Plecarea celor mobilizați la unitățile lor, era însoțită de scenele patetice ale soțiilor și familiilor care se despărteau cu greu de cei chemați sub arme. Curând însă, plecările acestea regulate n'au mai produs nicio emoție, căci lumea își dădea seama că ele au drept scop perioade de pregătire și de instruire.

Fiecare suedez știe că trebuie să facă anual un anumit număr de zile de concentrare pentru a se deprinde cu meșteșugul armelor.

Nicio soție nu mai plânge la plecarea soțului pe zonă și nicio logodnică nu mai este îngrijorată. Fiecare suedez consideră neutralitatea țării ca pe un fenomen neschimbător, datorită poziției geografice și politice guvernului.

Neutralitatea înarmată n'a modificat felul de viață al suedezului. Acesta a rămas același nordic stenic, plin de elanuri și de entuziasm, hotărât să se folosească de toate clipele de libertate pe care i le dă conjunctura politică și militară. Toate localurile teatrele și restaurantele sunt pline.

În sălile fastuoase ale faimosului hotel „Cecil”, ale cărui terase se întind până în apropierea palatului regal, suedezi

proveniți din clasele sociale mai înstărite, vin să-și petreacă seara în ținută, însoțiți de doamne în rochii de bal. Muzica este liberă să cânte arii italiene, germane sau engleze căci suedezii vor să-și demonstreze cu orice ocazie neutralitatea.

Totuși, războiul se simte ca o amenințare, ca o prevestire și în aceste ținuturi privilegiate. Anumite lipsuri se resimt accentuându-se din ce în ce mai mult. Astfel dacă la sfârșitul unei mese copioase ai avea poftă de o țigară bună sau ai voi să fumezi câteva în șir, te vei isbi de raționalizarea consumului de tutun. Suedezi, cari sunt mari fumători, suferă din cauza acestei restricții, căci în lungile nopți de iarnă tutunul este un admirabil tovarăș și sfătuitor.

Frumoasele suedeze, înalte și blonde, întrupări ale femeii misterioase a Nordului, își văd ca și înainte de treburile lor, împărțindu-și activitatea între casă și birouri, căci datorită concentrărilor, se constată lipsa bărbatilor.

De sigur că marea dramă a continentului, apare evidentă atunci când observi mai de aproape traficul din oraș. Pe străzile Stockholmului poți vedea aceeași circulație intensă care exista în marile capitale europene înainte de războiu.

În comparație cu circulația altor orașe, traficul din primul oraș al Suediei apare extrem de intens. Totuși mașinile s'au împuținat și cele care au rămas, folosesc, în loc de benzină, gazogen sau carbuni. Industria suedeză folosește și ea un carburant fabricat din carbun de lemn numit „sulfite-spiritus”.

În această perioadă de expectativă neutră Suedia îndeplinește condițiile unei țări care trage foloase de pe urma războiului. Numeroase averi se fac și situații predominante se consolidează. Astfel, fratele lui Iwar Kreuger, foimosul rege al chibriturilor, Forster Kreuger, a devenit recent proprietarul a două dintre cele mai mari ga-

Jos: Forster Kreuger, fratele și succesorul celebrului „rege al chibriturilor” este directorul celor mai mari ziare suedeze.

Jos: Odată cu venirea primăverii, locuitorii Stockholmului se poșionează după excursii cu mici vapoare de-a lungul țărmurilor. — excursii care se fac și azi în apele lor teritoriale, dar, firește, cu oarecare prudență din cauza minelor rătăcite

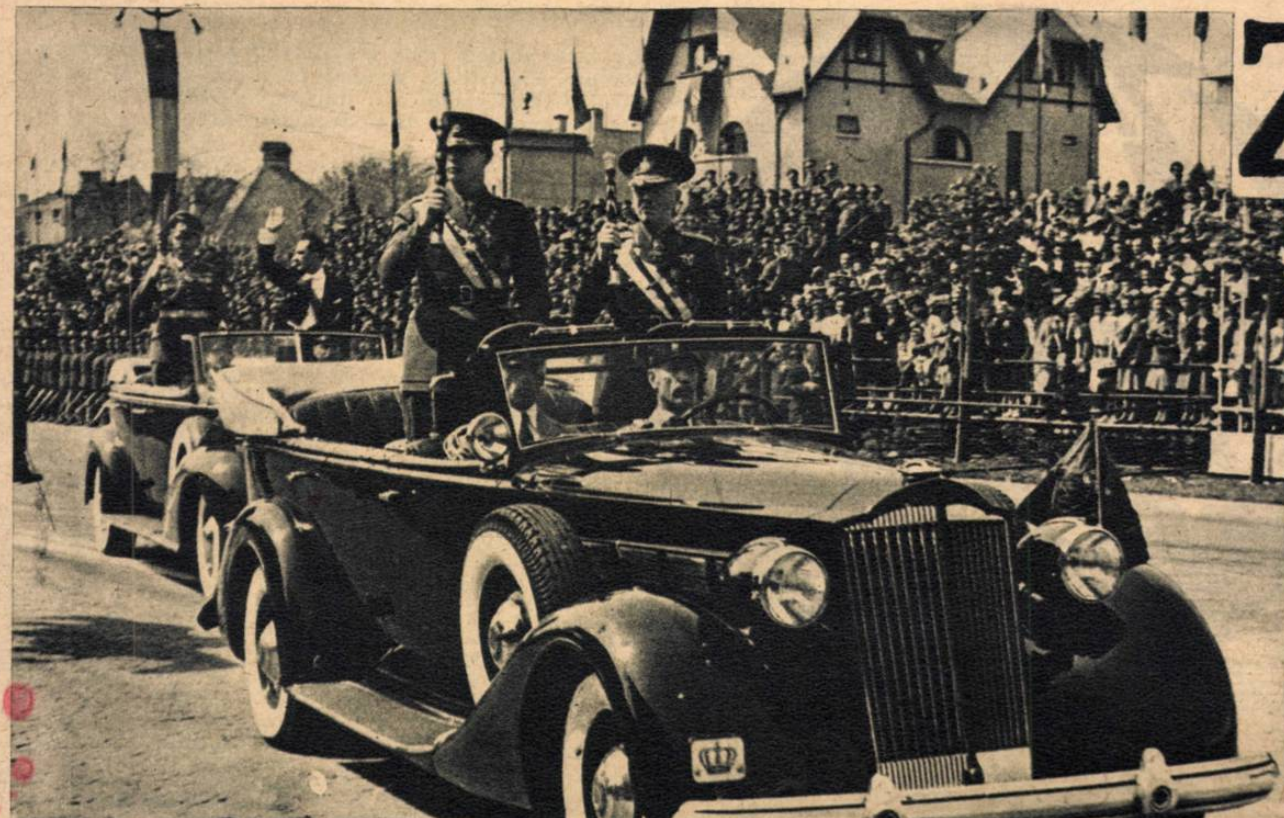
zete suedeze, „Aftenbladet” și „Stockholm Tidningen”, fiind pe punctul de a achiziționa cea mai mare bancă din capitala Suediei.

Fratele sinucigașului, care a dat unul dintre cele mai răsunătoare falimente din istoria marilor crăhuri financiare, este un om norocos. Libertatea presei este respectată în principiu, dar ministrul de justiție d. Weseman are dreptul de a suprima orice publicație care ar conține articole contrare spiritului de neutralitate pe care guvernul și l-a impus pentru toată perioada ostilităților.

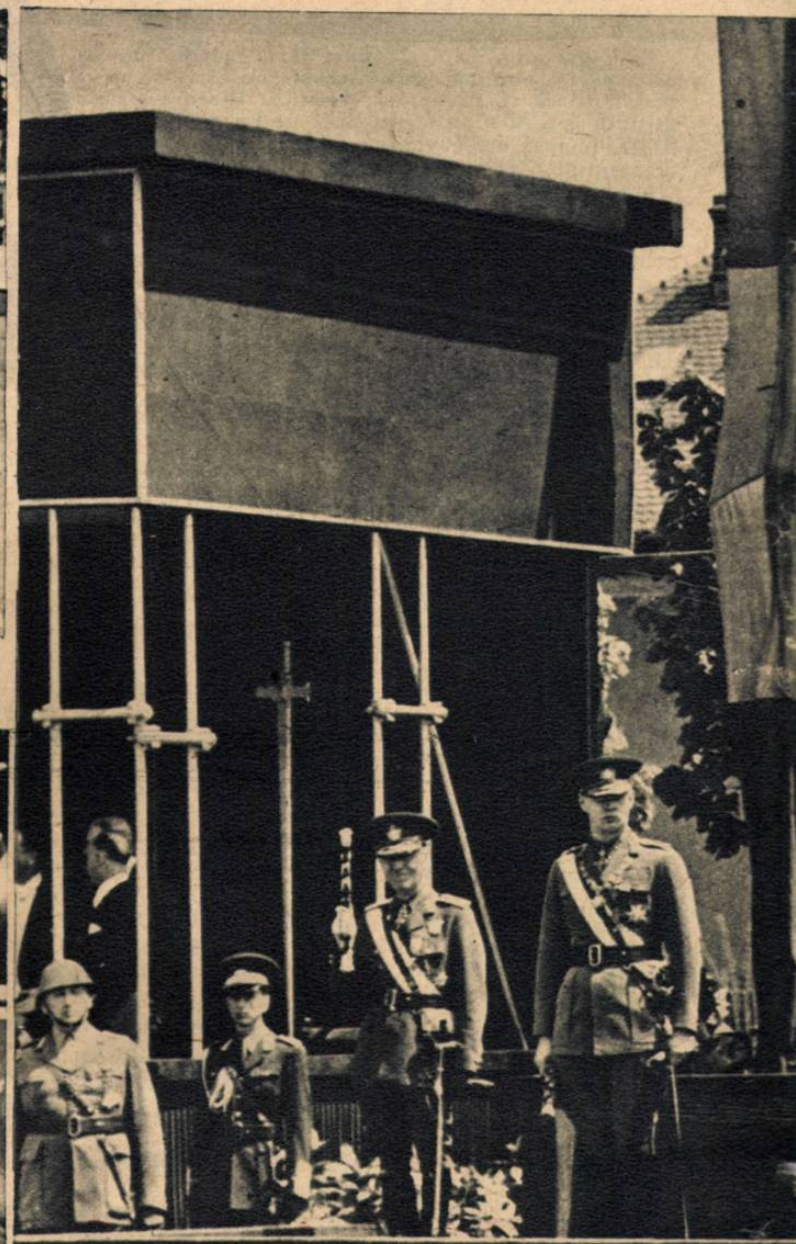
Căci suedezi știu foarte bine că neutralitatea este singura lor șansă de a-și păstra situația prosperă și acel bun neprețuit care se numește pacea.

ZECE MAI 1942

Sosirea M. S. Regelui și a d-lui Mareșal Antonescu pe platoul defilării

S. Regele Mihai I, d. Mareșal Ion Antonescu, d. prof. Mihai Antonescu și d. Mareșal List, trimisul special al Fuehrerului, privind defilarea trupelor

Sosirea d-lui Mareșal List, însoțit de d. prof. Mihai Antonescu, în fața Tribunei Regale

Tribuna Corpului Diplomatic privind defilarea trupelor

M. S. Regele, d. Mareșal Antonescu, d. prof. Mihai Antonescu și înaltul oaspe d. Mareșal List, ascultând slujba religioasă oficiată la începutul defilării

Defilarea bravilor noștri marinari

În șir interminabil, defilează tancurile românești

Tot atât de impunător, defilează apărarea noastră antiaeriană

a tuturor cercurilor profesionale și industriale participante, — în primul rând a țaranului, molarului și brutarului, precum și a comerțului respectiv.

Oamenii de știință ai acestui institut lucrează în strânsă colaborare cu ramurile economiei aparținând aceluiași domeniu. Îndeosebi se remarcă influența acestuia în încurajarea cultivării unei anumite specii de grâu, care conține cel mai mare procent de albumină și pentru care molarii plătesc un preț ridicat, dacă se livrează cu un certificat de control al Institutului.

Molarii sunt interesați să obțină de la țărani un grâu de calitate superioară, pe care să îl poată măcina complet; tot așa și brutarii vor o făină, din care să poată face o pâine frumoasă, sănătoasă și bună.

Institutul este împărțit în 2 secțiuni: una pentru molar, alta pentru brutari.

Pe lângă Institut s'a creiat deasemenea o brutărie model, în care se face proba de făină și se controlează calitatea pâinii.

Astfel se preocupă de domeniul cerealelor, oamenii de știință ai Germaniei, cu scopul de a obține un randament mare și o pâine bună.

În Institutul de cercetare pentru prelucrarea cerealelor se găsește o brutărie unde se controlează diferitele feluri de făină.

Prin controloare speciale se constată calitatea totală a recoltei dintr'un an

Știință
de a obține
o pâine
BUNĂ

Jos: Clădirea Institutului de cercetare pentru prelucrarea cerealelor dela Berlin.

Jos: Studiu la microscop în Institutul de cercetare pentru prelucrarea cerealelor din Berlin.

SIGURANȚA unei recolte bune de cereale nu este importantă numai pentru asigurarea alimentației poporului. Ea este deasemenea un succes și o misiune a oamenilor de știință, cari se ostensec în cercetări sistematice și lucrări pentru a duce pe țaranul agricultor la alegerea speciilor — în cultivarea cerealelor — care sunt excepțional de apte, sănătoase și de valoare ridicate pentru prelucrare.

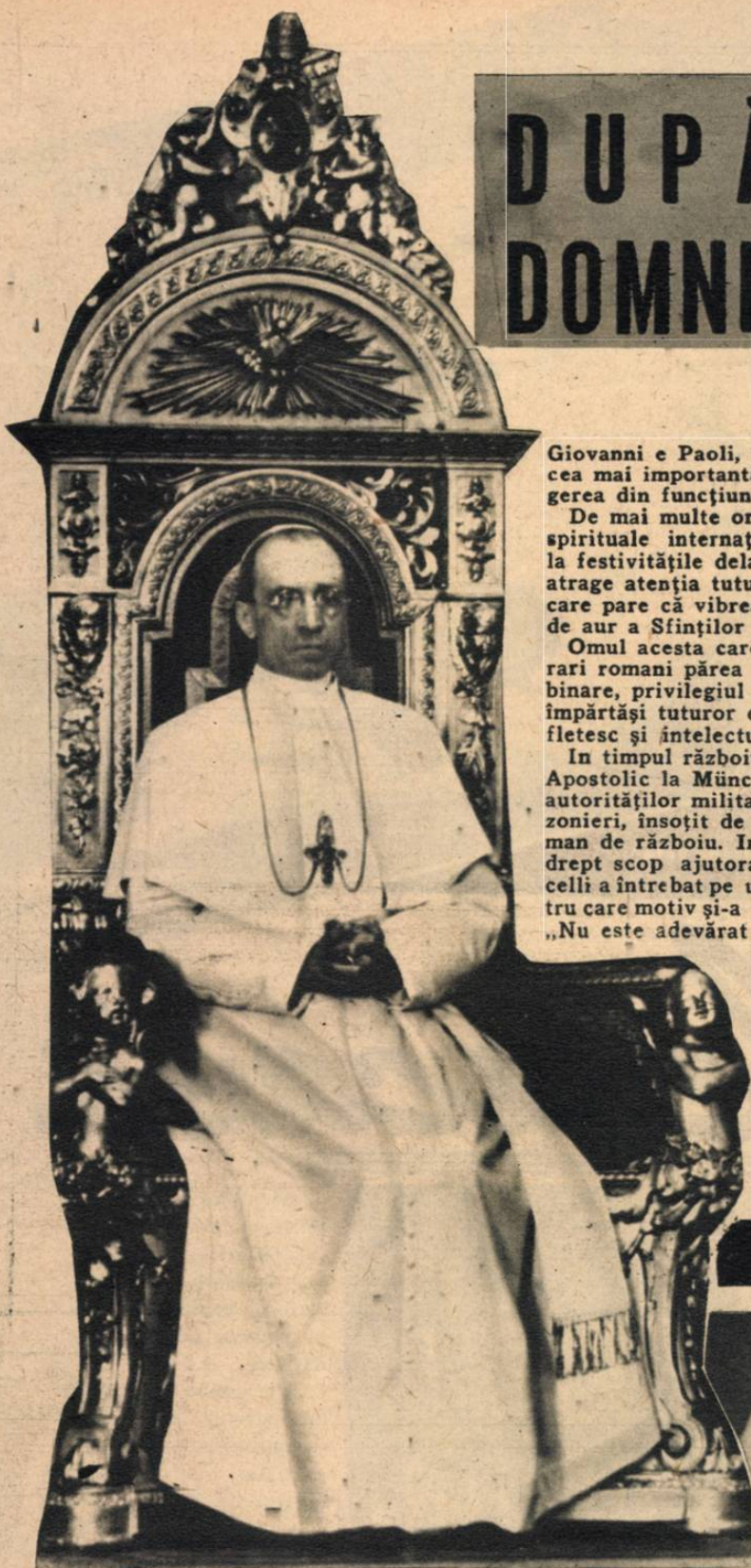
Pentru aceste lucrări există la Berlin un Institut de cercetare al prelucrării cerealelor.

În lucrări științifice exacte se constată în acest Institut, structura calitativă a recoltei de cereale anuale. Datorită probelor, care vin din toate regiunile Reichului, se poate da o imagine sigură asupra calității recoltei, atât din punct de vedere cantitativ cât și politico-alimentar.

Lucrările științifice cuprind trei domenii mari și anume: Depozitarea specială a cerealelor care nu trebuie să influențeze starea acestora din punct de vedere al valorii alimentare. Constatarea valorii alimentare a cerealelor, secție care supraveghează calitățile cerealelor la măcinat și copt; instrucția sistematică, pe baza cunoștințelor făcute,

DUPĂ 3 ANI DE DOMNIE SPIRITUALĂ

Papa pius XII pe tronul sfânt din palatul Vaticanului.

LA 12 Mai se sărbătorește jubileul de 25 de ani de când actualul Papă a fost consacrat episcop. În același timp lumea catolică va sărbători împlinirea a trei ani de când Cardinalul Pacelli a fost înălțat, în urma conclavului încheiat la 2 Martie 1939, la demnitatea de urmaș al Sfântului Petru și de conducător al Bisericii romane, care păstrează în zilele noastre aspectul unui uriaș imperiu spiritual, numărând trei sute de milioane de supuși ce tind la realizarea unei păci creștine durabile prin eliminarea tuturor cauzelor spirituale și morale ale conflictelor armate.

Scurtul pontificat al actualului Papă nu ne îngăduie decât o privire retrospectivă asupra carierei sale eclesiastice, în decursul căreia eminente calități de jurist și de teolog, l-au indicat pentru cea mai grea dintre misiunile și poverile ce pot cădea în sarcina unui preot.

În afară de vasta sa curiozitate științifică, de inteligență sa pătrunzătoare, de abilitatea sa diplomatică, viața Papei Pius XII cuprinde prea puține elemente atractive pentru spectatorul laic. O viață de studii și de umilință, o viață de cărturar, care după ce acumulează prin eforturi continue știința și experiența trecutului le predă sub formă de prelegeri celorlalți.

Ca o recunoaștere a calităților sale de jurist emerit, este trimis în anul 1917 de Papa Benedict al XV-lea la München, în vederea unui concordat cu Bavaria. Misiunea este însoțită de acordarea titlului de Nuntiu Apostolic în care calitate va trata și încheierea unui concordat cu Reichul, în anul 1926.

Pentru numeroasele servicii aduse Bisericii, Pius XI îi acordă titlul de cardinal de Santi

Giovanni e Paoli, încredințându-i succesiv mai multe misiuni dintre care cea mai importantă, aceea de secretar de Stat al Vaticanului, după retragerea din funcțiune a Cardinalului Gasparri.

De mai multe ori legat al Papei la diferitele manifestări religioase și spirituale internaționale, la congresul eucaristic din America de Sud, la festivitățile dela Lourdes, Suveranul Pontif pe atunci cardinal Pacelli, atrage atenția tuturor prin forma clasică și într'aripată a oratoriei sale, în care pare că vibrează experiența bi-milenară a Bisericii și înțelepciunea de aur a Sfinților Părinți.

Omul acesta care descinde dintr-o familie de cărturari romani părea să întrunească, într-o admirabilă îmbinare, privilegiul inteligenței și al carității, darul de a împărtăși tuturor din luminile și din prisosul său sufletească și intelectual.

În timpul războiului trecut, în calitate sa de Nuntiu Apostolic la München, a putut vizita cu încuviințarea autorităților militare germane, mai multe lagăre de prizonieri, însoțit de doi funcționari ai Ministerului german de războiu. Într-una din aceste vizite, care aveau drept scop ajutorarea prizonierilor, Monseniorul Pacelli a întrebat pe unul dintre oamenii aflați în lagăr pentru care motiv și-a pierdut credința. Cel întrebat a spus: „Nu este adevărat că nu cred în nimic, cred că există

întrupări ale îngereilor păzitori” și a privit semnificativ pe omul în sutană. De atunci Nuntiu dela München a fost supranumit „îngerul păzitor”.

I s'a întâmpnat acestui preot blând să întâmpine și amenințarea morții. Faptele s'au petrecut în seara de 23 Aprilie 1919, când comuniștii au pus stăpânire pe orașul München. În timp ce bandele operau în tot orașul.

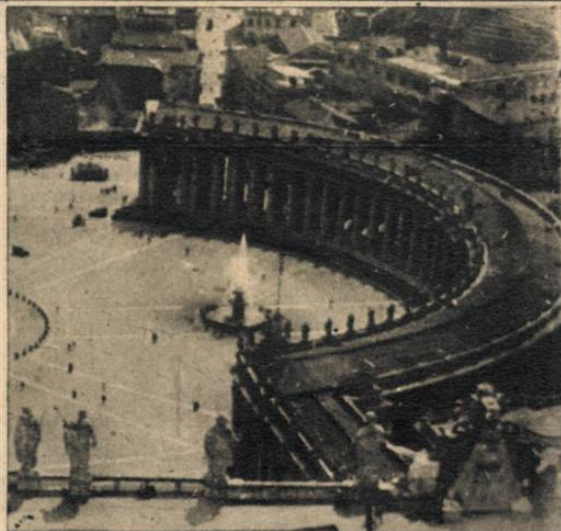
Camera în care s'a născut actualul Papă.

Biserica Sf. Petru din Roma iluminată de sărbătoare.

Cardinalul Pacelli alături de Papa Pius XI, pe vremea când era Nuntiu Apostolic la Berlin. Stânga: O vedere a Romei, de pe turla bisericii Sf. Petru.

sediul Nunțiaturii a fost atacat de marxiști, care au cerut Monseniorului Pacelli să le dea automobilul și să le pună la dispoziție localul. Față de calmul nelclintit al omului care nu se teme de moarte, agresorii nu s'au folosit de armele lor.

În timpul convorbirilor cari au dus la mult așteptată împăcare între Vatican și Quirinal, prin pactele dela Lateran, Cardinalul Pacelli a avut fericirea să vadă că principiul preconizat de el: „O Biserică liberă într'un stat liber” a fost realizat.

Ca o recunoaștere a contribuției cardinalului Pacelli la rezolvarea conflictului ce exista între Statul italian și Vatican, conflict datând din 1870, Majestatea Sa Regele Împărat Victor Emanuel i-a decernat însemnele cordonului „Annunziata”, acordându-i

și titlul de văr al regelui pe care-l poartă și Ducele Mussolini.

În calitate sa de monarh al unui stat cu un teritoriu minuscul dar plin de valoare simbolică și istorică, și în aceea de șef al Sfântului Scaun recunoscut de juriști ca persoană morală de drept internațional Suveranul Pontif întreține raporturi diplomatice cu o mare parte dintre statele beligerante și neutre.

Și țara noastră, ca de altfel toate puterile europene, are la Vatican un reprezentant diplomatic. Interesant și demn de reținut este faptul că recent, Japonia care susține în Extremul Orient războiul Marelui Asii, și-a trimis la Vatican un reprezentant extraordinar, care va fi ridicat la rangul de ambasador.

Acest gest al unei țări în care religia de stat este cezaro-papismul și budismul este plin de semnificații, arătând poziția pe care Vaticanul continuă s'o ocupe în lumea contemporană.

Stanga: Hertha Feiler și soțului, Heinz Rühmann, alături de care joacă și în filmul „Fericirea înainte de toate”
Heli Finkenzeller, interpreta principală a filmului „Baiot sau fată”
copilașul ei drag, pe nume Mihail

Vedetele la ele acasă

PRIMĂVARA se fac ultimele eforturi în studiouri pentru terminarea primei părți a programului de activitate întocmit pe un an, în mod obicinuit, se ia o vacanță care variază între o lună și două, spre a oferi o odihnă bine meritată actorilor și regizorilor orbiți și amețiți de lumina lămpilor puternice și epuizați de o activitate neîntreruptă.

Primăvara e așteptată, deci, cu multă nerăbdare de actorii de cinema, fiindcă înseamnă, mai presus de toate, epoca vacanței lor.

Nu vă puteți imagina cât de mult iubesc acești actori — oricât de capricioși și de răsfățați vi s'ar părea pe ecran — viața simplă și odihnitoare a căminului. Poate, fiindcă au atât de rar prilejul de a gusta din plin; poate tocmai datorită faptului că sunt atât de inconjurați și de adulți în timpul cât lucrează în studiouri.

Urmăriți, la ei acasă, devin de nerecunoscut. Devin mai simpli decât cei mai simpli muritori de rând. Pasiunile firești omenești se manifestă tot atât de intens și la ei, ca la orice muritor. Unii abea așteaptă să se joace cu copiii — ai lui sau ai vecinului; altul se pasionează după grădinărit și atunci îl vezi cu șorț simplu în față și cu cazmaua în mână răscolind pretutindeni pământul și semănând flori sau le-

Emil Jannings alături de soție și de câinii lui favoriti, în vila pe care o posedă la țară

gume. Altora le place să se ocupe de creșterea păsărilor sau a altor animale. Însfârșit, alții se pasionează după pescuit sau după vânătoare.

Un mare amator de pescuit este, spre exemplu, Emil Jannings, așa cum e și un mare iubitor de câini. De cum capătă vacanță, Jannings se retrage la vila lui dela țară, împreună cu Gussi Holl, soția lui, și acolo în plină natură sălbatecă, se consacră, pe tot timpul concediului, pasiunilor lui odihnitoare: pescuitul și jocul cu câinii. Cine-l vede pe marele tragedian în clipele lui de distracție, în mijlocul munților, unde își are vila, nu-i vine să-și creadă ochilor. Pare un copil pe care numai fața și silueta îl trădează că e un om serios — și încă ce serios: tragedian.

„Dacă în căminurile noastre — spune el — n'am găsi o atmosferă cu totul deosebită de aceea din studio, noi actorii de cinema, am trăi cu senzația permanentă a unei vieți artificiale. Eroii pe care îi interpretăm pentru ecran și atmosfera aceea specifică, fantasmagorică, a studioului, ne distrag dela realitate și atunci e firesc să căutăm această realitate, în forma ei cea mai simplă, de îndată ce pășim în lumea normală, — în lumea căminurilor noastre de dincolo de ecran...”

40.000 locatari

INTR'O INCĂPERE FĂRĂ FERESTRE ȘI CU O SINGURĂ UȘĂ

...**S**i totuși casa despre care este vorba adăpostește un număr de 40.000 de locatari. Albinelor nu le place să stea la fereastră. N'au timp pentru asemenea distracții. Într'un oraș cu 40.000 de locuitori, care de fapt este o singură casă, albinele se mulțumesc cu o singură poartă. Un stup n'are nici măcar o scară de serviciu. Albinele nu acceptă niciun orificiu sau spărtură prin care să poată pătrunde furnizorii.

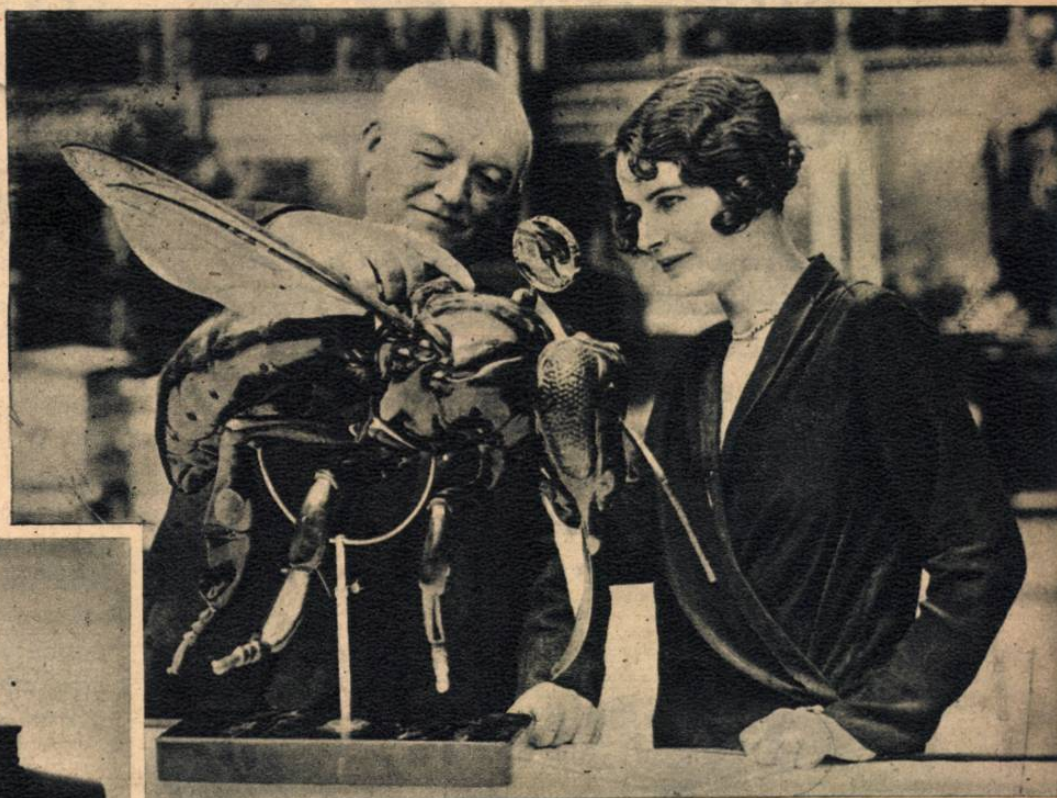
Din clipa când albinele pun stăpânire pe un stup nou, ele au grija de a astupa toate spărturile, fisurile și găurile cu o substanță numită „propolis”.

Albinelor le place să se simtă singure la ele acasă. Inchiderea stupului are și un scop defensiv: pentru a apăra orașul de invazia insectelor devastatoare. În afară de munca albinelor, de cele mai multe ori și proprietarul stupului are grija de a astupa toate găurile și de a acoperi stupul cu paie sau cu olane pentru a-l feri de ploaie. Pentru ca 40.000 de locuitori să se mulțumească cu o singură deschizătură, trebuie ca viața stupului să fie extrem de ordonată, să nu existe aglomerația și graba din tramvaiele noastre.

CUM SE FACE AERISIREA STUPULUI

Viața nu pătrunde în stup decât printr'o singură deschizătură. Or, albinele au obiceiul de a respira ca orice viete. Ele mai au privilegiul de a transpira, când este prea cald și de a simți cu intensitate frigul. Albinele transpiră în timpul marilor călduri și de aceea poți vedea ciorchini de insecte atârinate la ieșirea stupului, cu scopul de a creia spațiul necesar somnului comod al camaradelor ce nu părăsesc

stupul. Respirația albinelor transformă oxigenul în acid carbonic și viciază aerul. Dacă aerul nu ar fi îmbogățit, albinele n'ar putea trăi în micul lor hotel, împărțit în mii de celule. Legea vieții conduce și destinul acestor minuscule vietăți. Se impune deci ca și ele să câștige bătălia aerului. Aerisirea unui oraș de 40.000 de locuitori este o problemă grea, dar pe care albinele cu inteligența lor recunoscută au știut s'o soluționeze.

Un profesor de zoologie dă explicații amănunțite asupra structurii unui corp de albină.

LUCRUL IN ECHIPE

Înainte ca omul să descopere ventilatorul, albinele au luat cunoștință de un mijloc potrivit pentru a aerisi spațiul lor vital. Ele ventilează stupul bătând din aripi. Două echipe de muncitoare, una internă, cealaltă externă, se ocupă cu evacuarea aerului viciat și cu introducerea celui proaspăt. Albinele n'au ceas, dar în această muncă a aerisirii stupului, echipele se schimbă cu regularitate, la fiecare jumătate de oră. Dacă nu ne credeți n'aveți decât să ne controlați.

CONDIȚIONAREA AERULUI

După importanța stupului și după anotimpul respectiv, albinele formează echipe speciale de câte 10 sau 30 de lucrătoare. Cu capul îndreptat spre poartă, ele se așează la rând în fața intrării. O altă echipă mai numeroasă, se așează în interiorul stupului, cu capul îndreptat spre ieșire. Toate insectele își proptesc piciorușele de un punct fix și încep să dea din aripioare. Cele două rânduri de ventilatoare, unul intern și celălalt extern, produc o circulație intensă de aer, corectând în felul acesta temperatura stupului. Iată cum se face condiționarea aerului într'un stup. Ingenios? Nu?

Atunci când se pune problema contrară, adică de a ridica temperatura locală a stupului, pentru a supraveghea căldura unei celule în care se află o larvă, albinele își măresc ritmul respirației, producând surplusul de căldură necesară și pentru a nu vicia aerul evacuează acidul carbonic prin poarta stupului.

Ventilarea stupului se face în timpul verii în mod continuu. În număr de 48 de echipe lucrează fiecare câte o jumătate de oră pe zi. În timpul iernii munca aceasta suplimentară ia sfârșit. În lunile de iarnă, albinele abea reușesc prin respirația încetinită să mențină o anumită temperatură a stupului. Ele știu că dacă ar respira regulat, aerul viciat ar impune aerisirea și aerisirea ar comporta primejdia introducerii frigului exterior. Când frigul este prea intens, albinele își activează respirația ridicând astfel temperatura stupului.

În general se poate spune că temperatura stupului este cu 2 sau 3 grade superioare celei externe. Când albinele își îngrijesc larvele, atunci temperatura stupului este mărită prin procedeul arătat.

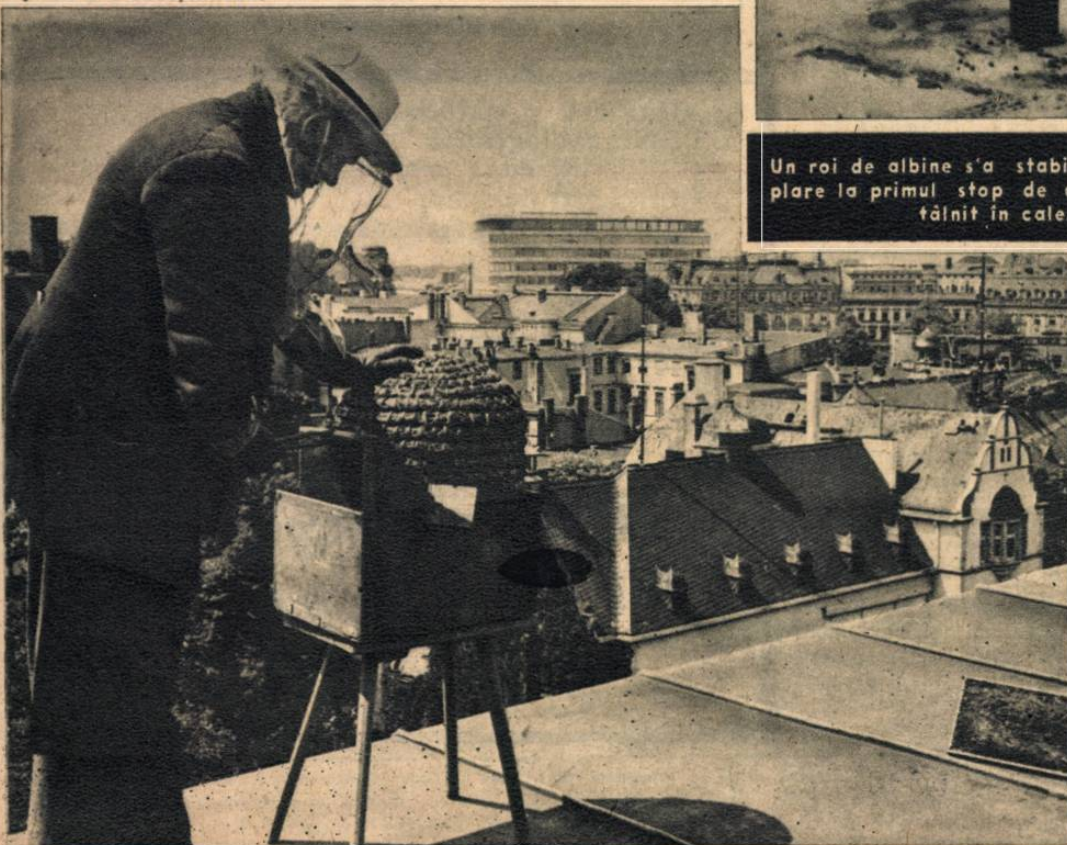
Ele folosesc procedeul ventilației pentru a evacua mirosurile primejdioase. Albinele sălbatece sunt totuși destul de civilizate pentru a întrebuința aceleași procedee de condiționare a aerului. În viața stupului rolul masculilor este foarte redus și episodic. Bărbatul este perfect inapt la acest rol de ventilator. El reprezintă cu adevărat sexul slab.

Albina este poate singura insectă care prezintă prin viața ei colectivă o ordine și o disciplină exemplară. Este aici exemplul unei minuțiozități providențiale și a unei organizații extrem de rafinate. Oamenii, mândri de progresele lor pot să mediteze cu destulă seriozitate la palatul minunat al insectelor, unde toate sălile exagonale și ceruite domnește uniformitatea încălzirii centrale și a ventilatoarelor.

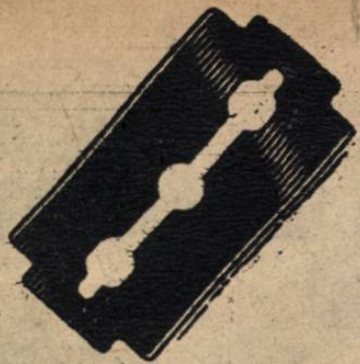
Stânga: Un berlinez, neavând curte, și-a făcut o crescătorie de albine pe acoperișul casei.

Un roi de albine s'a stabilit la întâmplare la primul stop de circulație întâlnit în cale.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Stiați că...

gripa este boala infecțioasă, care se răspân-
dește foarte repede în timp și spațiu? De-
aceia este extrem de important să se ia
Aspirin la orice început de răceală, pentru că
un organism slăbit se poate molipsi mai ușor
de gripă.

BAIYER Nici un cămin fără **ASPIRIN**

înlocuitorul de cafea
gata de întrebuințat!

„Franck-Cafea” Soc. pe Act.

CURSURI DE EDUCAȚIE FIZICĂ PENTRU RĂNIȚI

Secția sportivă a orga-
nizației național-socialiste
„Kraft durch Freude”, în
colaborare cu Inspectorat-
ul sanitar al armatei ger-
mane, ținând seama de
succesul înregistrat în anul
trecut de cursurile de edu-
cație fizică și de între-
mare, organizate, special
pentru răniți, a hotărât să
dea o mai mare amploare
acestor cursuri.

În urma aprobării foruri-
lor competente, s'au orga-
nizat numai în ultimul tri-
mestru 23 de cursuri de
educație fizică pentru ră-
niți, care sunt conduse de
ofițeri și medici.

AL 500-LEA GOAL

Echipa națională de
foot-ball a Germaniei în
cadru jocurilor internațio-
nale până acum susținute
a marcat 504 goaluri.

Ultimele 5 goaluri au
fost înscrise Duminică tre-
cută cu prilejul întâlnirii
cu Ungaria dela Budapesta
și printre ele al 500-lea
goal a fost marcat de ex-
celentul centru înaintaș
Walter.

Femeile se ingrașă pentru că mănâncă *mult?

Una din cauzele îngreșării
este și alimentația, dar de cele
mai multe ori cauza este și lipsa
de mișcare suficientă.

Silueta femeii se poate mo-
dela fără suferințe și renunțări,
făcând o cură de slăbire cu
tabletele de slăbire Kissingen.

Un produs natural al Băilor
Kissingen.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elișabeta 51, București I

Rândunicile au sosit

cu ele și primăvara. O viață nouă
începe, chiar și pentru corpul omenesc.
De aceia organismul trebuie ușurat în
anotimpul de refacere, îndepărtându-
i-se tot ce i-ar putea dăuna. Curățați-
vă deci rinichii și căile urinare, făcând
o cură cu Helmitol.

HELMITOL

este un produs „Bayer”

- APARATE și materiale fotografice
- FILME radiografice
- OCHELARI după prescripții medicale
- OCHELARI de soare
- LABORATOARE speciale pentru amatori fotografi.

Numai la:

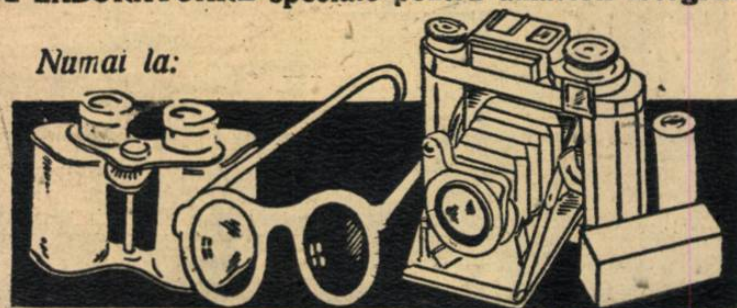
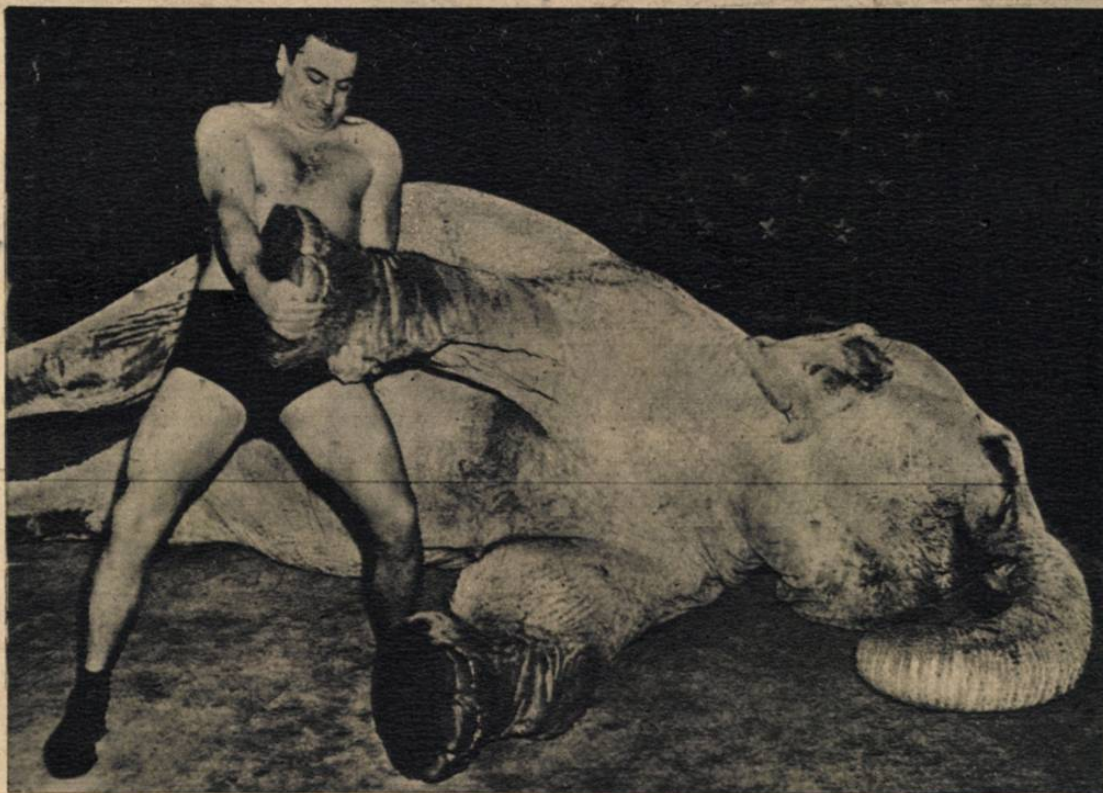

FOTO-SPORT

S. I. N. C. — GH. DECIANU & I. DINU

— Centrala: Strada Câmpineanu, 6 Telefon 3.15.92 —
— Sucursala: Calea Victoriei 60 Telefon 3.37.86 —

*Dacă
sunteți
curioși*

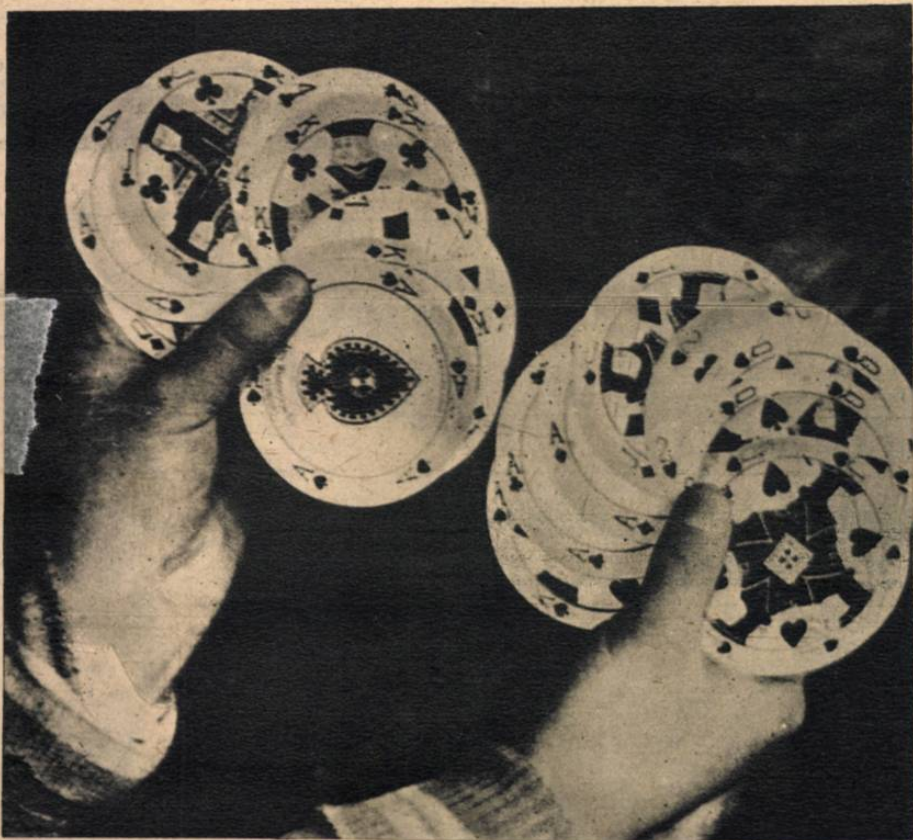
Intr'un circ din Mexic se produce acest atlet, care luptă în fiecare seară cu un... elefant de 4 tone greutate și pe care — cel puțin așa vrea să ne convingă cu această fotografie — îl învinge în fiecare seară...

O privire aruncată într'un lagăr de prizonieri sovietici. Se poate vedea că bolșevicii utilizează toate rezervele de oameni, dela vârsta de cincisprezece ani (stânga, în prim plan) până la 50 de ani (ultimul din fund)

Fermierii americani protestează împotriva măsurilor care limitează fără calcul pășunile în favoarea terenurilor cultivate, prin metode într'adevăr ...americane. Iată-i, spre exemplu, ducând în clădirea Senatului din Minnesota, vaci și cai slăbiți, din lipsă de hrană suficientă.

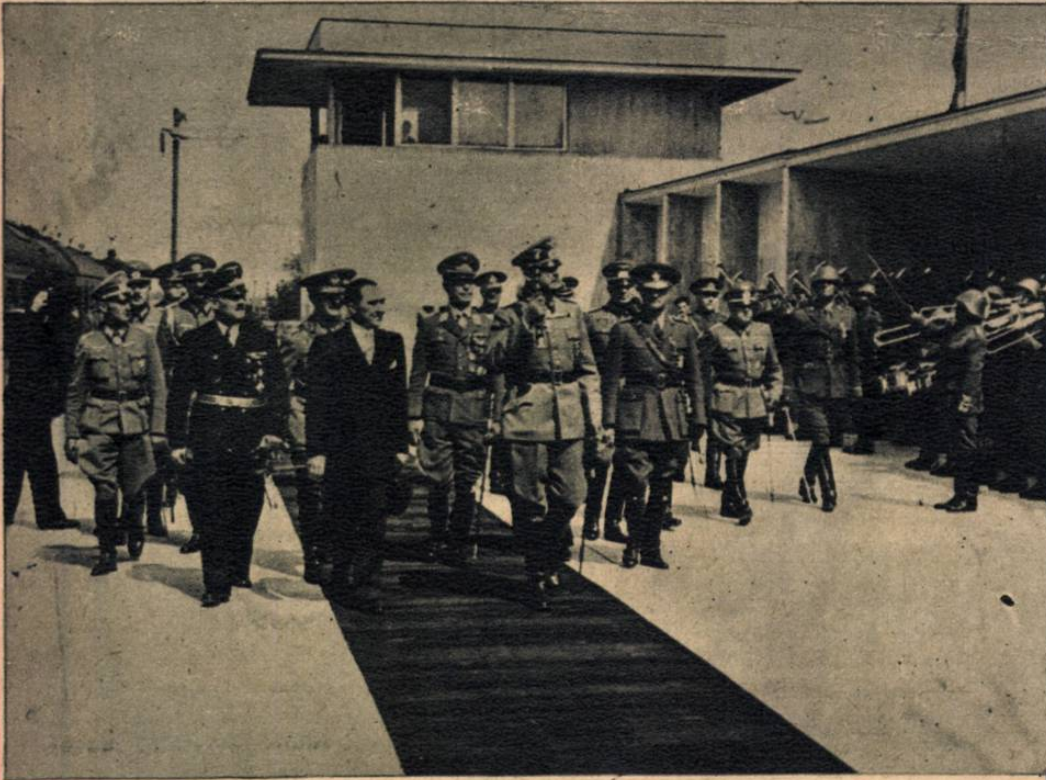

Un brazilian încearcă să lanseze un nou model de cărți de joc, care arată așa cum vedem mai sus, — adică rotunde. Se pare că în America de Sud au avut succes, datorită faptului că... se trișează mai greu cu acest model.

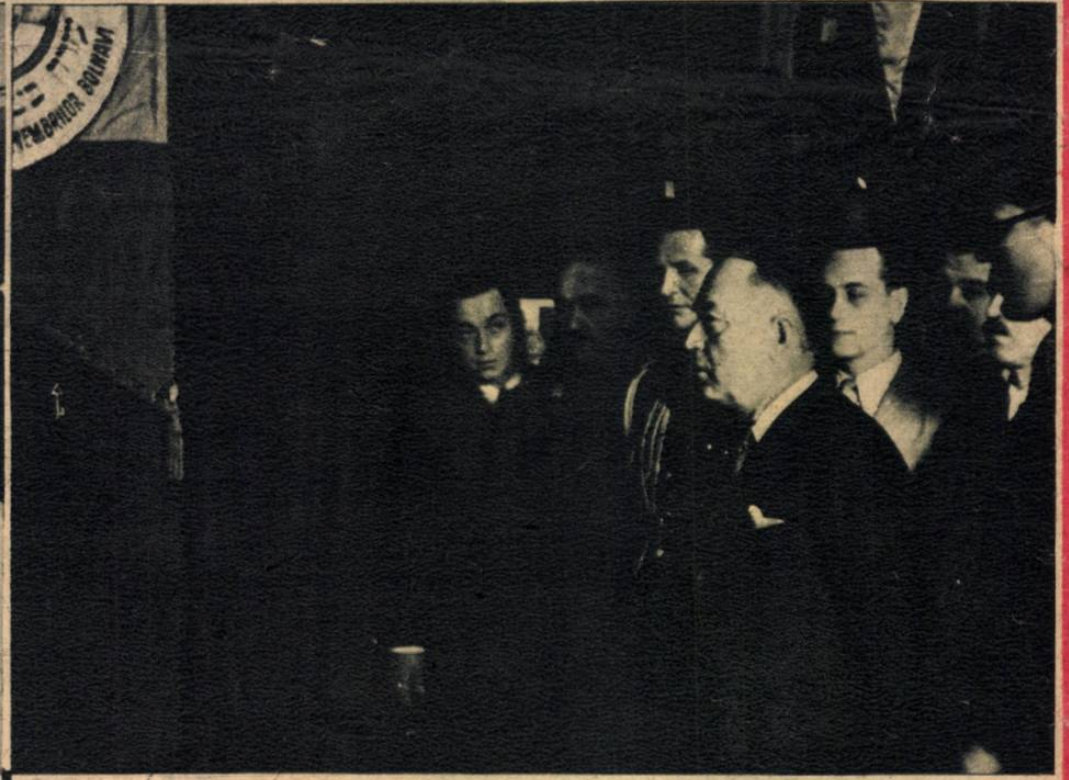

Un italian a inventat acest automobil „invulnerabil”, care deși de aspect obicnuit, poate trece prin flăcări, fără nici o teamă de incendiere sau de defectare a caroseriei și cauciucurilor.

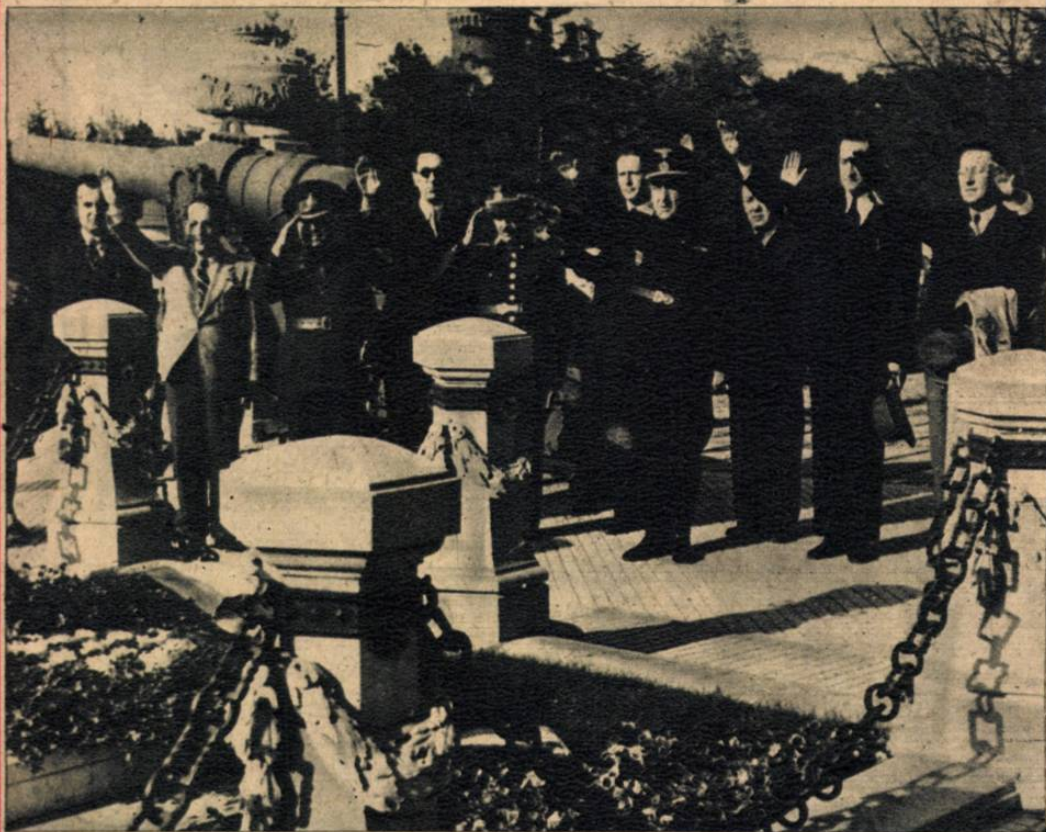
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

Sosirea Mareșalului List, trimisul special al Fuehrerului pentru serbarea de 10 Mai, în gara Mogoșoala.

D. Mareșal Ion Antonescu vizitând Expoziția Antimasonică din Capitală.

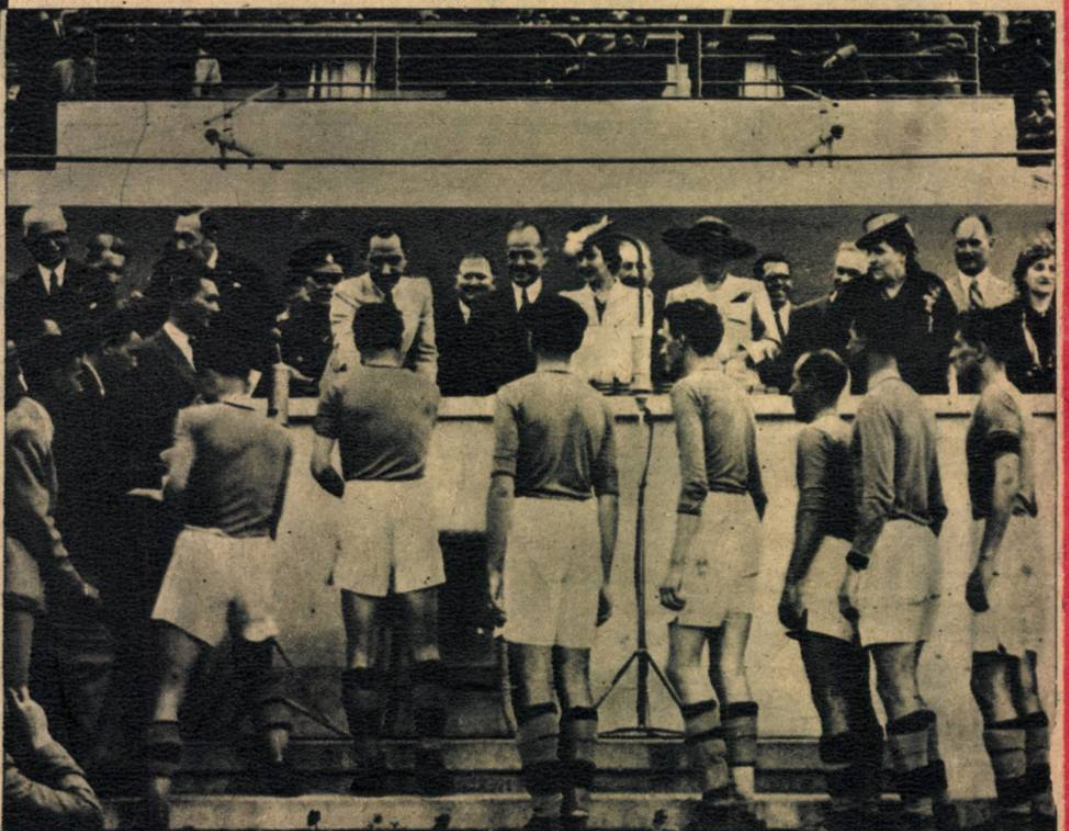
Scriitorii Croați, oaspeți ai Capitalei, la Mormântul Eroului Necunoscut.

D. prof. Mihai Antonescu, vice președintele Consiliului, la adunarea generală a Asociației Licențiaților Academiei Comerciale și Industriale (A. L. A. C. I.)

Studentii Universității Cluj-Sibiu la Mormântul Eroului Necunoscut.

D-na Mareșal Antonescu și d. prof. Mihai Antonescu înmânând trofeele câștigătorilor, la finala campionatului interuniversitar.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

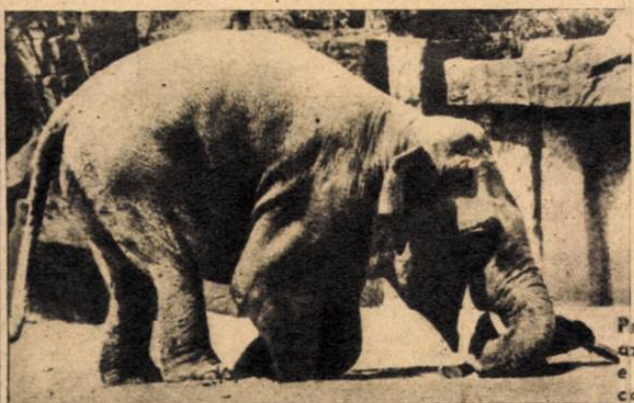

21 — 27 M A I
Nr. 798 — ANUL XVI
— 20 LEI —

**Dacă
sunteți
curioși**

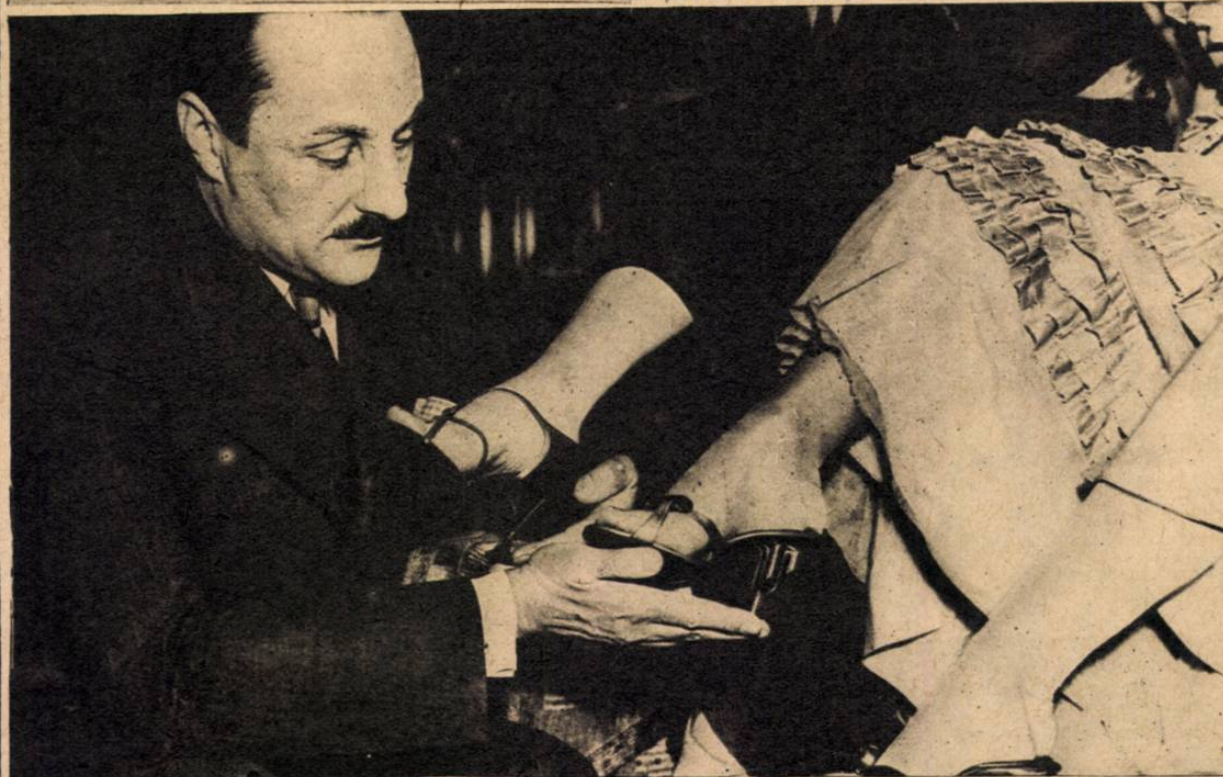
Jos: Un elefant al grădinii zoologice, din Cairo a avut un acces de furie, în care și-a prins paznicul cu trompa, amenințând să-l ucidă. Cu prezență de spirit însă, acesta i-a repezit un pumn puternic în ochi, determinându-l a-și destinde trompa pentru un moment, iar el reușind să fugă în acest timp.

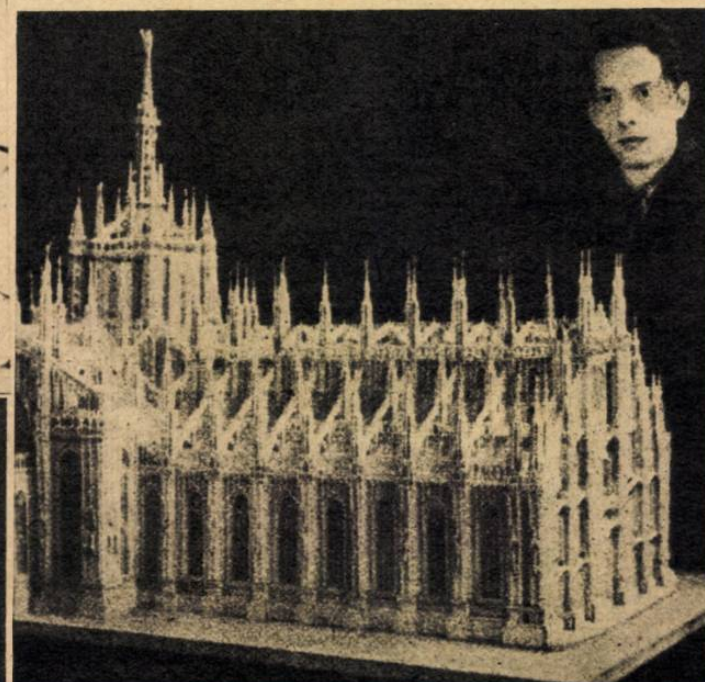
Priviți-o! Este cea mai pudică maimuță cunoscută până azi... Aparține grădinii zoologice din Berna și — cum e în perspectivă de a deveni „mamă” — își ascunde cât poate burta de privirile curioase ale vizitatorilor.

Un curajos fotograf a reușit să prindă acest interesant instantaneu de noapte în care se pot vedea jocurile de lumini pe care le fac granadele semnalizatoare, la apropierea unui avion inamic de un oraș.

Moda se acomodează ușor și cu restricțiile și elegantele rămân tot elegante. Aceasta datorită creatorilor de modele, care le vin în ajutor cu fantezia lor prodigioasă. Iată-l, spre exemplu, (stânga) pe acest cizmar parizian, care a reușit să înlocuiască talpa, cu lemn, într'un chip foarte atrăgător, chiar pentru pantofii de seară. El a creat modele speciale de tocuri — de structură modernistă — care motivează perfect utilizarea lemnului în locul tălpei obicnuite.

Sus: Trei ani, zi de zi, a lucrat acest tânăr elvețian, pe nume Paul Racine, la construcția acestei clădiri din lemn, reprezentând „Domul din Milano” în miniatură. Construcția măsoară 1.40 m. lungime, 80 cm. lățime și 1 m. înălțime, fiind compus din 4800 bucăți de lemn meticolos lustruite, vopsite și aranjate. Paul Racine a fost student la Milano și cu acest prilej și-a luat notă exactă de construcția domului.

Stânga: La Paris, într'una din cele mai vechi clădiri ale cartierului Montmartre, trăiește un „original”. E vorba de pictorul Gen Paul, care locuiește un apartament mobilat după cele mai stranie concepții și care, pe lângă pictură, se mai pasionează și după muzica de vioară, violoncel, pian și trompetă. Il vedem aici pe originalul parizian în fața ușei sale, la care, în loc de sonerie, și-a instalat o trompetă de automobil cu bășică de cauciuc...

ABECEDARUL *parașutistului*

veni pentru el ceea ce este autobuzul sau tramvaiul pentru orașean, un mijloc normal de transport.

Dacă la meetingurile de aviație lansarea cu parașuta era un sport, pentru un parașutist sub armă înfruntarea vidului nu este decât o fază a activității combative. După ce ai sărit, trebuie să știi să aterizezi în condițiuni perfecte, pentru că apoi, în termenul cel mai scurt cu putință, să te poți organiza în vederea participării la luptă.

Aterizarea în condițiuni bune este absolut necesară căci în caz contrariu parașutistul iese din luptă înainte de a fi participat la ea.

În cadrele acestei armate moderne nu este loc pentru oameni cu articulațiile ruginite sau cu rinichi rigizi. Suplețea pisicii și curajul leului, iată calitățile unui parașutist de clasă.

Parașutistul învață printre primele lucrări că picioarele lui sunt organele cele mai prețioase ale persoanei sale. O răsucire a vi-

Jos: Înainte de actualul război, parașutistul constituia numai o atracție în plus pentru meetingurile aviatice și pregătirea lui pentru salt cerea multă meticulozitate precum și ajutoare.

nelor, o scrânteală înseamnă eliminarea din luptă. Trebuie să se știe că scoaterea din luptă a unui singur parașutist este mai importantă decât eliminarea din luptă a zece sau douăzeci de infanteriști.

Instrucția se face pe pământ și apoi în aer. La început parașutistul învață să escaladeze ziduri, șanțuri, să învingă obstacole diferite. Partea principală a instrucției începe atunci când parașutistul este învățat să învingă amețea care te cuprinde când privești în gol de pe-o terasă fără balustradă.

Fiecare centru de educare a parașutiștilor are unul sau mai multe turnuri înalte de 10—20 de metri. Turnurile acestea au mai multe terase sau etaje. Treptat parașutistul învață să se arunce în gol dela 5 apoi la 10 metri și în cele din urmă dela 20 de metri. La ultima probă de rezistență nervoasă i se spune că trebuie să se arunce în gol pentru a cădea într-o pătură suspendată la câțiva metri dela suprafața pământului. Parașutistul se lansează. Parașuta invizibilă care i-a fost atașată fără știrea lui se deschide la o mică distanță de pământ. Dacă parașutistul a nimerit în centrul păturei înseamnă că el știe să-și dirijeze căderea.

Când parașuta împreună cu omul agățat de ea ajunge la destinație deodată un vânt puternic, furtunos umflă pânza umbrelei. Este o elice de avion care s'a pus în mișcare cu scopul de a crea parașutistului o dificultate ce se poate întâlni în caz real. Parașutistul trebuie să știe deci să domine tendința parașutei umflate de vânt de a-l depărta de obiectivul său cel mai apropiat și în același timp să evite un accident posibil.

La capătul tuturor încercărilor este lansarea din avion. Într'un aparat de tip vechi sunt înghesuiți treizeci sau patruzeci de elevi. Ușa avionului este deschisă și curentul de aer este atât de puternic încât ar putea să smulgă din interiorul avionului oamenii cu parașutele lor. Când casele încep să-și micșoreze volumul,

Parașutiști germani făcând exerciții de lansare în masă din avion.

Iată cum arată echipamentul de război al parașutistului, la care se adaugă încă arme destul de grele.

NU va întârzia prea mult ceasul când în război parașutiștii, oameni cu nervii tari, vor părăsi centrele de instrucție pentru a lua parte la marile bătălii.

Parașutistul este un voluntar. Nu este cu putință să impui unui om să se arunce în gol dacă el simte repulsie și teamă pentru un asemenea act. Mai mult chiar, nu este de-ajuns ca cineva să vrea să devină parașutist, mai trebuie ca el să corespundă condițiilor psiho-fizice cerute de medicul recrutor.

Medicul ascultă atent inima candidatului și în cazul când descoperă cea mai mică slăbiciune, deciziunea lui este inapelabilă. Parașutistului i se cer două calități: curajul și echilibrul nervos. Curajul îi va servi în orice ocazie: dar pentru a înfrunta golul va avea nevoie de o stăpânire nervoasă absolută.

Școala de instruire a parașutistului este o minune de organizare. Formarea soldaților care cad din cer, pentru a lupta pe pământ, se face treptat, în etape.

ABECEDARUL PARAȘUTISTULUI

La început parașutistul trebuie să se familiarizeze cu avionul. Pe câmpul de instrucție există o mișcare continuă de avioane. Parașutistul care poate fi un tânăr, un muncitor sau un student, trebuie să considere avionul ca un vehicul banal; acesta va de-

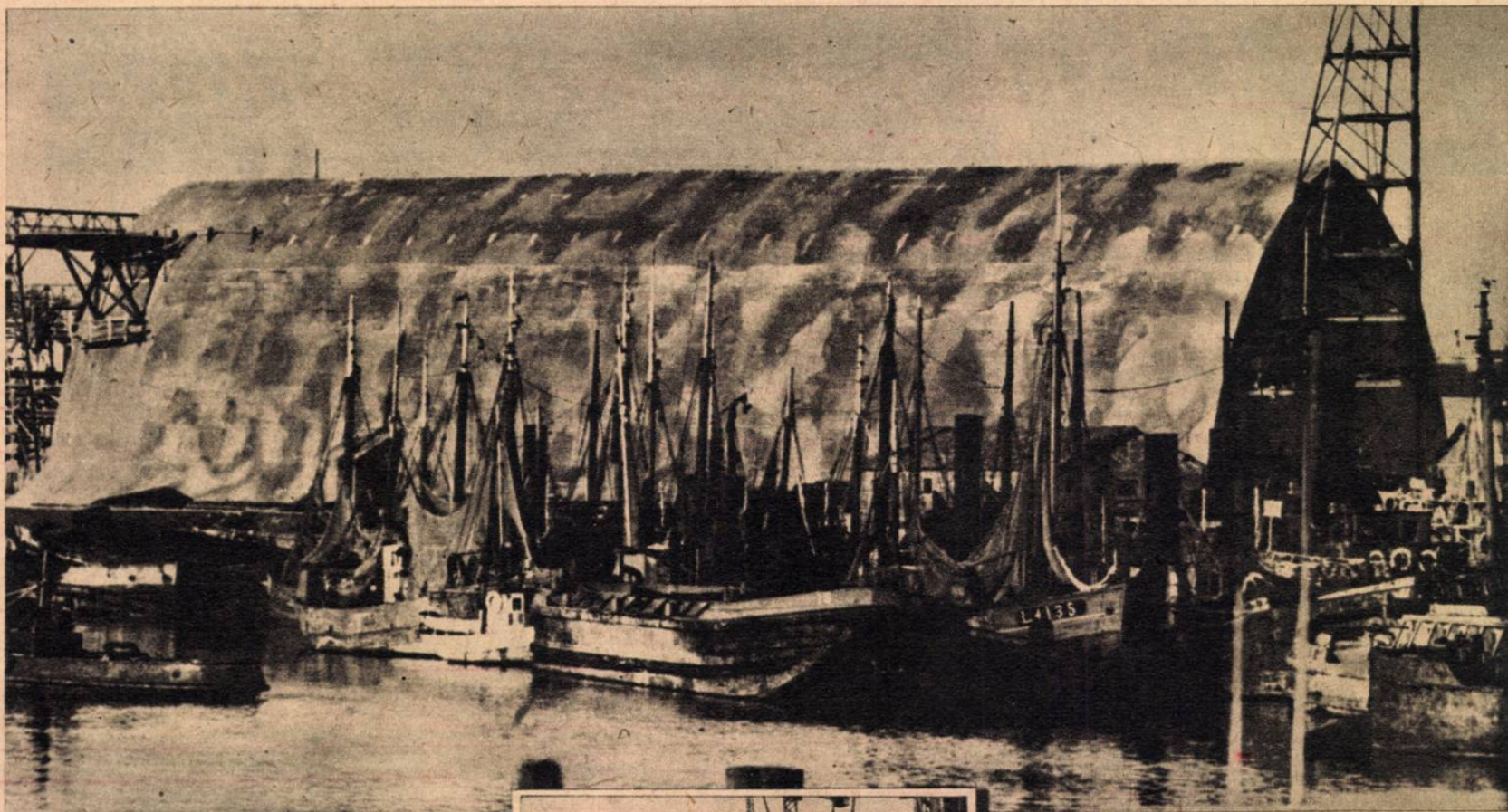

ofițerul instructor întreabă pe fiecare dintre candidați dacă vrea să sară. Unii ezită și răspund „Nu” alții răspund afirmativ. Cele două categorii sunt notate pe două liste cu notele calificative respective.

După modul cum reușește la acest ultim examen, parașutiștii sunt încadrați pe specialități: infanteriști, pioneri de geniu, artileriști, radiotelegrafiști, etc.

BOTEZUL PE PLUTOANE

Când instrucția individuală s'a terminat, începe aceea pe grupuri și echipe. La un ordin, oamenii se adună pe plutoane, echipați cu armele lor care pot fi mitraliere, biciclete, motociclete, aparate de radio, bidoane cu benzină, pachete cu unelte —, toate acestea împachetate astfel încât să nu se distrugă la contactul cu pământul. În dreptul soldurilor fiecare dintre ei are un sac pătrat care se va transfera într-o floare albă deschisă în câmpia albastră a cerului. Fiecare moment este cronometrat pentru că parașutiștii sunt oameni care funcționează ca mașinile de precizie. Când parașutiștii reușesc la ultimul dintre exmene, lansarea în gol cu arme și muniții, ei au dreptul de a se numi soldați de elită.

O cazemată pentru submarine, construită de „Organizația Todt”, într-un port francez de pe coasta Canalului Mânecii. Aici nici o bombă nu poate pătrunde.

Dreapta: Baza unei boxe de submarin, aproape terminat

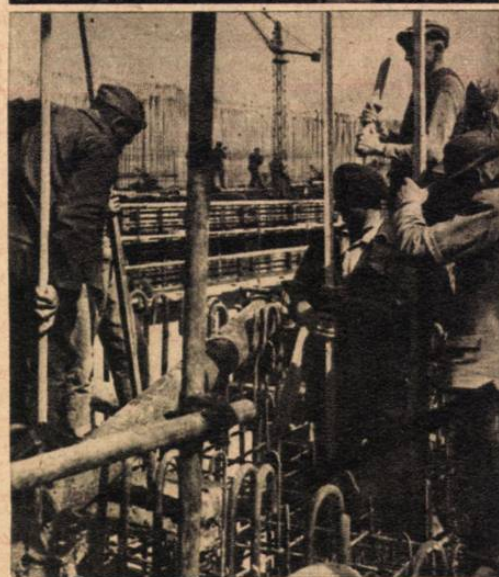
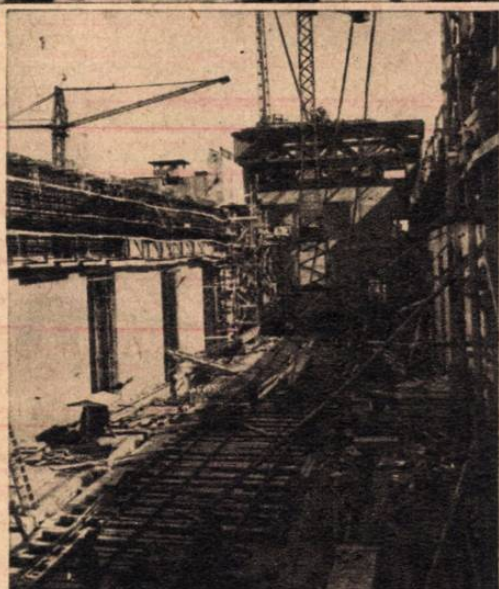
DEALUNGUL coastei Atlanticului și Canalului Mânecii se înșiră bazele submarinelor care pleacă de aci în raidurile lor contra navigației de aprovizionare și contra unităților marinei britanice și nord-americane.

Submarine germane în Marea Mediterană, submarine germane în fața coastei de Vest a Africii, submarine germane în Atlantic și în fața coastelor americane și canadiene, submarine germane în jurul Angliei! Comunicatele comandamentului suprem german anunță continuu succesele acestei temute arme.

La începutul celui de al doilea război mondial, Anglia a declarat Germaniei și războiul blocadei. Ca și în primul război mondial, s'a călcat prin aceste măsuri de blocadă dreptul internațional. Germania a răspuns prin măsuri de represalii.

Construite în serie, submarinele părăseau neîncetat șantierele. Submarinele germane sunt acelea care au transformat amenințările de blocadă ale englezilor în efecte contrarii. Ele dau lovituri grele dușmanului când vasele acestuia părăsesc bazele de pe coasta Atlanticului și a Canalului.

D-rul Todt, marele organizator ale măsurilor de război germane, a oferit submarinelor protecția contra atacurilor aeriene inamice. În cel mai scurt timp

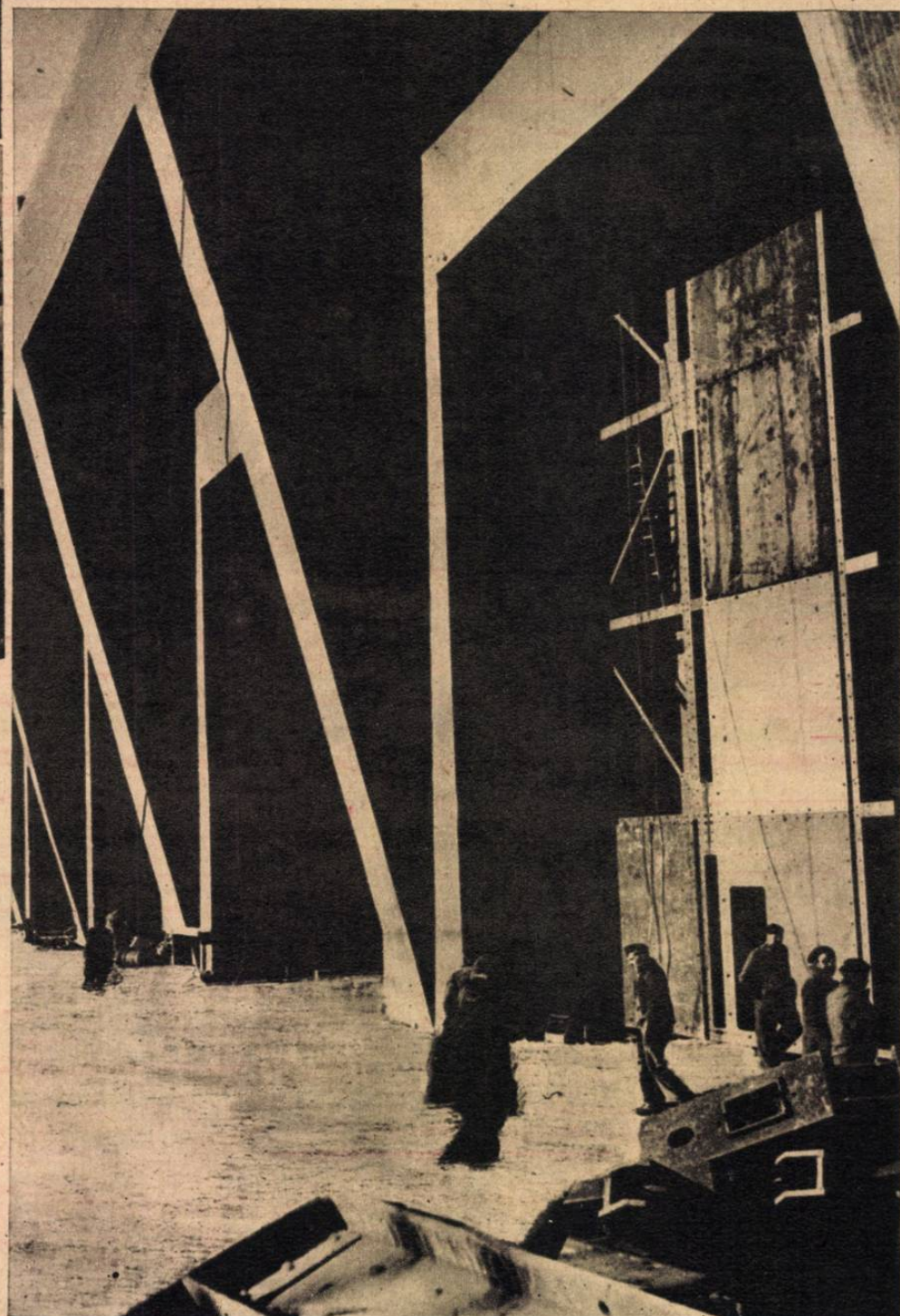

Sus: Muncitorii „Organizației Todt” construind adăpost pentru submarine pe coasta Atlanticului.

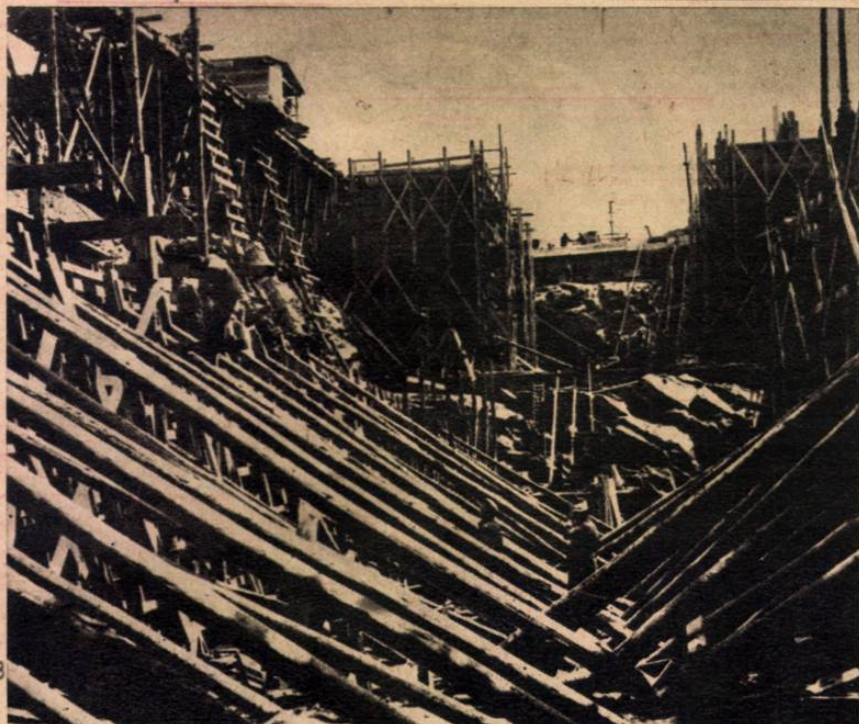
Stânga: Alt bazin-adăpost, la începutul construcției. În cel mai scurt timp, Organizația Todt dă gata asemenea construcții dealungul coastei Atlanticului și Canalului Mânecii.

Dreapta: Aci în aceste boxe uriașe de beton se poate adăposti o flotilă întreagă de submarine.

Unde se repară și se construiește SUBMARINELE

s'a creiat, prin munca Organizației Todt, cazemate sigure de apărare contra bombelor, pentru aceste mici vase de război atât de importante. Construcții de beton de proporții imense au fost create. Echipagiile submarinelor știu acum că în aceste garaje ale submarinelor vasele lor sunt asigurate în contra oricărui atac aerian. Submarinele pot intra după raidurile făcute împotriva inamicului, direct în aceste boxe și nici o bombă cât de grea ar fi, nu le mai poate vătăma. În boxele lor ele sunt puse între timp la punct și pregătite pentru noi acțiuni.

HARTA

cerului a fost terminată

DUPĂ 55 de ani de muncă, după mii de nopți de veghe și de osteneală, harta cerului, compusă din 40.000 de fotografii, a fost terminată.

Cine își poate da seama de imensitatea spațiului ceresc, în care plantele își trăesc viața lor de milioane de ani, în care puzderia de corpuri cosmice și astrale sunt așezate pe planuri mai mult sau mai puțin depărtate de pământ, știe ce muncă a trebuit să se depună pentru a se trasa harta cerului.

Munca aceasta imensă a fost hotărâtă și începută cu cincizeci și cinci de ani în urmă, în anul 1887, la un Congres al astronomilor din întreaga lume reunit la Paris sub președinția amiralului Mouchez. Era pe vremea când fotografia, proaspătă descoperire a lui Lumière începuse a fi folosită în astronomie.

La sfârșitul congresului s'a decis să se ceară unui număr de 14 observatoare astronomice să adopte aparate de observație și aparate fotografice identice, pentru a trasa harta fotografică a cerului indicând stele de gradul 14.

Numărul observatoarelor a fost ridicat la 18 și munca comună în care s'au înfrățit savanți aparținând tuturor țărilor lumii a început. Aceste observatoare sunt cele din: Paris, Bordeaux, Toulouse, Alger, Vatican, Potsdam, Greenwich, Oxford, Catane, Helsingfors, Cap, Sydney, Melbourne, San Fernando, Tacoubaya, Santiago de Chili. La Plata, Rio de Janeiro. Mai târziu, la aceste observatoare au mai fost adăugate și observatoarelor din: Cordoba, Perth, Haiderabale și Uccle.

Fiecare dintre aceste instituții de studii astronomice s'a obligat să studieze și să fotografieze un anumit sector al cerului. În total au fost luate 40.000 de fotografii care reprezintă o muncă titanică și calcule ce ar ocupa spațiul a mii de volume, fiecare cu mii de pagini.

În momentul de față, operația cea mai mare din istoria astronomiei, este din punct de vedere practic terminată. Savanții astronomi vor avea la dispoziția lor cel mai desăvârșit instrument de cunoaștere la care puteau aspira.

Războiul mondial dintre 1914 și 1918 precum și războiul actual n'au întrerupt colaborarea internațională a astronomilor angajați într-o muncă titanică. Este o admirabilă ilustrare a obiectivității și intereselor pur științifice de care sunt capabili numai oamenii care au pasiunea cercetărilor științifice.

Sediul asociației savanților astronomi care se ocupă cu harta cerului a fost fixat la universitatea Stanford din California, pentru motivul că această universitate al cărui Mecena este fostul președinte al Statelor Unite, Herbert Hoover, posedă cel mai modern observator din lume. Datorită acestui fapt, observatorul din Stanford servește ca centru de adunare a datelor și de schimbare a informațiilor astronomice pornite din toate colțurile lumii.

TAINA LAMAȘILOR TIBETANI

Când războiul a izbucnit, astronomii dela Stanford au declarat formal că, orice s'ar întâmpla, ei își vor termina lucrările cu o desăvârșită imparțialitate, recunoscând atunci când

În turla unui observator astronomic care a contribuit cu partea sa de fotografii la harta completă a cerului

Vedere de ansamblu a unui sector astral incredințat pentru studiu și fotografiere unui Observator american

va trebui meritele astronomilor care au cules datele cele mai importante pentru trasa-harea hărții cerului.

În același timp, observatorul din Stanford continuă să primească cererile de informații astronomice venite de la observatorul țărilor beligerante, cereri pe care continuă să le satisfacă în măsura posibilității.

Este dela sine înțeles că mulțumită mijloacele ultra-moderne de care s'a servit observatorul din Stanford a jucat un rol impor-

tant la întocmirea celei mai exacte hărți a cerului. Mai există însă și o altă hartă a cerului. Ea este chiar veche de câteva secole și a devenit aproape legendară. Este o hartă întocmită de faimoșii lama ai Tibetului, acești contemplativi ai Asiei care dețin multe din tainele naturii. Harta-se află la Lhasa, unde este depusă în mijlocul comorilor incalculabile ale uneia dintre cele mai vechi civilizații ale lumii.

Cu excepția unui singur explorator alb, care a văzut-o o singură dată și numai câteva secunde, ea nu

poate fi consultată decât de confreria preoților tibetani.

Ar fi totuși interesant să se facă odată comparația între harta întocmită cu mijloace primitive de lamașii Tibetului și între harta cerului realizată prin colaborarea internațională a celor mai moderne observatoare astronomice din lume.

Jos: Un fenomen ceresc fotografiat de un Observator american

Poseziuni Franceze, etc.

NOUA Caledonie

În urma războiului din Extremul Orient, Franța, putere capitară, care nu mai participă în niciun mod la războiul actual, și-a văzut micșorat spațiul ei colonial. Acțiunea trupelor americane care au ocupat Noua Caledonie precum și aceea a trupelor engleze care au debarcat recent în Madagascar, sunt pretextate de aliați prin necesitatea adoptării unei strategii preventive, care să înlăture puțința de infiltrare a forțelor japoneze pe aceste teritorii situate pe căile imperiale ale Angliei și Americii.

Japonezii au arătat totuși că o acțiune de ocupare a Madagascarului nu prezenta niciun interes pentru conducerea războiului Mării Asii, iar pe de altă parte că o asemenea acțiune ar fi fost greu de realizat întrucât insula franceză se află la o distanță de câteva mii de mile marine de bazele japoneze din Oceanul Indian.

Dar, oricare ar fi realitatea ce se ascunde în dosul faptelor — interpretarea și comentarea ei revenind gazetarului politic — noi ne vom limita la a arăta cititorului importanța acestor posesiuni franceze, din punct de vedere geografic și economic.

Noua Caledonie contează printre cele mai mici colonii franceze, în ceea ce privește întinderea teritorială. Importanța economică a insulei este însă dintre cele mai mari. Franța a fost întotdeauna mândră de realizările ei în această colonie a cărei populație este formată în majoritate din albi.

Resursele naturale ale insulei n'au putut fi exploatate în mod intens, din cauza numărului redus al locuitorilor, — în total 60.000 de oameni.

Australia, relativ apropiată de Noua Caledonie, exercită asupra insulei o influență incontestată, aprovizionând pe locuitori cu produsele ei agricole și industriale. Pe de altă parte Japonia a expedit o multă vreme o cotă din produsele ei industriale de care caledonienii aveau trebuință, deoarece dezvoltarea industrială a insulei se află abea în faza organizării.

Situată pe aceeași paralelă ca și coastă australiană de Nord-Est, la câteva sute de mile de aceasta, Noua Caledonie este una dintre piețele dominionului englez. Cine a trăit în Noua Caledonie și-a putut da seama de dependența absolută sub care se afla insula față de Australia. Locuitorii albi ai insulei se îmbrăcau la Sidney, își trimiteau copiii să învețe în școlile australiene și angajau cea mai mare parte din mașinile agricole de care aveau nevoie tot de piețele australiene. Din Australia se importa în Noua Caledonie grâul, untul, (deși insula are o apreciabilă bogăție animalieră) și alte produse agricole.

Pe de altă parte, japonezii au emigrat de multă vreme în Noua Caledonie, unde au participat la exploatarea minereurilor ascunse în subsol.

Indigenii caledonieni, canaci destul de civilizați (ultimele cazuri de antropofagie au fost înregistrate în anul 1914) sunt muncitori agricoli destul de buni, dar japonezii îi depășesc. Capitala insulei este Numea, oraș situat într-un cadru natural, deosebit de pitoresc, la

Foști antropofagi din Noua Caledonie, astăzi civilizați, își fumează tăcătoși narghilelele, care, după cum vedeți, sunt cufundate în niște vase mari cu preparate speciale aromate și amețitoare.

capătul canalului Wondin și în mijlocul unui șir de munți negrii și roșii. Orașul are clădiri importante, o catedrală și o uzină care prelucraza nichelul în cartierul Daniambo. Din Numea începe așa numita șosea colonială care merge paralel cu marea, trecând prin regiuni presărate cu sate și mici așezări agricole. Câmpiile insulei sunt străbătute de râuri al căror curs este inegal, când adânci și stătătoare, când spumegânde și cu tendința de a se revărsa.

Bogăția importantă a insulei este formată din marele număr de cornute care se înmulțesc vertiginos pe întinsele pășuni caledoniene. Crescătorii au obținut îmbunătățiri ale raselor indigene, prin încrucișarea cu rase europene. Exploatarea animalieră nu poate fi intensificată însă din cauza lipsei de muncitori.

Din această cauză nimeni nu a putut organiza încă, industrializarea laptelui, ale cărui produse sunt importate după cum am spus din Australia.

Datorită exploatarei din ce în ce mai intense a bogățiilor minerale ale insulei celelalte resurse economice sunt neglijate. Clima coastei estice este continentală în timp ce clima coastei vestice este ecuatorială, cu secete care produc imense incendii pe întinse regiuni acoperite cu pășuni.

În munții Caledoniei denumiți blocuri de metal, se află cantități apreciabile de metale și minereuri dintre care cele mai importante sunt cromodantul și nichelul. Se știe că în privința nichelului, Noua Caledonie rivalizează cu producția Canadei. Căile ferate, reduse ca număr, leagă minele de diferite centre de colectare. Bogat în zestră de natură, Noua Caledonie nu cunoaște decât o singură sărăcie și o singură lipsă: aceea a muncitorilor de mine și a muncitorilor agricoli,

Sus: „Dansul focului” — dansul național al indigenilor din Noua Caledonie. S t a n g a: Dans mistic, asemănător în totul celor practicate de indigenii din Australia, — de unde probabil a și fost împrumutat. Dreapta: Tip de frumusețe feminină din Noua Caledonie

Madagascar

COLONIA franceză a Madagascarului este o insulă a cărei întindere teritorială este de 592.350 de kilometri pătrați. Insula se află la răsăritul coastei africane de est de care este separată prin strâmtoarea Mozambic. Porturile Madagascarului constituiau puncte de escală pentru vasele engleze care veneau pe la Capul Bunei Speranțe călătorind spre Marea Roșie și spre Suez. De când Marea Mediterană nu mai asigură curentul de transporturi britanice între coloniile orientale și metropolă, flota Angliei a fost nevoită să adopte calea Capului Bunei Speranțe care trece prin apele Madagascarului.

Geologii pretind că Madagascarul este ultima rămășiță a unui teritoriu african care forma o putere între Asia și Africa. În partea de răsărit insula este acoperită de un lanț de munți vulcanici, ce se întind de la Nord la Sud, ajungând până la o înălțime de 2881 de metri (ca Tsaratanama) pe care cresc păduri de lemne prețioase: podocarpi, eleodondroni, palmieri, bambuși, etc.

Partea de Est a insulei are terenuri apte pentru cultura grâului și a orezului care este alimentul de bază al populației băștinașe. De asemenea se mai cultivă porumb, manioc și vanilie pentru export. Se știe că Madagascarul stă în fruntea tuturor țărilor producătoare de vanilie. Clima și dispoziția terenului mai îngăduie cultivarea trestiei de zahăr, a cafelei, a arborelui de cacao și a plantelor din care se extrag parfumi prețioase.

Datorită pășunilor întinse, o parte din bogăția insulei este formată din numărul mare al animalelor cornute.

Deși subsolul nu a fost cercetat și nici exploatat în mod intensiv, el ascunde zăcămintele de aur, argint, fier, cupru, grafit, uran, cărbune, pietre prețioase, topaze și rubine.

Administrația franceză a insulei a încurajat în ultimii ani, dezvoltarea industriei și a bogățiilor miniere. Pe întinderea vastă a insulei au apărut fabrici de conserve, de zahăr și de decorticat orezul.

Datorită așezării sale în-

Sus: Palatul din Pietră al guvernatorului francez din insula Madagascar

Dreapta: Vechiul palat al reginei Ranavalona. Cliseul reprezintă primirea diplomaților francezi care au venit să propună colonizarea insulei

Jos: Vedere din desertul Madagascarului, care pare un peisaj din Lună.

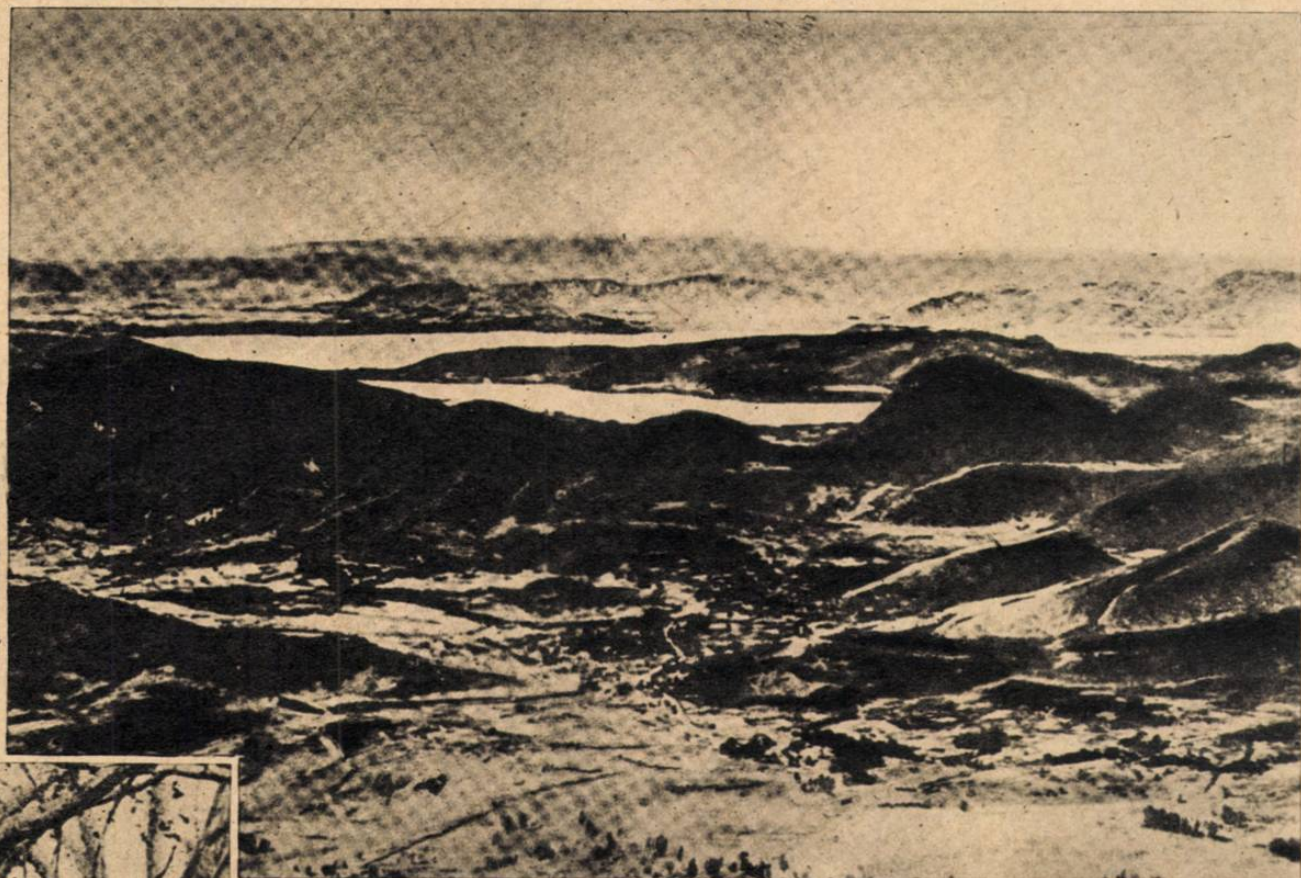
tr'un punct extrem de frecventat al Oceanului Indian, Madagascarul a suportat în decursul veacurilor numeroase invazii din care cele mai importante au fost malaio-polineziană și arabă. La venirea malaiezilor insula era locuită de o populație de rasă neagră. În anumite puncte se aflau urme de indieni, de hinduși și de evrei. Din cauza deselor invazii populația insulei este un conglomerat de neamuri diferite cu obiceiuri variate. Etnografii au putut deosebi următoarele familii rasiiale și naționale: „antakars” populație care locuiește în nordul insulei și care se ocupă cu creșterea vitelor; „mahafalyi” oameni care locuiesc în Sud trăind din hoții și din expediente. La Vest se află așa numiții „sakalavii”, oameni războinici care se organizaseră, în timpuri mai îndepărtate, într'un fel de monarhie cu un rege care era șef militar.

În centrul insulei se află „hobas”, oameni de origine malaio-polineziană care păstrează tradiția originii lor transoceanice.

Arabii s'au stabilit în insulă cam prin veacul al 7-lea aduși de nevoile lor comerciale.

Europenii au descoperit insula abea în anul 1500, când portughezul Diego Diaz a debarcat cu mateloții săi în golful carei poartă numele.

În veacul următor, francezii, cari erau preocupați de ideea creierii unui teritoriu colonial în regiunile fermecătoare ale Sudului au făcut câteva încercări nereușite de colonizare.

Jos: O pădure de arbori cu lemn prețios care cresc numai pe solul Madagascarului

Printre guvernanții francezi cari s'au ocupat de modul de colonizare al insulei trebuiesc notate numele cardinalului Richelieu și a lui Colbert, oameni politici cari doreau ca Franța să-și asigure stăpânirea teritoriilor ei coloniale datorită unei populații transplantate. Încercările francezilor de a cuceri insula, au ușurat crearea unui regat al neamului „bova” din centrul insulei care voia să-și apere patria.

În anul 1896 în urma unei revolte a băștinașilor, regina Madagascarului, Ranavalona, a fost detronată iar insula a fost transformată în colonie franceză administrată de un guvernator general, reprezentant al guvernului din Paris.

Guvernatorul insulei administra insula cu ajutorul unui consiliu de administrație compus din patru notabili indieni și patru europeni. Teritoriul insular a fost împărțit în șase districte pentru a fi mai ușor administrat prin sistemul descentralizării. Generalul Gallieni, primul guvernator al Madagascarului, a pus jaloanele viitoarei dezvoltări a insulei.

Populația indigenă în număr de 3.600.000 de oameni s'a civilizat trăind în perfectă armonie cu cei 20.000 de francezi aflați în centrele urbane.

Din cauza războiului care se întinde pe toate mările și oceanele planetei, între Madagascar și guvernul din Vichy nu mai puteau exista în ultimul timp decât legături telefonice. Față de această situație guvernatorul insulei a fost nevoit să emită recent bilete de bancă tipărite acolo, deoarece vechea emisiune nu mai corespundea nevoilor țării.

Stânga: Un aspect dela sărbătorirea Zilei Muncii din Germania, cu care prilej Fuhrerul a acordat titlul de „Pionieri ai Muncii” d-lor: ministru dr. Funk, dr. Heinkele și prof. dr. Porsche, pentru meritele lor excepționale pe terenul îndeplinirii de mare utilitate națională.

Stânga (jos): D. Alfred Rosenberg, ministrul Reich-ului însărcinat cu organizarea provinciilor sovietice cucerite de armatele germane, se întâlnește îndeeaproape de toate nevoile populației de sub ocupație. Îl vedem aici, stând de vorbă cu reprezentanții țărăniilor din regiunea Smolensk, care își exprimă mulțumirea pentru noua viață pe care o duc astăzi.

din TOATA LUMEA

Stânga: La München a luat ființă „Asociația Germano-Japoneză”. Cu acest prilej, d. Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin a ținut să aducă omagiul său respectuos primilor eroi căzuți pentru ideea național-socialismului depunând o coroană de lauri la mauselele cu sarcofagile acestora din piața istorică a palatului nazist din München.

Dreapta: Toate fiordurile Norvegiei, dela extremitatea nordică până la cea sudică, sunt controlate, zi și noapte, de flota germană. Din aceste fiorduri părăsesc deasemenea atacurile asupra convoaielor britanice din Atlantic și din drumul Murmanskului. Vedem în fotografia noastră un distrugător german patrulând într-un fiord, unde acum doi ani, au avut loc marile lupte navale cu flota engleză.

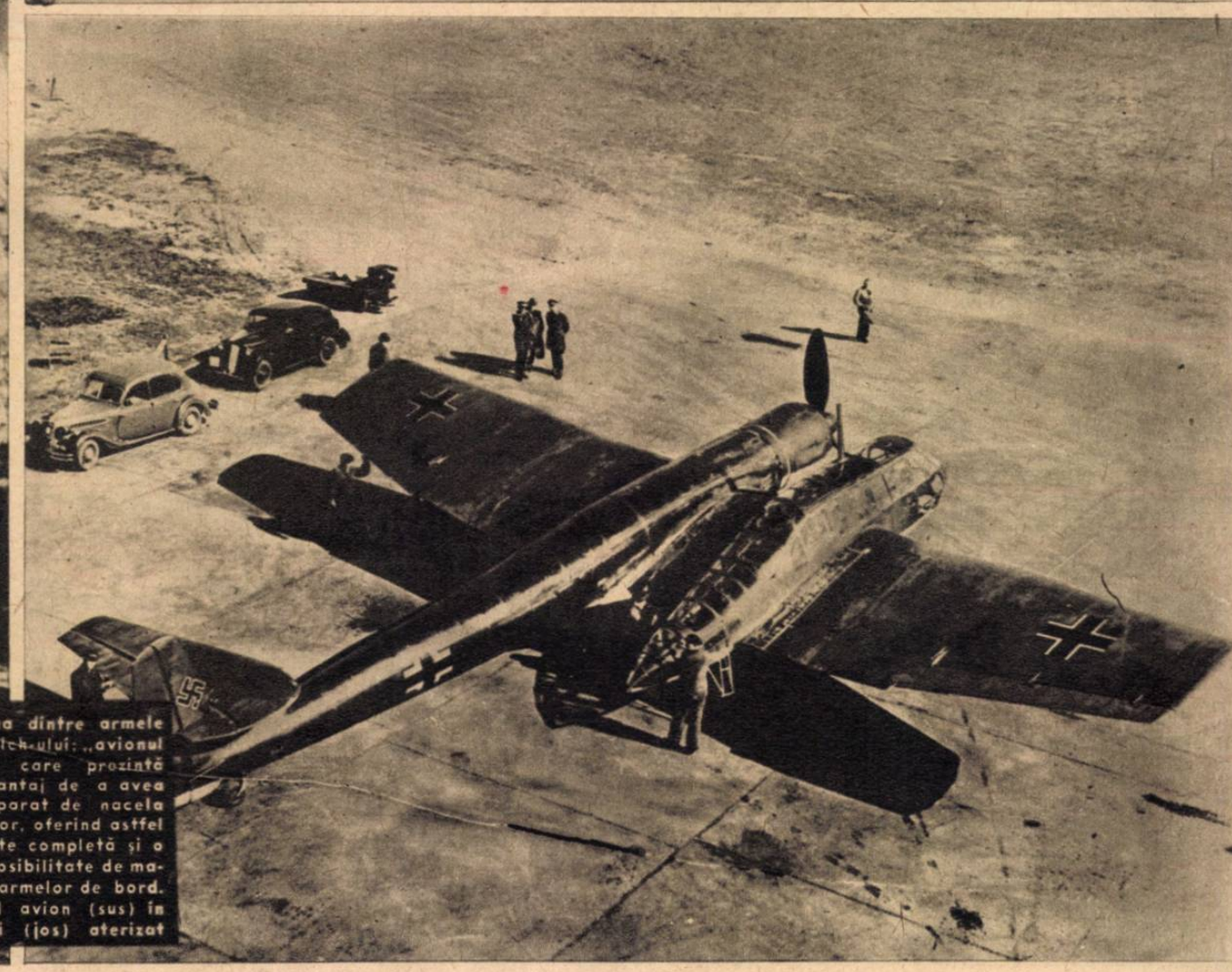
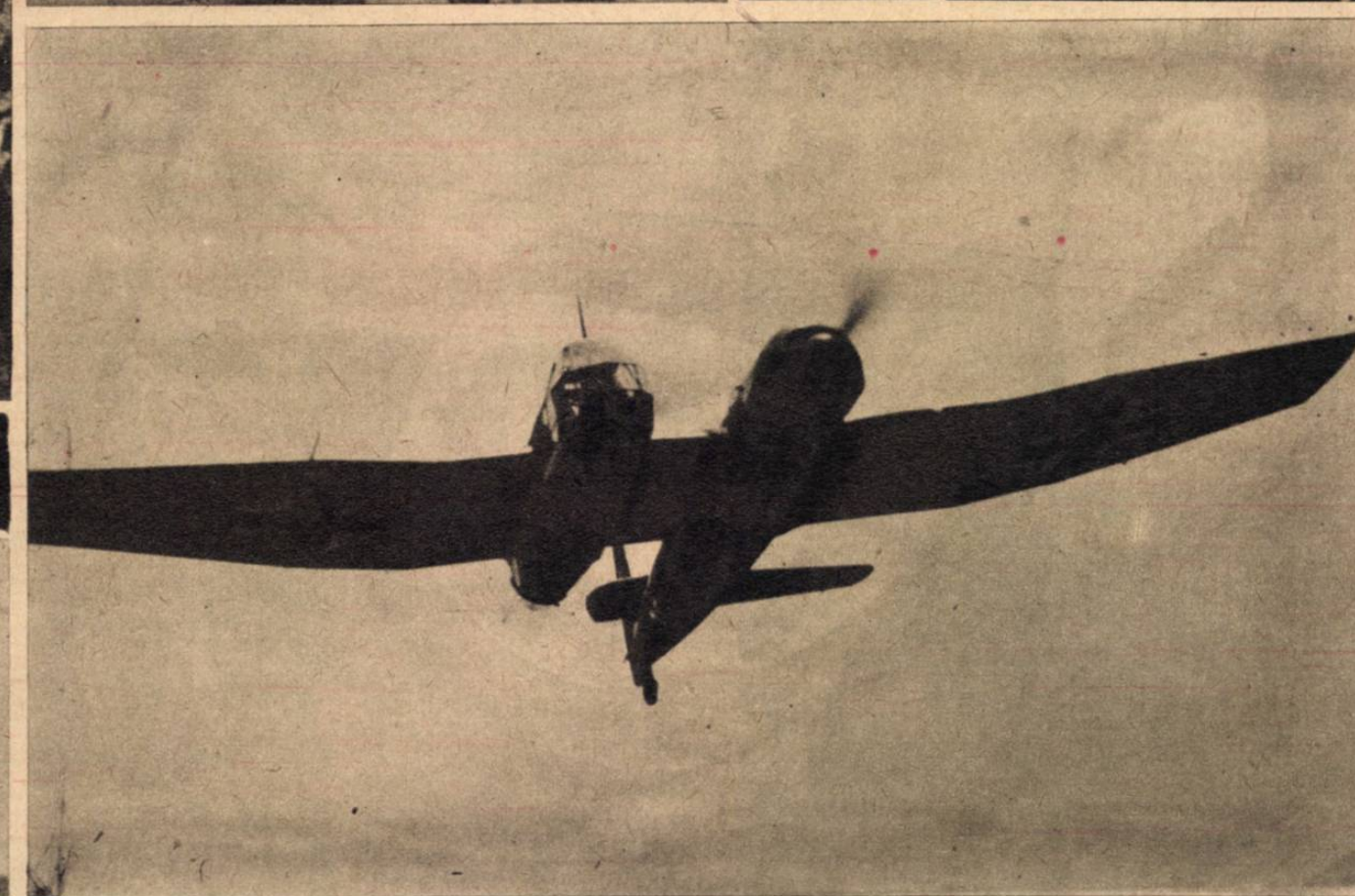
La Paris, manifestațiile sportive de primăvară au decurs ca în timpurile normale. S'a putut vedea, printre altele, un spectacol cross ciclo-pedestru, care, străbătând orașul, a avut de urcat și monumentalele scări ale bisericii Sacre Coeur din Montmartre.

Stânga: Unul din submarineele germane care au misiunea de a ataca vasele britanice chiar în porturile lor, de pe coasta Africe, se reîntoarce la bază, sa, pentru rearmamentare. Ultima lui ispravă a fost scufundarea unui distrugător englez, în fața Tobruk-ului.

Dreapta: Ministrul danez, prof. Stauning, care a încetat din viață, în vârstă de 69 de ani și după 13 ani de activitate neîntreruptă în cabinetul din Copenhaga.

Dreapta: Una dintre armele noi ale Reich-ului: „avionul asimetric”, care prezintă marele avantaj de a avea motorul separat de nacela navigabilă, oferind astfel o vizibilitate completă și o perfectă posibilitate de manevrare a armelor de bord. Vedem noul avion (sus) în plin zbor și (jos) aterizat.

LANA artificială, numită în termeni tehnici „Zellwolle“ a devenit pentru Germania una dintre cele mai importante, înlocuind cu succes lâna naturală și stofele confecționate din bumbac. Nenumărate fabrici de textile, care se ocupau înainte de războiu cu prelucrarea lânii artificiale sau a combinațiilor de lâna artificială și de lâna naturală.

Lâna naturală este amestecată cu lâna artificială atunci când este vorba de fabricarea unor stofe și materii necesare confecționării stoffelor de haine, a pânzeturilor necesare armatei, stoffelor pentru doamne, precum și a firelor necesare confecționării ciorapilor.

Materia primă naturală este amestecată cu celofibră pentru a acoperi consumul intern de flanele, de pânzeturi de corp și de pat.

Dacă luăm în considerație avântul considerabil pe care industria textilă de lâna artificială a luat-o în Germania, putem afirma că și după războiu foarte multe din piețele unde produsele germane sunt foarte căutate vor cere mereu acest articol.

Chiar când lumea va reuși să organizeze în mod echitabil repartizarea bogățiilor naturale ale pământului, cuceririle tehnice și ingeniozității omenești ascuțite de nevoile războiului, nu vor fi disprețuite. Lâna artificială s'a impus prin rezistența și calitățile

ei ca un articol de preț pentru acoperirea nevoilor omului.

Iată așa dar cum autarhia care a luat naștere pentru a lăsa libertate deplină economiei statelor aflate în războiu își va arăta edevăratele ei efete binefăcătoare în perioada următoare păcii.

Multilateralitatea întrebuințării firelor de lâna artificială precum și lipsurile care se resimt din când în când în perioadele de liniște internațională în ceea ce privește producția textilelor naturale, vor conlucra pentru ca lâna artificială să fie mereu căutată.

O vizită într-o fabrică de lâna artificială ne lămurește asupra calităților acestei materii prime.

Principial „Zellwolle“ se confecționează ca și mătasea artificială din aceleași materii adică din lemn, paie, coji de cartofi și stuf.

În urma mai multor procese chimice de transformare și de curățire care se fac cu ajutorul unor băi de pucioasă, se obține o pastă numită „Viscosa“ care la rândul ei, este prelucrată până când capătă toate calitățile de rezistență cerute unui fir de lâna.

Foloasele fabricării lânii artificiale au fost constatate în Germania încă din anul 1904, când

câțiva specialiști au organizat primele fabrici de textile artificiale.

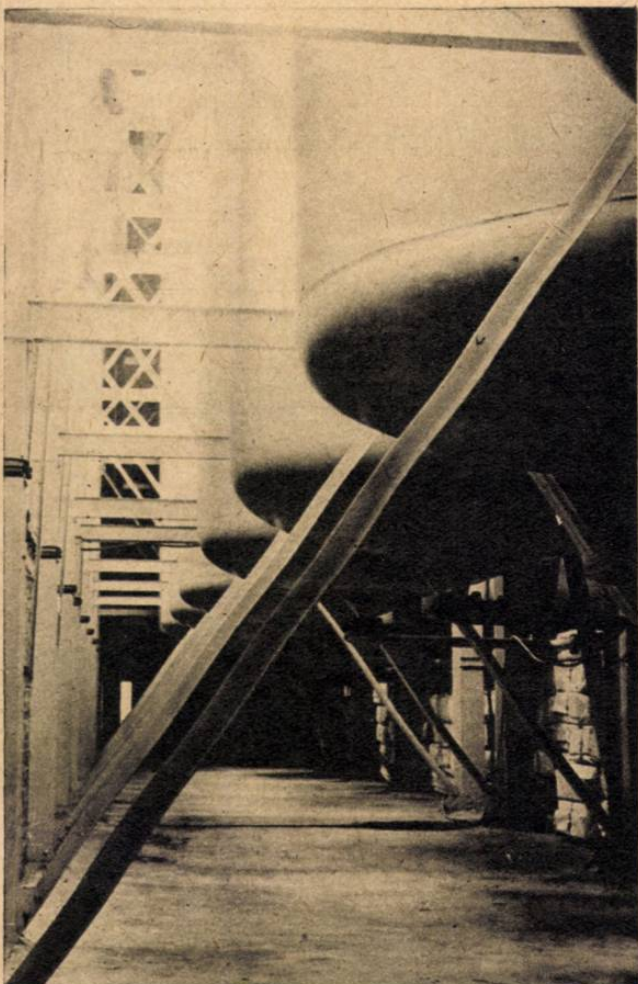
Îmbunătățirile și progresele tehnologice realizate în ultimii ani au fost de natură a deschide un drum definitiv acestor produse pe piața europeană.

Numeroase industrii de textile artificiale au luat ființă în numeroase țări europene și în afara de granițele Germaniei și cu sprijinul experienței și cunoștințelor specialiștilor textiliери germani, Europa a ajuns la o adevărată autarhie în ceea ce privește consumul de stofe și materii utile vieții casnice.

Această autarhie odată cucerită va fi păstrată ca un principiu câștigat și în perioada de după războiu când lumea se va resimți de pe urma conflictului actual.

După ce materia obținută prin amestecarea corpurilor pomenite mai sus s'a uscat în uscătorii speciale, firul este colorat până când capătă forma și calitățile definitive.

Ilustrațiile noastre înfățișează diferitele săli ale unei fabrici de textile artificiale în care din materii extrem de ieftine se confecționează firul de lâna artificială care va servi apoi la confecționarea stoffelor, a costumelor și a obiectelor atât de diferite necesare vieții omenești.

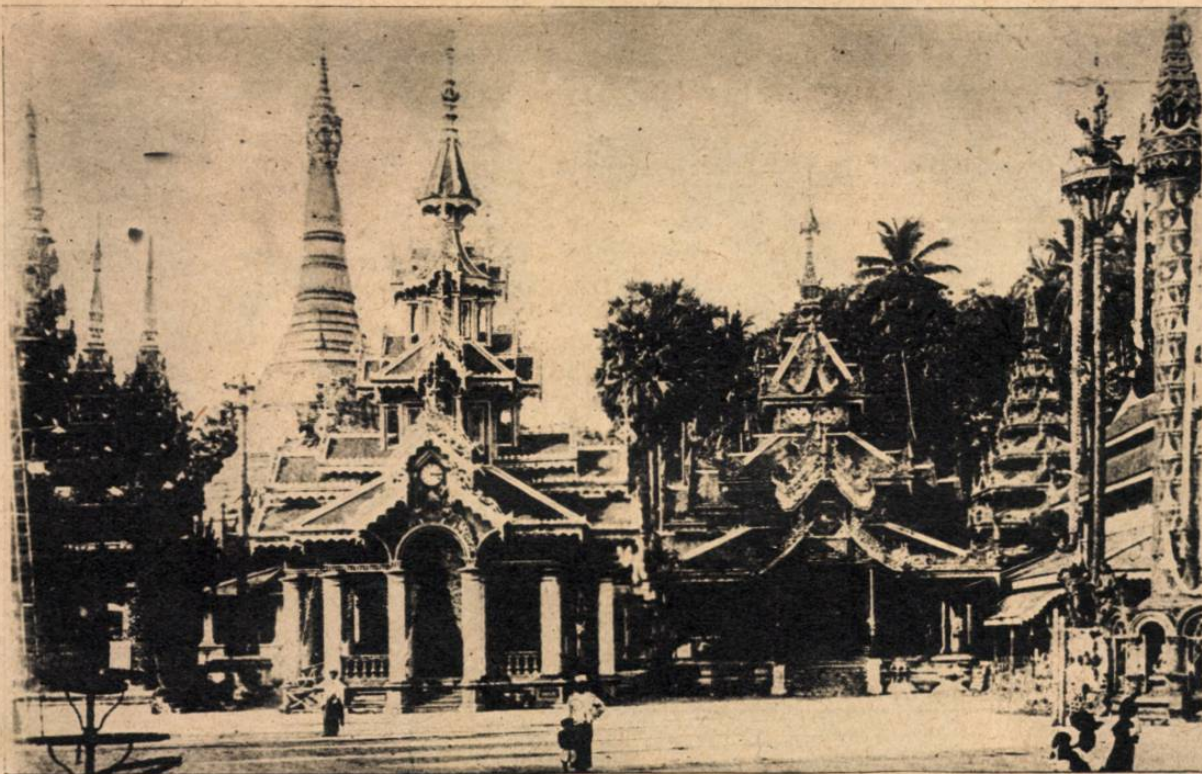
Urișele cazane ale unei uzine germane de lâna artificială în care se obține așa numita materie „viscosa“

Sus: Din lâna sintetică se fac azi până și costumele excentrice și strălucitoare ale vedetelor de revistă.

Stânga: Două elegante alegându-și modele de rochii din țesături sintetice.

de rigoare geometrică specifică celor mai moderne orașe americane. La poalele unei coline se află un număr de câteva sute de temple și de chioșcuri sfinte, unde pe mese de piatră sunt gravate capitole și vechile cărți budiste.

O ală ciudățenie a orașului este templul numit Megun care are o înălțime de 150 de metri. Dimensiunile clădirii sunt extraordinare. În urma unui cutremur, pereții templului au crăpat și arborii care înconjurau clădirea au pătruns prin crăpături în incinta sfântului lăcaș care prezintă astăzi aspectul unei monstruoase și pitorești îmbinări de minerale și vegetale, de piatră și de marmoră. Templul posedă un clopot greu de 100.000 de kilograme, ale cărui dimensiuni nu sunt depășite decât de vechiul clopot dela Kremlin greu 200 de tone.

În apropierea templului se află colina numită Mandalay, în vârful căreia se ridică o capelă cu două statui. Una dintre statui indică locul unde fondatorul orașului a primit dela zei ordinul de a clădi orașul. Cealaltă statuie care privește spre Est arată, spune legenda, locul unde va trebui să fugă regele pentru a nu cădea în mâinile englezilor. Dar ultimul rege al dinastiei birmane a neglijat acest avertisment și birmanii sunt de părere că sfârșitul dinastiei este explicabil tocmai prin acest fapt. În anul 1884,

Stânga: Pagoda din Mandalay, cu ornamentații de aur și cu obiecte de artă religioasă de mare valoare în interior.

MANDALAY

ORAȘUL CLĂDIT PE CADAVRE

MANDALAY, unul dintre cele mai ciudate orașe ale lumii a fost ocupat de trupele japoneze în cursul înaintării acestora în Birmania. Căderea orașului este de o mare importanță strategică pentru japonezi, căci le deschide drumul spre Indii ușurându-le ocuparea părții centrale a țării.

Pentru birmani ocuparea Mandalayului va șterge amintirea cea mai tragică și cea mai dureroasă a istoriei lor care urcă cu cincizeci și șapte de ani înainte pe vremea când englezii au pătruns în oraș și au răsturnat dinastia regală birmană.

ORAȘUL CLĂDIT PE CADAVRE

Dacă birmanii au fost de mare folos trupelor de ocupație japoneze, ajutându-le în înaintarea lor, aceasta se datorește faptului că britanicii au desființat acum 57 de ani vechea organizare politică a țării.

Orașul a fost întemeiat în anul 1859, de al șaselea succesor al faimosului Alompra, aventurier războinic, care cu un veac înainte a reușit să elibereze țara de sub jugul tiranului rege al Pegu-ului, reunind sub sceptrul său toate populațiile birmane.

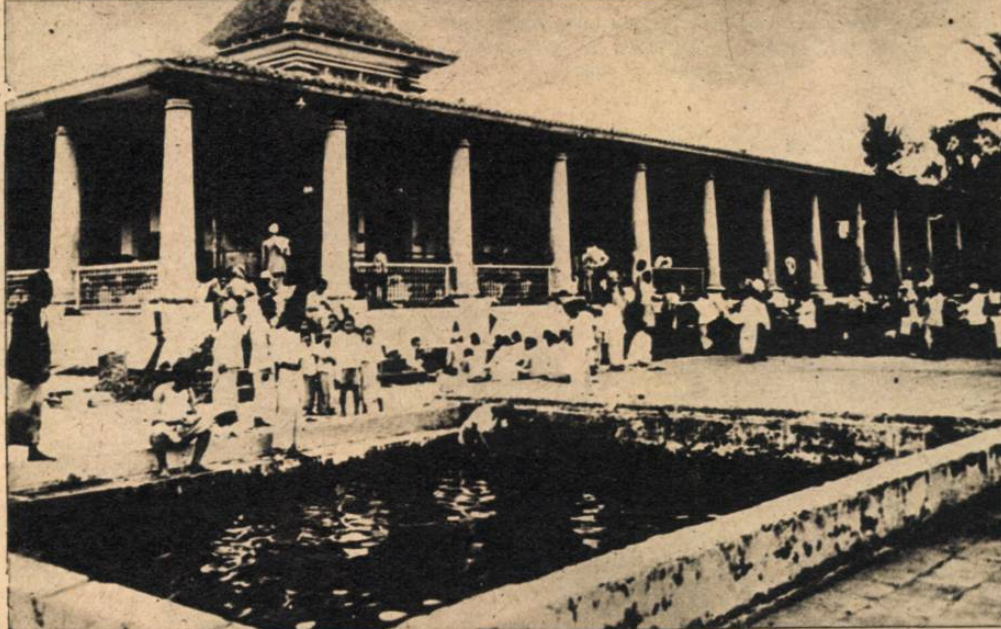
Pentru că zeii să protejeze orașul viteazului rege, preoții au fost de părere ca incinta orașului să fie clădită pe locul de execuție a unui număr de 50 de victime inocente. Obiceiul acesta sângeros, data de câteva veacuri și a rămas în vigoare până în secolul al XIX-lea.

După douăzeci de ani dela punerea pietrei fundamentale, într-unul din numeroasele temple ale orașului cu sute de pagode, un vas conținând uleiul sfânt s'a spart și lichidul s'a scurs. Pentru a înlătura mânia zeilor, față de această profanare, astrologii regelui birman au fost de părere că era necesară jertfa a 600 de persoane nevinovate repartizate astfel: 100 de bărbați, 100 de femei, 100 de băieți, 100 de fecioare, 100 de soldați și 100 de străini. Listele cu numele celor ce urmau să fie executați au fost întocmite dar, populația prinzând de veste a părăsit în grabă orașul. Sub amenințarea acestei fugi colective sacrificiul a fost amânat.

Orașul clădit pe cadavre este o minunată îngrămădire de clădiri fastuoase și de temple cu turele aurite. Din această cauză Mandalay-ul strălucea la razele soarelui ca o piatră prețioasă. Englezii au demontat toate podoabele de aur ale pagodelor și templelor de oarece acestea ar fi atras atenția aviatorilor japonezi. Orașul a fost construit într-o formă geometrică riguroasă prezentând aspectul — unic în lume — al unor serii de pătrate concentrice.

Cetatea regelui și a demnitarilor se află în centrul acestui sistem de pătrate. Ea se compune din palat, femeilor, dintr'un arsenal, din palatul numit al elefantului alb, din palatul regelui cu imense și fastuoase săli de recepție și de audiență. Sala tronului se află în centrul pătratelor concentrice. Ea este pardosită cu lemn prețios și ornamentată cu statui de aur. Tronul aflat în centrul sălii care astăzi este și ea patulateră este o capod'operă de artă orientală. Chiar de-asupra tronului regal palatul are o săgeată de aur care se înalță spre cer.

Orașul păstrează în toate cartierele lui acest caracter

Stânga: Un rajah birman, cu soția sa, pe tronurile de aur tradiționale ale palatului.

Sus: Vedere din curtea unei moschei birmane. În față: bazinul cu apă pentru spălarea picioarelor, înainte de a păși în lăcaș.

regele Thebaw a primit la Mandalay un consul francez prin intermediul căruia a semnat un tratat de comerț și de alianță. Pe vremea când armatele franceze cucereau Indochina, Thebaw, care se temea de tutela britanică a făcut propuneri Republicii Franceze să ia sub protecția ei statul birman. Pentru a preveni o asemenea situație englezii care voiau să anexeze Birmania pentru a-și asigura legăturile dintre India și China, au trimis un ultimatum regelui birman. Mesajul britanic a ajuns la destinație în ultimele zile ale lunii Octombrie din anul 1885. Regele întruni un consiliu de miniștri la care participă și frumoasa regină Supagalpat. Mândră și orgolioasă, această femeie frumoasă a respins propunerile miniștrilor care cereau un aranjament pașnic cu Marea Britanie. Războiul a fost declarat și englezii care se foloseau de arme moderne au putut cuceri țara foarte repede. Ei au pătruns în Mandalay, unde regele și regina au fost declarați prizonieri și transportați în India. Acolo au murit de durere. În timp ce perechea regală se îndrepta într'un cortegiu extrem de simplu spre locul exilului, populația birmană a adus foștilor suverani cel mai frumos dintre omagii: femeile își despleteau părul și-l așterneau sub roțile carului regal.

Un an mai târziu, Birmania a fost anexată de englezi. După o trecere de 57 de ani dela evenimentul relatat mai sus alte armate au pătruns în Mandalay de-alungul fluviului Irawaddi. Alte tunuri au fost debarcate pe țărmurile fluviului. Bătrânii birmani amintindu-și de tragicele evenimente din ziua de 14 Noembrie 1885 șoptesc între ei: Regii noștri au fost răzbuțați.

Zâmbiți vă rog

ZÂMBIȚI VĂ ROG!

CUM SE COMPORTĂ
ACTRIȚELE DE CINEMA ÎN
FAȚA FOTOGRAFULUI
PUBLIC

Jos: Ilse Werner, vedeta filmului „Hochzeit auf Bärenhof”,
a fost acceptată cu pălăria pe cap, dar nu fără
...zâmbet pe buze

Heli Finkenzeller, protagonista co-
mediei „Băiat sau fată?”, a ascultat
indicațiile fotografului și a făcut o
poză banală dar cu ...zâmbet

tografu public a acceptat unele
„devieri” dela regula obicinuită —
cum vedem în cazurile Kristina Sö-
derbaum, Hertha Mayen, Ilse Wer-
ner și Sabine Peters — dar asupra
zâmbetului a rămas neclintit la
punctul lui de vedere: „Nu se poate
fără să zâmbiți”.

După cum putem constata din fo-
tografiile de care ne ocupăm, reco-
mendația fotografului public a fost
ascultată de toate cele cinci „dive”
ale studiourilor și pozele au fost
într'adevăr destul de reușite, — poate
chiar mai reușite decât multe fă-
cute în studioul cinematografic.

De unde concluzia fotografului pu-
blic că știe el ce știe, când pronun-
ță obicinuita lui formulă:
„Zâmbiți, vă rog!” și când te obligă
să-l ascuți, indiferent cine ai fi...

Hertha Mayen și-a luat
o atitudine originală,
dar n'a fost... scutită
de zâmbet

Dreapta: Sabina Pe-
ters, o nouă revelație
a studiourilor germa-
ne, în fața fotogra-
fului public

SUNTEM obicinu-
iți să le vedem
pe actrițele de ci-
nematograf în fel de
fel de fotografii ori-
ginale — scene sau
portrete — realizate,
ca și filmele lor, în
atmosfera studioului
și de către fotogra-
ful special al aces-
tuia.

Un reporter berli-
nez a avut însă cu-
rizitatea de a ur-
mări câteva din popu-
larele vedete ale fi-
mului german, la fo-
tografii publici ai o-
rașului, spre a vedea
ce poze fac acestea
în fața celor străini
de studioul cinema-
tografic.

Și constatarea a
fost, în cinci cazuri
urmărite, aceeași și
anume că — la fel ca
toți muritorii de
rând — răsăfățele
„dive” ale studiouri-
lor se supun fără
murmur indicației
banale a fotografu-
lui: „Zâmbiți, vă
rog!”

E adevărat că, în
privința atitudinii fo-

Dreapta: Kristina Sö-
derbaum, după ce a
terminat filmul „Ora-
șul de aur”, a vrut să
facă această foto-
grafie în oraș...

FOTO
UFA ȘI
TOBIS

Monte Carlo

1942

MONTE Carlo își continuă și în aceste vremuri de aspră frământare mondială existența lui de orașel închinat Fortunei. Intreaga regiune s'a născut și continuă să existe datorită misteriosului pact între zeita Norocului și puțin numeroșii localnici.

Fericiții cetățeni ai acestui colțisor al Coastei de Azur sunt în majoritatea lor funcționari ai Cazinoului sau ai administrației locale.

Marile hoteluri și somptuoasele vile vizitate de regii vieții și ai banului își păstrează și în aceste momente fizionomia lor specifică.

Aici, în aceste locuri însoțite, veneau odinioară cei izgoșiți dela un capăt la altul al continentului de demonul insistent al plictiselii. Aici veneau cei însetați de aventură, cei cari îndrăzneau să se măsoare cu destinul ascuns în ruletă și care plăteau de multe ori scump îndrăzneala lor.

Desigur, că astăzi marele trafic care lega orașelul din Sud cu Metropolele lumii este întrerupt de legea aspră a războiului. Monte-Carlo nu suferă însă de monotonie sau de lipsă de animale.

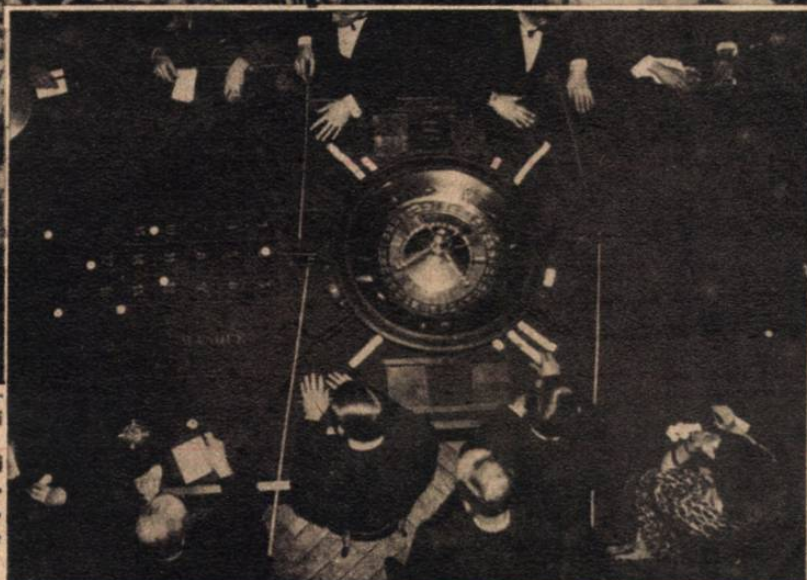
Câțiva refugiați, câțiva emigranți din regiunile pe unde s'a rostogolit roata războiului, s'au adăpostit în fermecătoarele vile și în strălucitoarele palasuri.

Cum banii trebuiesc cântăriți și cum pasiunea jocului nu poate fi stăpânită, cei cari hazardau pe un număr sume considerabile se mulțumesc azi să întocmească lungi liste și numeroase caete conținând observațiile lor în legătură cu calculele de probabilitate.

Intr'adevăr, la Monte-Carlo, un grup de foști jucători la capătul resurselor lor au înființat o societate pentru studiul științific al jocurilor de noroc. Studiul acesta este tot atât de pasionant ca și jocul la ruletă cu singura deosebire însă că acești jucători pocăiți uită de foarte multe ori

Sus: Pe Coasta de Azur peisajul e același, numai vizitatorii sunt alții...

Dreapta: Pușinii jucători de ruletă profită de singurătate, ca să... studieze noi sisteme de câștig

de elementul care decide de sfârșitul unui joc mare și care este nestăpânită, capricioasă și misterioasă întâmplare.

Există la Monte-Carlo un pitoresc uman sau social după cum vrei să-l numești. Sunt adică tipuri de oameni, bărbați și femei, care și-au trăit în aceste locuri însoțite o viață bogată în întâmplări și abundentă în aventuri. Oamenii aceștia se simt legați de Monte Carlo prin lanțul nevăzută al unei vrăji care se numește amintirea. Vom da câteva exemple:

FEMEEA ÎN ROȘU

Pe străzile scaldate de lumina torentială a soarelui sudic, trecătorul poate vedea în orele după amiezii o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în vestminte roșii. Femeia aceasta are ochii unei tinere de 18 ani dar tenul unei octogenare. Localnicul își va explica că ea este alegoria vie a fastuoaselor carnavaluri dintre anii de fericire și de nepăsare generală 1885 și 1900. Este vorba de faimoasa Emilienne d'Alençon care s'a prezentat pe scena unui teatru monte-carlez cu doi purceluși admirabili dresați.

Emilienne, această babă investimantată în roșu, ca Moartea pictorului flamand Steen, și-a uimit contemporanii prin titlul pe care și-l dăruise singură și care suna astfel: „cea mai frumoasă femeie din Franța”. Rivala ei în frumusețe mai trăesc și astăzi și se numesc Liane de Pougy devenită principesă și Lina Cavalieri care a interpretat rolul principal în opera „Thais”.

Cu ajutorul enormei averi pe care a strâns-o pe vremea succeselor ei continentale, Emilienne ajută pe toți nefericiții care și-au pierdut banii și onoarea în fața ruletei.

UN MEMORIALIST DISCRET: CREVETTO

„Hotel de Paris” a fost întotdeauna un fel de turn Babel. Se vorbeau acolo toate limbile pământului, se consuma o gastronomie cosmopolită și se achitau notele în toate monedele globului. Regi, împărați,

duci, excelențe de toate felurile și de toate mărimile, au fost ospătați la acest hotel pe care-l conduce de câteva decenii un personaj important, pe nume Crevetto, care în calitatea de servitor al augustilor oaspeți a fost numit-consilier principal al Principatului.

Crevetto este o bibliotecă cu amintiri, dar amintirile lui sunt secrete de stat. Dacă ar avea talentul unui mare memorialist ca Saint-Simon ar scrie cele mai interesante memorii din ultima vreme. Dar Crevetto preferă să tacă. Din când în când vorbește și numai în fața unui auditor ales și format din oameni discreți.

I s'a întâmplat lui Crevetto să trebuiască să servească o masă intimă organizată de Ducele de Windsor. La masă erau 14 tacâmuri. În ultimul moment, un lord bătrân și gutos care fusese invitat, se scuza că nu poate veni. Ducele era indispus căci nu vroia să ia masa cu 12 persoane. Era superstițios. Crevetto a găsit soluția: a așezat pe scaunul gol o păpușă îmbrăcată în uniforma unui ofițer din garda regelui Angliei. În tot timpul dîneului păpușa a fost servită cu același ceremonial ca și ceilalți invitați. Soarta fusese înălăturată dar totuși... Eduard și-a pierdut tronul.

Crevetto vă poate spune și povestea unui lord extrem de bogat care avea plăcerea de a fura tacâmurile de argint. Crevetto, care cunoștea slăbiciunea oaspetelui, ordonase personalului să uite la mesele unde mânca lordul tacâmuri dintre cele mai frumoase și prețioase.

La sfârșit, când ilustrul vizitator se pregătea să plece, în nota de plată găsea o anumită sumă înscrisă sub rubrica „cheltueli diverse”.

Ilustrul cleptoman nu îndrăzneau să ceară lămuriri și prefera să plătească.

Cei câțiva oameni cari au pătruns adânc în viața celor care frecventau Monte-Carlo, înainte de războiu păstrează caracterul specific al unor documente vii care ne-ar putea informa, dacă-ar vrea, despre multe din ciudățeniile firii omenești. Crevetto a făgăduit că moștenitorii lui ar avea libertatea de a publica memoriile sale cuprinse în mai multe volume.

Stanga: Reginele provinciilor franceze n'au mai defilat de trei ani pe aleele însoțite ale Coastei de Azur. Aceasta a fost ultima lor paradă.

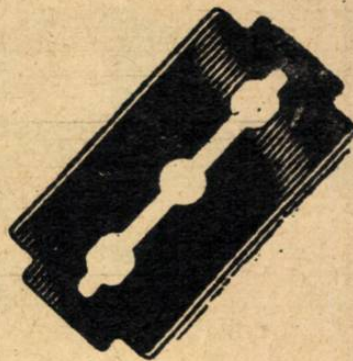
4711 Tosca

EAU DE COLOGNE

Mereu fermecătoare prin
parfumul rafinat al Apei de
Colonia Tosca 4711. Succesul
doamnei moderne îl asigură Tosca

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

gata pentru preparat
cafeaua Dv. zilnică!

„Franck-Cafea” Soc. pe Act

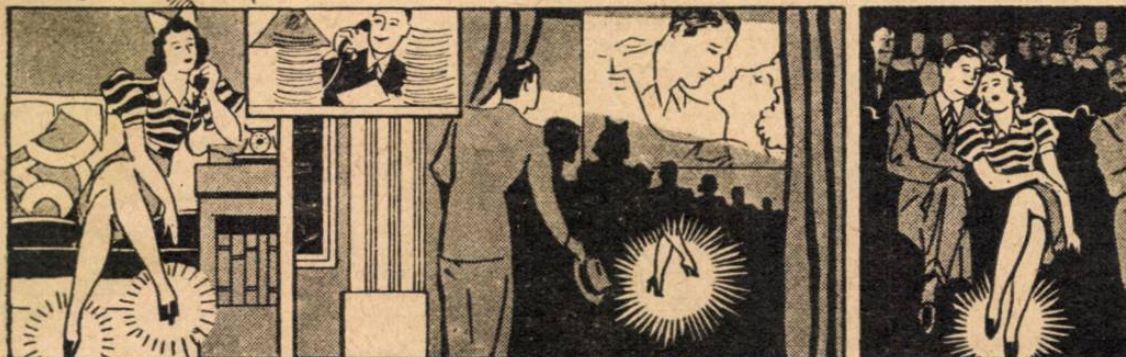
O femeie grasă nu se simte bine!

Desavantagiile fizice și starea sufletească a femeii grase sunt
prea cunoscute. Oricâte restricțiuni la mâncare, oricâtă gimnastică
și folosirea altor mijloace nu sunt de ajuns.

La modelarea siluetei se ajunge printr-o cură de slăbire mai scurtă
sau mai lungă — după nevoie — cu tabletele de slăbire Kissingen.

Cura de slăbire cu tabletele Kissingen nu produce nici-o
neplăcere.
Tabletele de slăbire Kissingen: un produs natural al Băilor
Kissingen.

Miss Gladys la cinematograful

— „Allo dragă Ionel
Haide să ieșim nițel.
Mergem să vedem și noi
Noul film cu Mirna Loy”

Ionel a întârziat
Și e foarte alarmat
Cum să caute'n sala plină
Pe Gladys, fără lumină?

O idee i-a venit
Pe sub bănci el a privit
Și lumina ceea'n stal
Este Gladys, natural!

Și priviți acum la ei
Parc'ar fi doi porumbei
Prin luciul său minunat
Crema Gladys i-a salyut!

Vrei pantofii
mult să ție ?
Ia Gladys
la prăvălie
Dă mai mult
un leu, chiar doi
Decât să iei
ghete noi

**Peste tot pe unde se vorbește de medica-
mente, chimicale și reactivi, numele MERCK
se bucură de o prețuire deosebită**

E. Merck

FABRICĂ DE PRODUSE CHIMICE — DARMSTADT
FONDATA IN 1827

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. CEC Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939. Bilanțul general încheiat la 31 Decembrie 1941. Activ: Cassa 2223538, CEC 1707730, Conturi debitoare 4823950, Garanție P.T.T. 30000, Mobilier 411840, Total 9197058. Conturi de ordine 105000. Pasiv: Capital 3000000, Conturi creditoare 5746743, Fond rezervă 94110, Fond amortisment 41180, Creanțe dubioase 90560. Profit și pierdere: beneficiul anului 1941 518038, scăzându-se pierderea din 1940, 293573, 224465. Total 9197058. Cifra tirajului revistei noastre, conform bilanțului: 1282300. Consiliul de administrație al societății „Ziarul”: d-l. Prof. G. Strat și Al. Ioanidi. Acționari deținători a cel puțin o zecime din capitalul social d-nii: Prof. G. Strat, Nic. Ioanidi și Al. Ioanidi.

IMPRIMERIILE „DACIA TRAIANĂ” BUCUREȘTI, SĂRINDAR 5—7—9.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. Mareșal Ion Antonescu, d. prof. Mihai Antonescu, vice președintele Consiliului și membrii guvernului păstrând, în genunchi, minutul de ploasă și solemnă reculegere de Ziua Eroilor.

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, rostindu-și cuvântarea, la primirea sa în cadrele Regimentului de Gardă Călare.

Delegațiile satești din ținuturile dezrobite fotografiate la Ministerul Propagandei Naționale, cu prilejul vizitei făcute în Capitală.

Țărani și țărănci din toate unghiurile țării vizitând Muzeul Satului din Capitală.

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

28 MAI — 3 Iunie
NR. 799 — ANUL XVI
— 20 LEI —

M. S. REGELE, M. S. REGINA ELENA, D. MAREȘAL ION ANTONESCU, D. PROF. MIHAI ANTONESCU ȘI MEMBRII GUVERNULUI, ÎN FAȚA CASTELULUI DELA SINAIA, DUPĂ PREZENTAREA FELICITĂRILOR DE ZIUA M. S. REGINEI MAME.

*Dacă
sunteți
curioși*

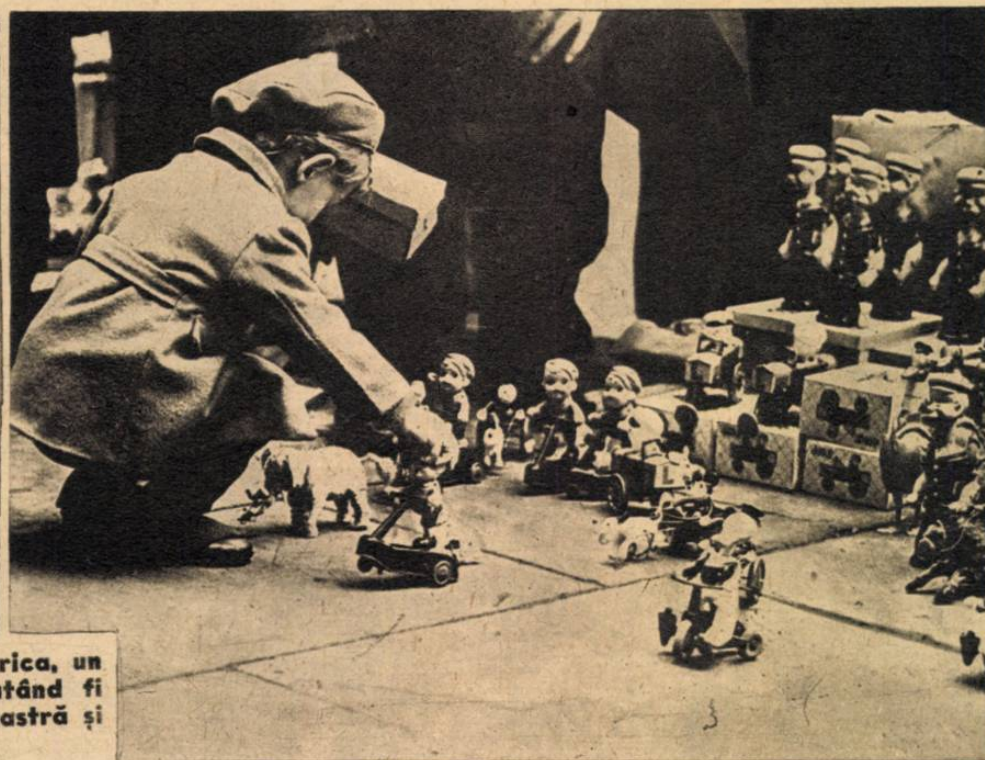
Unul dintre numerele de senzație ale celebrului jongleur Rastelli constă din a avea ca... parteneră de jonglerie o pasăre, care prinde și-i aruncă înapoi, cu precizie, obiectele utilizate la spectacol

Un fenomen într'adevăr senzațional este acest muzicant fără mâini — italian de origine — care, născut astfel, a ținut totuși să învețe pianul, ajungând un autentic virtuoz al acestui instrument, numai cu ajutorul celor două degete, anormale, pe care le are.

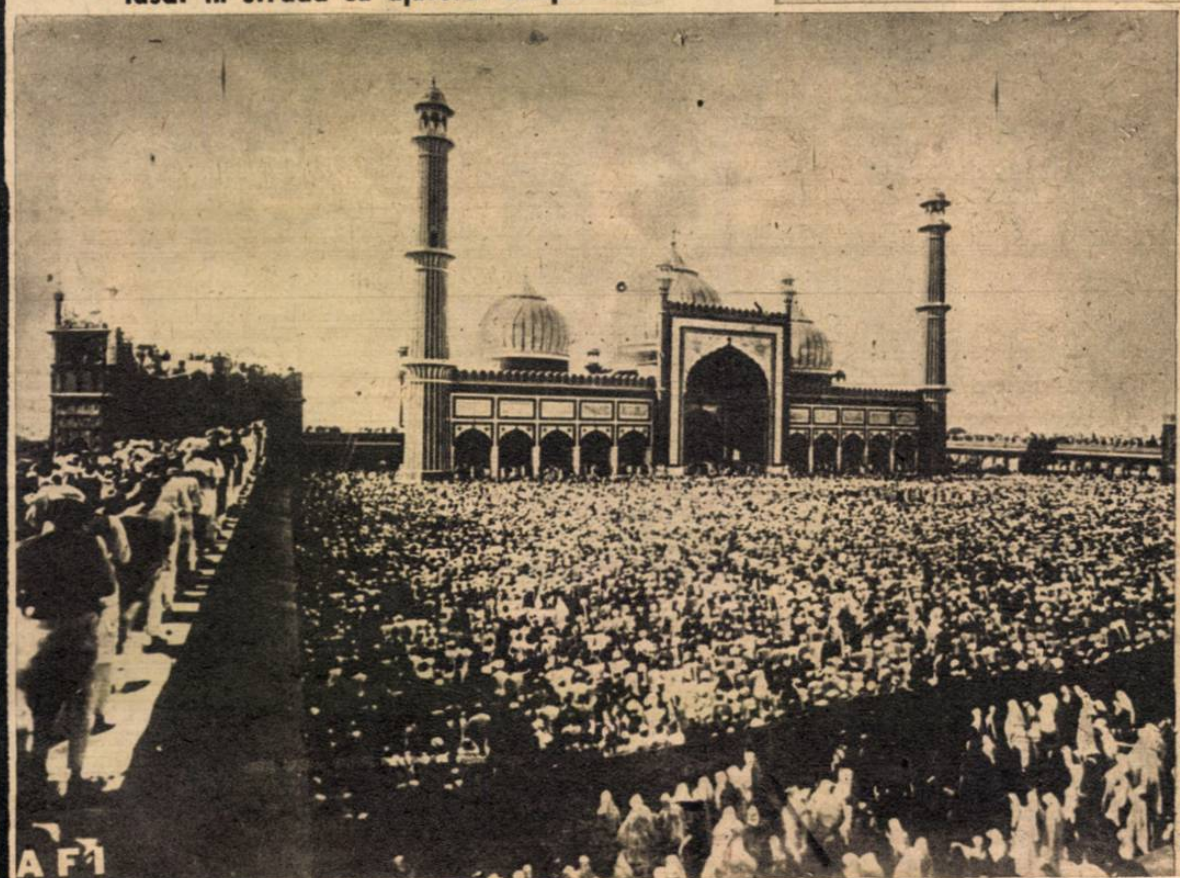

A murit cel mai înalt și mai gras om din America, un oarecare Nicolas Tartaglione și cosciugul neputând fi coborât pe scări, a trebuit să fie scos pe fereastră și lăsat în stradă cu ajutorul scripetelor.

Pentru a-și da seama care sunt producțiile de succes, o fabrică portugheză de jucării apelează la câțiva copii — băieți și fete — pe care-i lasă să se joace cu ultimele fabricate, alegând apoi pe acelea care au reținut mai mult atenția micuților. În fotografia din stânga vedem un astfel de „control” făcut de un copil de cinci ani.

Jos: E cunoscută în tot deșertul Libiei această cămilă a unui indigen, care oridecâteori vede soldați germani sau italieni le iese în cale cu o floare sau o plantă verde în gură, pe care o flutură în vânt. Soldații o iubesc, firește, considerând-o ca o mascotă originală.

Stânga: Așa arată piața marelui moschei din Delhi în momentul rugăciunii mahomedanilor din Peninsula de Aur. Cei cari au asistat la ea, spun că această slujbă este una dintre cele mai interesante, vocea preotului auzindu-se clar și puternic până în cele mai îndepărtate colțuri ale pieții, fără folosința vreunui megafon, — fapt pe care credincioșii îl consideră un miracol.

ATITUDINEA Turciei față de actualul conflict a fost luată adesea în discuție. Punctul de vedere exprimat de cercurile europene a arătat adeseori că Turcia trebuie să aleagă între a face o politică europeană sau una asiatică.

În cazul când Turcia vrea să fie considerată putere europeană ea ar trebui să aleagă deasemenea între Europa nouă și Europa veche.

În lumina acestor constatări, alianța anglo-turcă s'a desemnat întotdeauna ca o anomalie politică, deoarece Anglia este aliata Rusiei, împotriva căreia luptă toate națiunile europene înmănușate într-o colaborare strânsă și care s'a văzut că țintește, hotărât, ocuparea Dardanelor.

INTRE RĂZBOIU ȘI PACE

Până în iarna anului 1941, Turcia, înconjurată din toate părțile de câmpuri de bătaie, a cunoscut o perioadă de prosperitate care în actuala stare a lumii părea să fie un miracol. Apoi, brusc, a intrat pe calea economiei de război și a raționalizării. Legea din 30 Ianuarie trecut, care aducea Turciei cartelele alimentare n'a fost cauzată de o lipsă primejdioasă a produselor de primă necesitate. Tara aceasta se bucură de privilegiul foarte rar de a găsi pe teritoriul ei majoritatea materiilor pe care le necesită. În ceea ce privește produsele industriale, Turcia care a fost până în momentul de față prietenă cu toți beligeranții, a știut să tragă foloase importante de pe urma neutralității ei. Extinderea războiului european a redus însă posibilitățile ei de a găsi pe piețele străine articolele industriale de care duce lipsă. Pentru a se feri de a face concesiuni militare și politice în schimbul anumitor acorduri economice, Turcia și-a limitat consumul și a adoptat economia de război cu tot șirul ei de restricții.

ANKARA CAPITALA ASIATICĂ

Actuala capitală a Turciei, fondată pe podișul Anatoliei de Kemal Ataturk, creatorul statului modern turcesc, este locul de întâlnire al diplomaților și ziariștilor axei și ai puterilor aliaste. Când au răsunat primele lovituri de tun în anul 1939, Ankara era un oraș neutru cum erau pe vremea aceea atâtea altele. Dar deatunci non-beligeranții s'au transformat sub presiunea evenimentelor în beligeranți. În vara anului 1941, Turcia a cărei intrare în război fusese de mai multe ori anunțată, s'a transformat într-o țară neutră dar înarmată care ține în permanență sub drapel 1.000.000 de soldați.

Tara a fost încercuită din toate părțile de forțele Axei și de cele ale aliaților. Astfel în timp ce Germania ocupă coastele Greciei și Creta, englezii se află în Siria și în Irak, iar sovieticii au terminat acuparea Iranului în urma retragerii trupelor engleze în India.

Pe vremea sultanului-calif, imperiul otoman se întindea teoretic până în Africa și până în India. Acest vast câmp de acțiune a fost limitat de reformatorul statului turc, Ataturk, care pentru a consolida poziția europeană a statului a susținut intrarea Turciei în antanta balcanică. Dar acest eșafodaj diplomatic al antantei balcanice precum și pactul dela Saadabad, care lega Turcia de Iran, Irak și Afganistan, au fost distruse de actualul război.

Cel care conduce afacerile externe ale statului, d. Saracioglu, este un om foarte conștient de dificultățile de ordin politic ale țării sale.

El opune un calm deosebit de prudent agitației internaționale al cărei centru a devenit în ultima vreme Ankara. Una dintre cele mai mari furtuni diplomatice căreia a trebuit să-i facă față ministrul de externe a fost stărnită

Neutralitatea TURCIEI

Sus : O vedere a orașului și portului Istanbul, de pe colina cea mai înaltă a fostei capitale turcești.

Jos : Portul Istanbul, unul dintre puținele orașe care-și mai păstrează încă luminile aprinse în timpul nopții.

Jos : Statuia lui Kemal Ataturk, care se află în piața lenicilor din Ankara.

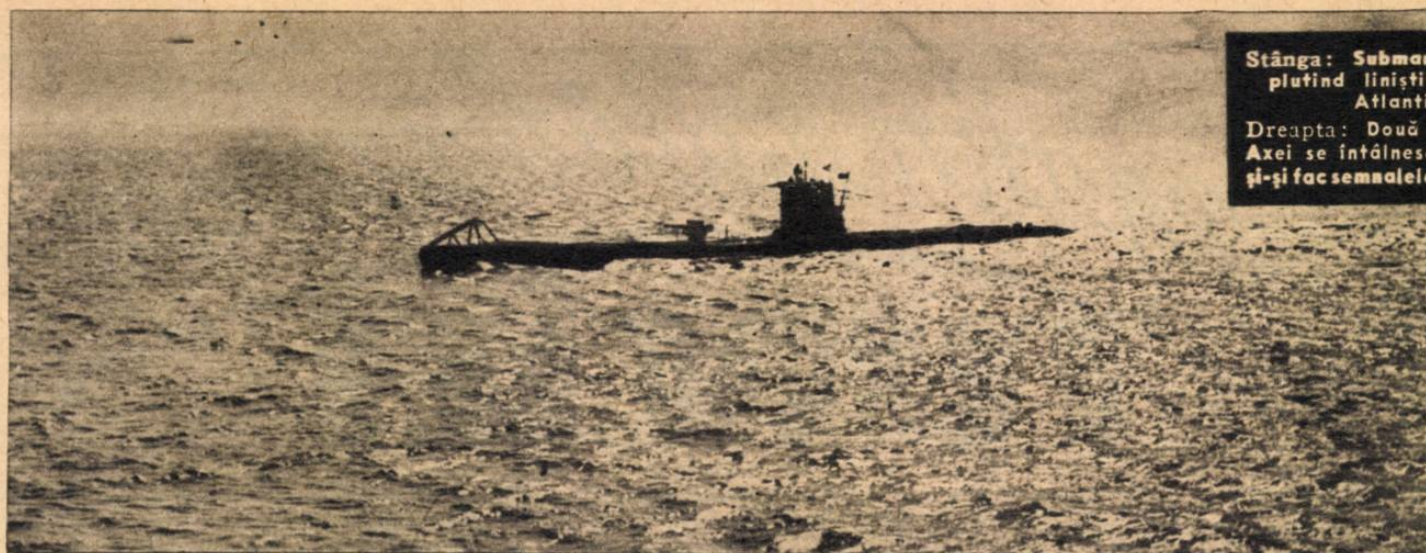

memorabile: „Avem în buzunar cheea lumii și o vom păstra orice s'ar întâmpla“.

Actualul președinte al republicii d. Ismet Inonu, discipolul lui Ataturk și militarul de valoare, este dispus să facă toate sacrificiile pentru a păstra pentru țara sa pozițiile dominante ale strămtorilor.

Până la urmă, Turcia va trebui — cred unele cercuri — să-și decidă atitudinea în ceea ce privește raporturile ei internaționale. Ea va avea de ales între amenințarea sovietică și complicitatea engleză și între invitația la colaborare a puterilor europene, în frunte cu foștii ei aliați din războiul trecut.

S'ar putea totuși că Turcia să încerce a-și prelungi neutralitatea până la sfârșitul războiului. Nimic nu este exclus, în ipotezele care se fac. Totul e în funcție însă de evoluția evenimentelor înconjurătoare și de atitudinea pe care va ști s'o adopte, în interesul de mâine al națiunii.

Stânga: Submarinele germane plutind liniștit în apele Atlanticului
Dreapta: Două submarine ale Axei se întâlnesc în plin ocean și-și fac semnalele convenționale

La vânătoare de "Rockeffeleri"

INTENSIFICAREA războiului submarin chiar în apele teritoriale, americane au dat naștere unei serioase îngrijorări peste Ocean, unde fiecare zi aduce știrea unor noi pierderi din tonajul de războiu și de transport al Statelor Unite.

Amiralitatea americană se vede în situația de a trebui să pună capăt acestor pierderi dureroase dar deocamdată nu știe cum. Un stat major special constituit, studiază zi și noapte măsurile urgente ce ar trebui să fie luate împotriva submarinelor Axei care operează nestingherite până în imediata apropiere a coastelor continentale.

În birourile amiralității americane o imensă hartă marină arată vasta întindere a coastelor, ale căror ape presărate de insule și de arhipelaguri sunt des vizitate de spaima mărilor: submarinele Axei. Marea Caraibelor se pretează de minune activității submarinelor germane.

Americanii cred că puterile Axei a instalat în insulele presărate în această mare o formidabilă organizație, în vederea ofensivei submarine. O organizație de a cărei rețea însă foarte greu să dai și mai ales, foarte... riscant.

Reporterii americani, cu fantezia lor, presupun că germanii au instalat în insulele din marea Caraibelor imense depozite de alimente, de munițiuni și de carburanți, care sunt mutate fără încetare dintr'un loc în altul pentru a împiedeca pe inamic de a da de urma lor, în timp ce atelierele mobile de vaste proporții, cu capacitate de deplasare extraordinară îngăduie repararea avariilor vaselor de atac. Realitatea acestei extraordinare acțiuni germane rămâne însă în secret de nepătruns pentru forurile militare americane...

În clipa când amiralitatea americană este înștiințată, printr'un semnal de alarmă că un vas de războiu sau de transport a fost atacat, ordinele comandanților pun în funcțiune numeroase unități ale aviației de pază a coastelor care nu reușește totuși, să descopere submersibile inamice.

Se pare că submarinele Axei se întâlnesc numai în largul mării unde comandanții întocmesc planurile de operații zilnice. Distribuirea sectoarelor de luptă, semnalele convenționale, întâlnirile de după bătălie toate acestea sunt stabilite în amănunt. Organizație secretă, disciplină severă, susținută de marinari și de comandanți hotărâți, care au petrecut numeroase nopți de insomnie și de tensiune nervoasă. Rezultatele sunt însă apreciable, căci zia-

Jos: Instalațiile petroliere de pe insula (Marea Caraibelor), unde submarinele germane au atacat nu numai vasele ci și porturile principale

rele vestesc zilnic pierderile ireparabile și grave pe care marina Statelor Unite le înregistrează nu numai în apele teritoriale, dar și la gura fluviilor continentale.

Când un fum gros se arată la orizont, submarinul german calculează dacă tonajul vasului reperat merită o torpilă.

În cazul când vasul are o capacitate redusă, comandantul se consideră ghinionist și-și rezervă torpila pentru o ocazie mai bună. Dar când la orizont se desenează silueta unuia dintre acele imense vase petroliere numite „Rockeffeleri ai mării”, torpila pornește cu precizie oprindu-se exact în punctul cel mai sensibil al acestor cărași ai combustibilului american.

Dacă submersibilul a avut un noroc, torpila provoacă scufundarea imediată a petrolierului. Imense gerbe de apă și de flăcări acoperă pe o anumită distanță suprafața mării. Dar de multe ori cele patru torpile de care dispune un submarin de tonaj mijlociu nu sunt suficiente și atunci trebuie să intervină tunurile de suprafață pentru a pune capăt existenței vasului atacat.

Un marinar înscrie cu o pensulă pe un drapel alb numele și tonajul vasului scufundat. Acest pavilion va fi ridicat pe puntea de comandă în ziua când submarinul se va reîntoarce la baza sa.

Comandantul submarinului se gândește însă și la salvarea vasului său. El trebuie să dispară în grabă pentru a nu fi descoperit de avioane inamice alarmate prin semnalele petrolierului. Sectorul acela de mare devine un loc primejdios.

În timpul zilei, avioanele descoperă mai ușor umbra pe care o proiectează submarinul pe fundul limpede al apei. De aceea submarinele frecventează de obicei

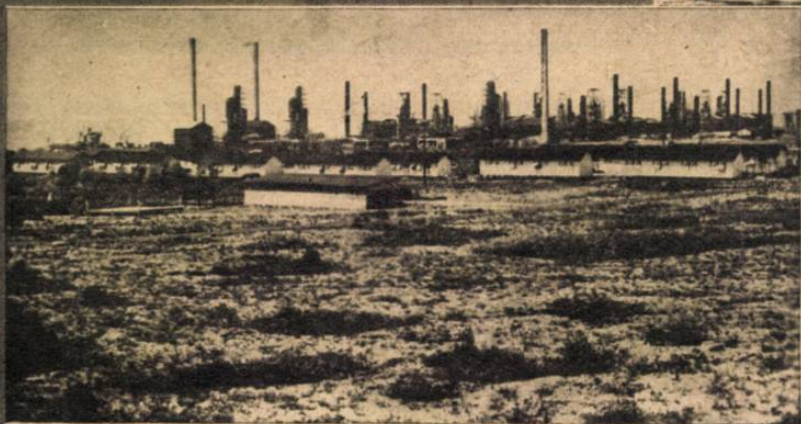

Vedere din portul Willemstadt, capitala insulei Curaçao, în care au pătruns de câteva ori submarinele germane

fundurile marine populate cu vegetație acvatică. Organizația războiului submarin de către forțele Axei a prevăzut și anumite curse pentru avioanele atacatoare.

Așa cum e organizat războiul submarin al Axei constituie, desigur, o mare biruință a tehnicii și științei germane, — o realizare formidabilă, care va uimi lumea atunci când inițiatorii și organizatorii ei o vor da în vileag.

Până atunci războiul acesta submarin rămâne un mare mister pentru americani.

JAPONEZII au debarcat recent în insulele Andaman, această punte insulară întinsă între Rangoon și Sumatra și a cărei posesiune le îngăduie să amenințe și să controleze navigația din golful Bengal. În aceste insule, japonezii au luat contact cu populația cea mai sălbatecă din câte există pe lume, numită mincopisii.

De talie minusculă — mincopisii au 1.40 m. înălțime — populația insulelor Andaman face impresia că descinde dintr'un neam de maimuțe. Comparația nu este lipsită de realitate căci mincopisii au o agilitate extraordinară, neobișnuită la oameni, putând să se cațare cu cea mai mare viteză în vârful celor mai înalți copaci.

80 de ani, agitatorii politici indieni considerați ca primejdioși pentru menținerea dominației britanice.

Pentru o mai bună supraveghere s'a construit o închisoare circulară cu celulele dispuse în formă de cerc. Un singur gardian plasat în centrul închisorii poate supraveghea un număr destul de mare de deținuți. Deținuții au la dispoziția lor un teren de foot-ball, aparate de radio, o piscină și o sală de lectură. Bi-

Stânga: Indigenii din insulele Andaman sunt mici de talie și seamănă mult cu maimuțele, atât la chip cât și la agilitate.

Jos: Pentru trecerea apelor nu prea adânci, mincopisii se servesc de plute primitive trase... de bivoli.

ei la vestimente pentru a evita ca micile insecte din junglă să nu se înșinueze în costumele lor de pânză, producându-le suferințe.

Faptele s'au petrecut aidoma între pudoarea tradițională și neplăcerea de a fi mâncați de insecte, colonii englezi au decis să fixeze insulele Andaman drept loc de deportare pentru anumiți delincvenți politici.

Fără să le pese de importanța lor strategică, englezii au transformat insulele Andaman într'un loc de ispășire pentru delict grave.

INCHISOAREA CEA MAI MODERNĂ

În anul 1796 englezii au clădit o închisoare impozantă și încăpătoare în insula Cornwallis, situată la nordul grupului de insule. Către mijlocul veacului trecut a izbucnit în India faimoasa revoltă a cipailor. Numărul condamnaților politici sporind, închisoarea a fost transferată în insula Ross, la intrarea portului Port-Blair. În acest loc sunt internați de

biblioteca este dintre cele mai bogate, care există în închisorile lumii, deoarece deținuții se recrutează din elita intelectualității indiene.

Pentru a înlătura eventuale acțiuni subversive din partea deținuților evadați, englezii au căutat să transforme închisoarea dela Port-Blair într'un loc cât mai plăcut. Se poate spune că și-au atins scopul întrucât deținuți din insula Ross se păzeau singuri căci celulele rămăneau deschise de dimineață până seara. În decurs de câțiva ani de când închisoarea dela Port-Blair s'a transformat într'un sanatoriu de lux nu s'a înregistrat nicio evadare.

Impotriva oricărei așteptări, englezii au fost aceia cari au părăsit insula în momentul când trupele japoneze debarcau.

Mincopisii nu-și pot da seama de motivele acestei schimbări de situație, care a determinat pe englezi să fugă și pe japonezi să se instaleze. Ci trăesc cu sute sau poate mii de ani în urma evenimentelor care se desfășoară în spațiile asiatice.

Unde oamenii plâng toată ziua

Oamenii au pielea neagră dar nu seamănă cu negrii, neavând nici părul creț caracteristic și nici nasul lat.

Cu un cap mare și cu trăsături destul de fine, băștinașii din Andaman prezintă oarecare asemănare cu negrii din Oceania.

LACRIMI DE POLITETE

Marco Polo care n'a reușit să debarce în insulele Andaman, căci băștinașii n'aveau încredere în străini, s'a răzbunat creindu-le reputația de canibali, calomnie care le-a asigurat liniștea timp de 5 veacuri.

Izolarea în care au fost lăsați de majoritatea exploratorilor i-a menținut în starea lor de sălbăticie.

Mincopisii au tendința remarcabilă de a plânge fără nicio pricină. Antropologii bănuiesc că glanda lacrimală le este dezvoltată în mod anormal. Când două femei mincopise se întâlnesc, ele încep să plângă iar cei cari trec și le văd lamentându-se izbucnesc la rândul lor în lacrimi și la un moment dat toată lumea plânge.

Lacrimile nu sunt semne de durere ci expresii ale politeței. Durerea se traduce prin cu totul alte manifestări. Când mincopisii sunt în doliu, ei își brăzdează pielea cu cuțitele, își zugrăvesc pe față semne simbolice, asemănătoare cu semnele trasate pe fața mortului.

Vădulele poartă în forma de geantă craniul soțului defunct de care se servesc pentru a pune în el diferite obiecte necesare.

Mincopisii de ambe sexe trăesc completamente goi. Când englezii au debarcat, în veacul al XVIII-lea, în insulele Andaman, pastorii anglicani cari însoțeau pe exploratori, au vrut să impună băștinașilor obiceiul de a-și acoperi goliciunea. Micii negri au refuzat și au dat oaspeților să înțeleagă că ar fi mai bine să renunțe și

Sus: Șeful unui trib din Andaman și soția lui, în costume de...solemnitate

Dreapta: Un explorator al insulelor Andaman încercând să-i obișnuiască pe mincopisi cu îmbrăcăminte.

Negrii nu vor să lupte

pe negrii cari au asistat la această măcelărie fără să se miște. Ba în anumite state din Sud, învingătorii cari erau eliberatori ai sclavilor, au fost primiți cu ostilitate de cei pentru care și-au vărsat sângele.

În tot cursul războiului nu s'a înregistrat nicio singură revoltă a sclavilor, ceea ce ar fi ușurat considerabil sarcina generoșilor anti-sclavagiști.

Din sclavi, negrii au devenit în principiu, egali ai albilor. Deși constituția americană le recunoaște drepturile lor civice, egalitatea nu este însă decât o vorbă goală, căci majoritatea americanilor au uitat pentru ce s'au bătut în războiul de Secesiune.

Negrul a fost considerat întotdeauna în America democratică, ca un element social indezirabil. Cu toată propaganda care se face în favoarea apropierei dintre rase, nimeni nu poate împiedica pe birtașul american să distrugă vesela care a servit unui negru sau să interzică accesul negrilor în localul său.

Ura de rasă pentru a cărei suprimare două armate de albi s'au întreucis, a supraviețuit războiului de secesiune într-o asemenea măsură, încât se poate afirma că în cursul războiului de secesiune tot sclavagiștii, adică statele din Sud au învins. Într'adevăr, în privința negrilor, întreaga Americă are mentalitatea sudică a celor care au avut interesul de a menține barbaria sclavajului.

A fi negru este în America cel mai mare ponos cu care cineva poate veni pe lume. Rassismul cel mai intransigent stă la baza organizării sociale de peste Ocean. Un negru, oricare i-ar fi meritele, nu este

Stânga: Un negru din Alabama dat în judecată pentru un delict, a venit în fața Tribunalului cu o potcoavă, în speranța că obiectul acesta îi va purta noroc...

ESTE interesant de notat că americanii cari au făcut războiul de Secesiune pentru eliberarea negrilor au rămas totuși rasiști înverșunați.

Deși în principiu constituția americană recunoaște egalitate de drepturi și de datorii tuturor cetățenilor Uniunii Statelor Unite, în realitate negrii sunt excluși dela drepturi și împovărați numai cu obligații.

Englezii au fost acei cari au creat în America marea problemă a negrilor. Ei pot fi numiți cu drept cuvânt răspunzători pentru războiul de Secesiune, în cursul căruia au murit un milion de albi pentru a scăpa din sclavie câteva sute de mii de negri.

În veacurile al XVII-lea și XVIII englezii au introdus în statele americane mii de negri pe care-i imbarcau de pe coastele Guineei pentru a-i vinde în târgurile de sclavi. Traficanții din Liverpool împotriva cărora guvernul englez a fost nevoit să ia măsuri, au transportat între anii 1783 și 1893 un număr de 303.737 de negri în valoare de aproape 16 milioane de lire.

„Abanosul viu” cum era numită această marfă, era cules de pe coastele africane și transportat cu ajutorul unei flote formată din 105 vase, în statele americane unde coloniștii aveau nevoie de mână de lucru ieftină și puțin pretențioasă.

Când cultura bumbacului s'a extins în întreaga Americă, majoritatea sclavilor negri s'au concentrat în statele sudice. Acolo au existat proprietari de latifundii care posedau mii de sclavi negri a căror soartă depindea de voința și de caracterul stăpânului.

În general se poate spune că albi din Sud profitau de situația lor de stăpâni arogându-și drepturi de viață și de moarte asupra negrilor. Incetul cu incetul s'a creiat și o puternică opoziție împotriva exploatării nemiloase a sclavilor. Reprezentantul ei cel mai însemnat a fost președintele Washington care a liberat pe toți negrii de pe moșiile sale. Gestul acesta n'a avut însă niciun rezultat practic. Proprietarii din Sud se sinchiseau prea puțin de asemenea gesturi filantropice.

Privilegiul de a da semnalul luptei pentru încetarea unei stări rușinoase de exploatare și împilare, a fost rezervat unei femei, soția unui pastor protestant, care asculta deseori plângerile pe care negrii persecutați din Cincinatti le adresau zadarnic bărbatului ei. Deoarece veniturile pastorului erau foarte mici, soția acestuia se decise a scrie o carte pentru copii, pentru a câștiga și ea ceva.

Și astfel a apărut „Coliba lui Moș Toma” o carte ciudată, plină de istorisiri, de cruzimi, de violuri, de trădări, care a avut un succes foarte mare. Prima ediție s'a epuizat repede. În câteva zile, istoria nefericitului negru Tom, vândut unui stăpân rău a devenit cel mai mare succes de librărie după biblie, înregistrat de vreo carte în America. Cartea aceasta simplă a devenit în curând un crez umanitarist și o biblie pentru acei cari se ridicau împotriva exploatării rușinoase a sclavilor. Succesul cel mai mare a fost înregistrat în statele nordice, unde terenul era copt pentru războiul de Secesiune. Americanii nordici erau împotriva sclavajului

Stânga: „Father Divine”, șeful spiritual al negrilor americani, făcând o plimbare cu yachtul lui, pe apele Hudsonului

Jos: Nouă negri condamnați la moarte, în urma unui proces răsunător de acum câțiva ani, sunt duși spre locul de execuție în vâzul mulțimii

și voiau să-l desființeze, în timp ce locuitorii Sudului erau pro-fitorii și apologetii sclavajului.

Războiul de Secesiune a durat patru ani, din anul 1865 și după informațiile istoricilor pare să nu fi fost o jucărie. Istoricii militari îl consideră chiar ca o anticipare a războiului modern. S'au întrebuințat pentru prima oară în decursul lui: obuze, mine, mitraliere și vase de război, cuirasate. Strategia devastărilor pe întinderi mari a fost practică înainte ca rușii s'o aplice pe o scară întinsă în cursul actualului război.

Un milion de albi au murit pentru a elibera

ntu democratic

Stânga: În cartierul lor, „Harlem”, negrii din New-York au cinematografe, teatre, restaurante și baruri proprii. Fotografia noastră arată cum patru deținătoare de baruri învață dela o „specialistă” americană, cum se prepară un cocktail, ca să-l poată oferi, la rândul lor în localurile din Harlem.

Dreapta: Unul din idoli negrilor este Jesse Owens, campionul olimpic al vitezei adică omul pe care nu-l întrece nimeni la fugă. Il vedem, alături de soția lui, în vila pe care o posedă la Cleveland.

Jos: Alt idol al negrilor din America este Joe Louis, imbotabilul boxer de peste Atlantic și unul dintre puținii oameni de culoare cari au acces în lumea albilor din Statele Unite.

lăsat să facă o carieră sau să ocupe un loc dominant în viață.

În principiu, negrii au dreptul de a frecventa școlile statului, dar în realitate foarte puține școli superioare primesc elevi negri.

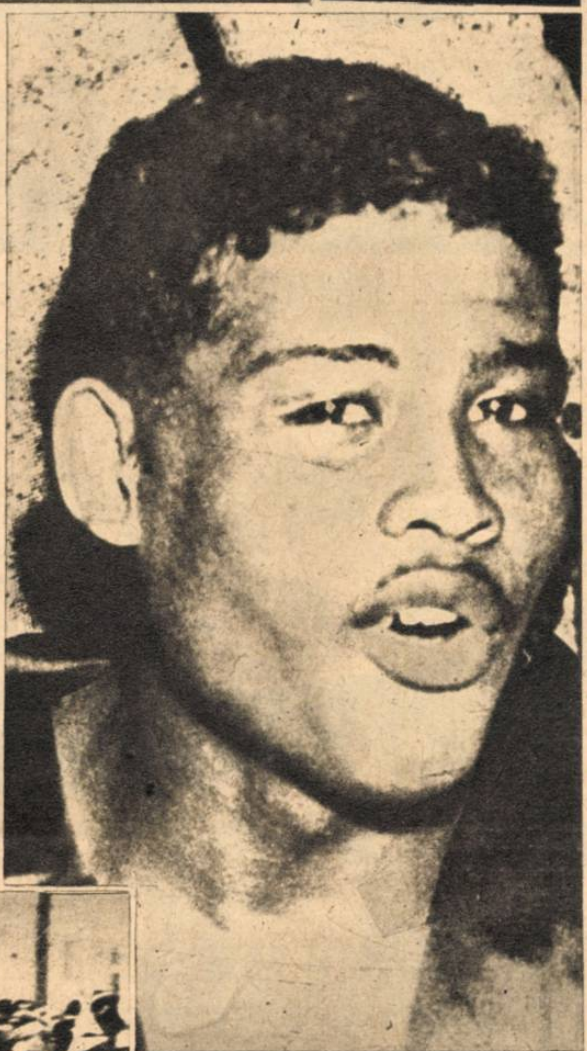
Cât despre școala militară dela West Point, considerată drept cea mai bună din Statele Unite, niciun elev negru n'a rezistat grelelor încercări la care a fost supus în cursul anilor de studiu, de colegii săi albi.

Albii refuză să fie conduși și comandați de negri.

Mai mult decât atât, în marile orașe americane negrii au cartierele lor iar în trenuri și autobuze au compartimente rezervate.

Deși sunt creștini nu pot să se roage în aceleași biserici ca și albii și sunt admiși cu greutate în școlile superioare, în universități și în academii.

În anumite gări există două feluri

de fântâni având inscripțiile următoare: „White” și „Coloured” după cum sunt destinate uzului albilor sau populației de culoare neagră.

În timp ce în statele Nordului prejudecata privitoare la negri a fost învinsă, la Sud rareori are cineva curajul de a primi la masă un negru.

Dacă prin căsătoria unui negru cu o femeie de culoare albă sau vice-versa s'au născut copii cari nu mai sunt negri, aceștia vor fi considerați toată viața ca aparținând unei alte rase.

Prin desființarea sclavajului s'a favorizat crearea unor asociații secrete de tipul aceleia cunoscută sub numele de „Ku-

Klux-Klan” al cărei scop este suprimarea prin atentate a negrilor.

Linșajul negrilor, care nu era cunoscut înainte de războiul de Secesiune a devenit o practică curentă, datorită căreia pentru un singur negru vinovat de un delict, sunt omorâți zece.

La un moment dat, numărul membrilor asociației secrete „Ku-Klux-Klan” era de jumătate milion. În fruntea acestei organizații teroriste al cărei scop era vânatoarea de negri se afla „marele vrăjitor”, al cărui nume nu era niciodată cunoscut.

Negrilor li se refuza și exercitarea unui drept pe care constituția îl recunoaște tuturor cetățenilor majori: dreptul de vot. Negrii cari se prezentau la vot erau înlăturați sub motivul că n'ar fi știutori de carte chiar dacă cel care cerea dreptul de a-și exprima convingerile politice era un profesor universitar.

Dacă n'au drepturi, în schimb negrii au datorii. Ei răspund ca oricare alții la sarcinile fiscale impuse de stat. Iar acum armata americană, care se organizează în pripă a fost nevoită să apeleze și la ajutorul negrilor.

Negrii sunt primiți în armată, dar li se încredințează întotdeauna misiunile care plictisesc pe orice soldat: să curețe cartofi, să servească la masă pe soldații albi, să ajute la corvezi etc.

În timpul ultimelor alegeri, președintele Roosevelt amenințat să-și piardă scaunul prezidențial în favoarea lui Willkie, a vrut să-și atragă votul negrilor. De aceea a ridicat la rangul de general pe un ofițer negru, Benjamin O. Davis. Acesta a înghițit în cursul carierei sale nenumărate mizerii dar a fost perseverent. Este primul și singurul ofițer de culoare neagră. Generalul Davis este mai mult o reclamă politică decât o garanție a libertății și egalității în numele cărora vorbesc americanii.

Fiul lui Davis a reușit să intre în școala militară dela West-Point și va rezista probabil glumelor proaste și mizeriilor colegilor săi albi, deoarece tatăl său i-a nivelat calea.

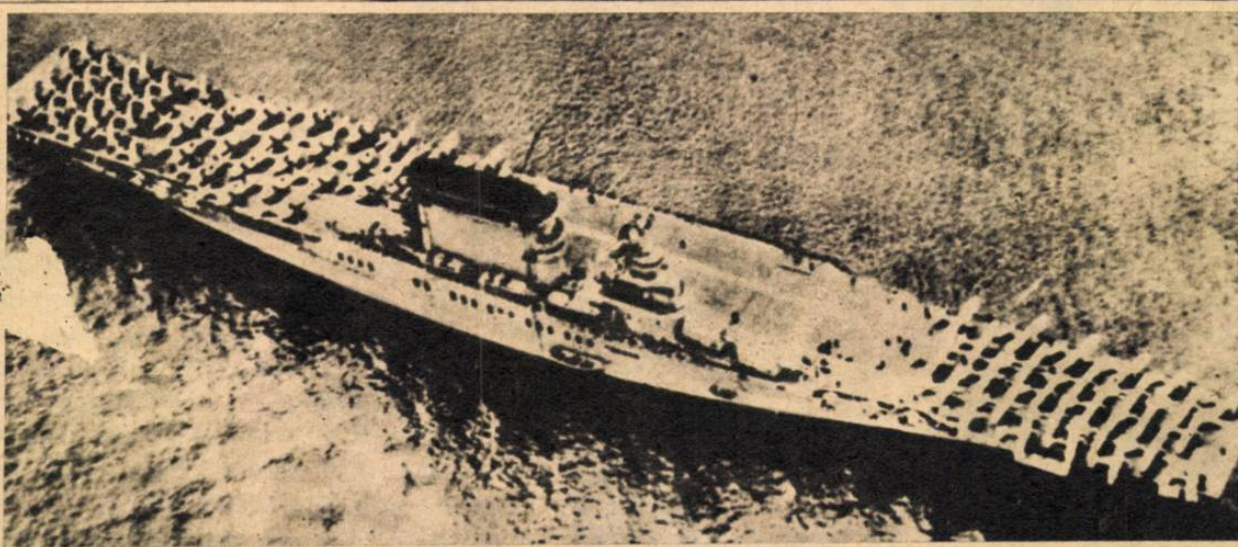
La acești negri năpăstuiți fac acum apel ziarele și propagandiștii americani. Americanii au nevoie de soldați și ei pot fi de orice culoare. La apelurile adresate prin posturile de radio americane, ziarele negrilor au răspuns cu următoarele cuvinte: „Care dintre noi ar voi să se bată pentru salvarea unei democrații reprezentată prin injurii, prin pistoalele și măciucile golanilor îmbrăcați în uniforme polițienști?”

Întrebarea aceasta a neliniștit foarte mult pe generalul Marshall, șeful statului major american, care contează în organizarea armatei, pe efectivul mai multor contingente de negri.

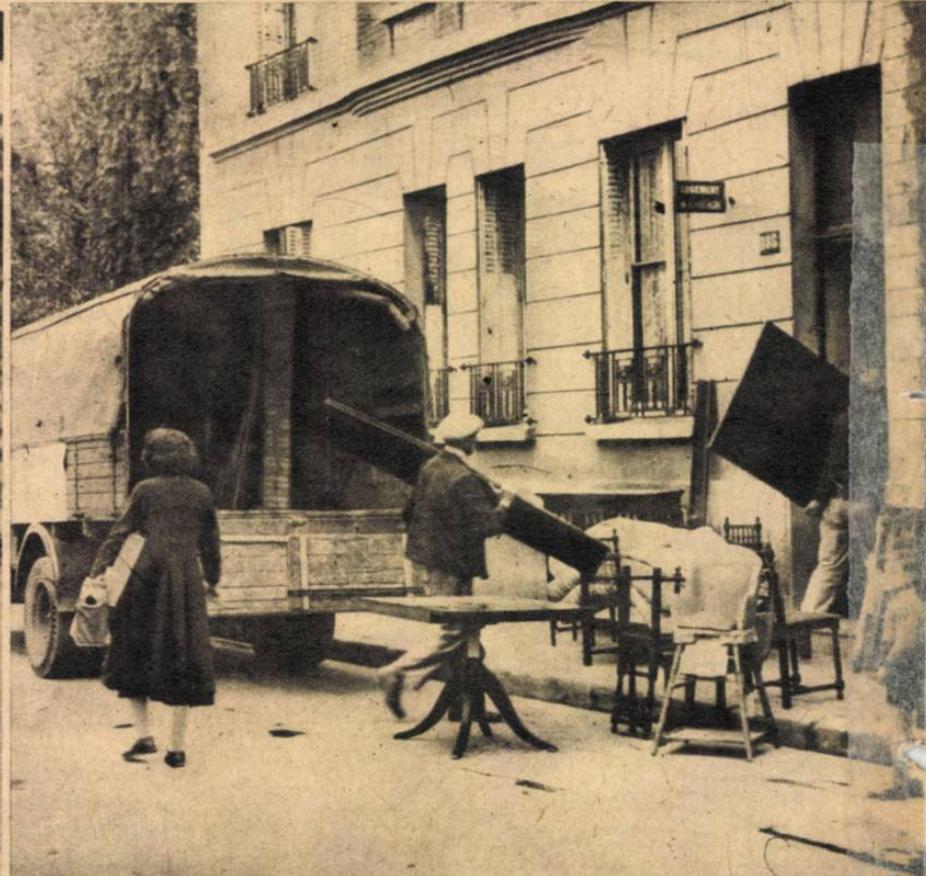

Sus: Un document istoric de mare valoare: Fuehrerul Marelui Reich, Ducele Mussolini, Mareşalul Keitel şi generali şefi de State Majore, Cavallero şi Jodel, studiind planul operaţiilor de vară ale frontului de Est, cu prilejul ultimei întâlniri a celor doi conducători ai puterilor Axei.

Stânga: Unul din vasele port-avioane americane care a fost scufundat de flota japoneză în marea bătălie navală din Marea de Mărgean.

Jos: Numai cine a putut vedea asemenea lucruri la faţa locului, îşi poate da seama de ce înseamnă noroiul din Stepa Sovietică, noroi care ajunge — cum spune românul — pân' la burta calului.

Jos: Sinistraţii bombardamentelor engleze asupra Parisului primesc mobilă din partea autorităţilor germane, care au organizat în acest scop aşa numitul „Ajutor urgent”.

T
L

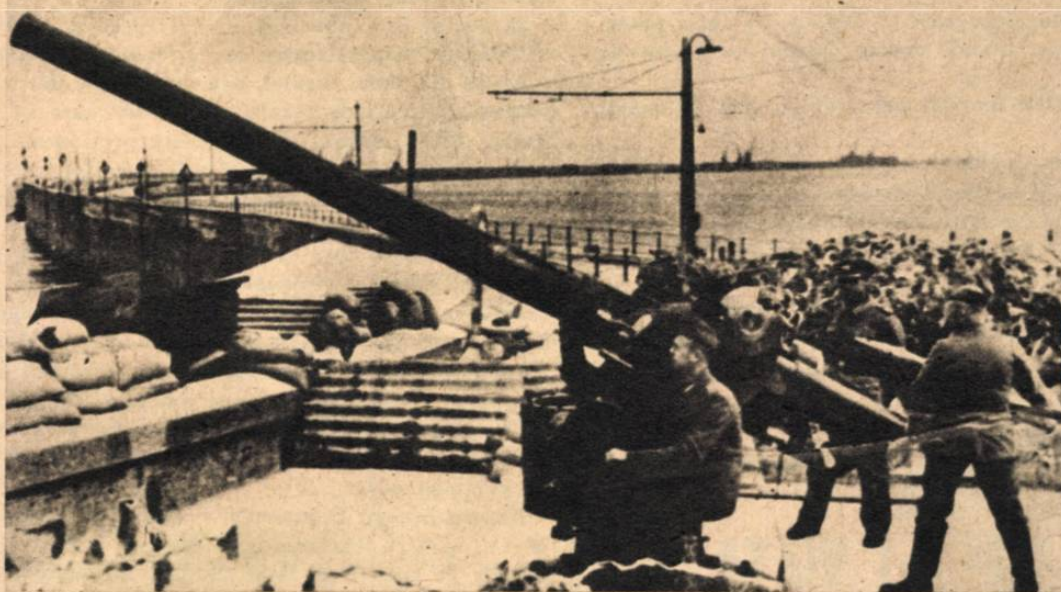
Stânga: D. Himmler, șeful S. S.-ului și al poliției germane a ținut să inspecteze organizațiile administrative ale țărilor ocupate spre a se convinge că nimic nulasă de dorit în această minunată organizație germană. Il vedem aici pe d. Himmler primind raportul unui soldat din organizația sa, într-o localitate din extremitul Nord al Norvegiei.

Dreapta: Cei doi oameni cari și-au luat răspunderea destinelor Franței, după trista epocă de prăbușire: Mareșalul Petain și d. Pierre Laval. Amândoi urmăresc Salvagardarea intereselor naționale, redresarea morală a țării, salvarea imperiului, distrugerea comunismului și colaborarea la o Europă nouă, în care Franța să continue a juca rolul la care istoria și civilizația ei îi dau dreptul să aspire întotdeauna.

Avioanele de bombardament britanice au continuat să atace localitățile din jurul Parisului. Iată unul din... obiectivele atinse.

din
OATA
JMEA

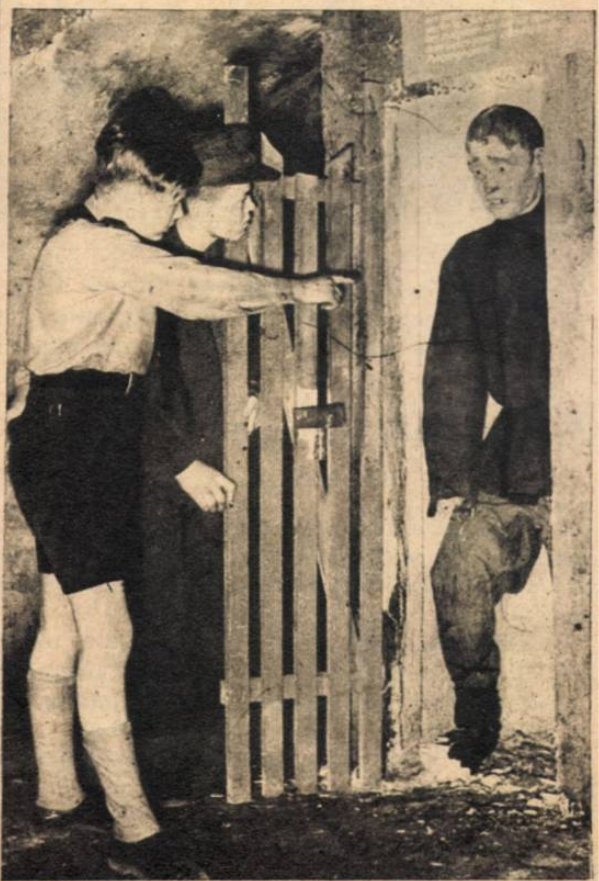

La Berlin s'a deschis expoziția așa numită „Paradisul Sovietic” care arată, printre altele, — cum vedem în cele două fotografii de mai sus — chinurile la care erau supuși cei ce crăceau cât de cât împotriva regimului de teroare al bolșevicilor.

Sus: „Cine îndrăznește să se apropie?” — pare a glăsu gura amenințătoare și întotdeauna gata de acțiune a acestui tun german instalat pe coasta Canalului Mânecii. Și, ca să nu „someze” între timp, el mai trimite, din când în când, câte un obuz pe coasta engleză...

Stânga: Atac al elementelor de șoc germane la adăpostul ceței artificiale, pe frontul Kerciuului. Se știe că utilizarea ceței artificiale în acest atac a produs o panică de nedescris în rândurile trupelor sovietice, care sunt departe de a cunoaște instrucția luptelor fără vizibilitate.

N momentul de față, cei care urmăresc fazele războiului din Asia își pun întrebarea dacă japonezii vor lua în stăpânire insula Ceylan înainte de a trece la acțiuni de mare anvergură asupra Indiilor. Nimic n'ar fi mai logic decât această acțiune. Căci Indusianul protejat la Est de munții Birmaniei, greu de străbătut, este expus aproape fără apărare loviturilor unui năvălitor posedând dominația aerului și mării.

În cazul unei astfel de acțiuni primul punct care s'ar cere a fi cucerit ar fi insula Ceylan. Prin ocuparea insulei s'ar evita distanțele enorme, de 1200 de kilometri, pe care trupele de invazie ar trebui să le străbată înainte de a încerca o debarcare.

În cazul când Ceylanul ar fi ocupat — cred unii strategii — partea meridională a Indiei ar putea fi ușor atinsă și stăpânită în urma unui intens bombardament aviatic care ar preceda o debarcare pe coastele a căror întindere de 4000 de kilometri nu îngăduie o serioasă fortificare.

Tactica invadatorului Indiei, ar trebui deci să constea — după acești strategii — în primul rând din ocuparea Ceylanului, unde poate fi organizată, în tihnă armata de invazie.

Invazia ar putea fi realizată cu cele mai mari șanse de succes prin strătoarea Palk, a cărei lărgime este de numai 60 de kilometri.

Cea mai mare greutate pe care ar trebui s'o învingă cuceritorii Ceylanului, ar fi deci imensitatea Oceanului Indian. Într'adevăr, o distanță de 1320 de kilometri desparte Port-Blair, bază situată în insulele Andaman de Trincomali port pe coasta orientală a Ceylanului. Dar, japonezii sunt obișnuiți cu înlăturarea unor astfel de obstacole.

Vârful cel mai apropiat al insulei Sumatra se află la o distanță de 1520 de kilometri de Ceylan. Acestea sunt cele două puncte mai apropiate de care japonezii se pot folosi într-o viitoare acțiune împotriva insulei Ceylan.

Problema ocupării Ceylanului ridică în fața strategilor niponi o situație nouă:

Din clipa când distanțele vor fi parcurse, invadatorul nu va mai întâlni nicio piedecă naturală. Coastele cingaleze sunt pretutindeni joase, accesibile și se pretează de minune unei debarcări. La Nord, unde este zona strategică cea mai importantă, se află vaste orezării pe o întindere de 200 de kilometri, apoi câteva coline care în centrul insulei se transformă în munți.

Munții aceștia nu trebuie să fie ocupați și japonezii știu aceasta deoarece ei au evitat să ocupe înălțimile din Hainan, Luzon, Mindanao și Borneo.

CEYLAN

Patria c

Și-au dat seama că operația nu prezenta niciun interes și că o împrăștiere a forțelor într'un teritoriu cucerit nu este recomandabilă.

În cazul când englezii nu vor putea opune japonezilor debarcați la Ceylan o aviație puternică și trupe numeroase capabile de a lua ofensiva, atunci soarta insulei va fi repede pecetluită.

Ceylanul apare deci ca o etapă indispensabilă pe calea marilor ofensive pe care japonezii le duc concomitent pe mai multe fronturi asiatice.

Se mai pune chestiunea dacă din momentul ocupării Ceylanului, japonezii se vor servi de insulă pentru a proceda la atacarea Indiei sau în alte scopuri ofensive cu alte obiective?

Din Ceylan, japonezii ar putea să-și extindă zona de operații amenințând Irakul și Iranul prin golful Persic, și ar putea încerca eventual o joncțiune cu trupele Axei care operează în zona din apropierea Caucazului.

Această manevră de proporții impresionante ar — rezultate mai sigure decât cucerirea teritorială a Indiei care ar cere mult timp, și care s'ar putea elibera de ocupația engleză și

frumoase rade naturale din lume, care îngăduie adăpostirea unui mare număr de vase de tonaj mare.

În portul Colombo însă fundul apei este ridicat, acolo unde altădată o limbă de pământ forma legătura dintre Ceylan și India.

Apele din jurul insulei, precum și cele de pe insulă ascund adevărate comori: bancuri de corali, scoici din care se scot cele mai frumoase perle, rubine, safire, și alte pietre prețioase.

Deși întinderea teritorială a Ceylanului este egală cu aceea a Belgiei și Olandei împreună, insula nu are decât un număr de 5.000.000 de locuitori.

Ceylanul este drag oricărui englez, mai întâi pentru că este cea mai prețioasă perlă a coroanei britanice și în al doilea rând pentru că este rezervorul inepuizabil care alimentează întregul imperiu cu cantitățile necesare de ceai pentru faimoasele „five o'clock tea”.

Întreaga cantitate de ceai care se consumă în lumea anglo-saxonă, în Anglia și în America provine din plantațiile Ceylanului.

Ceaiul de Ceylan este mai puțin bun decât ceaiul de China de pildă, dar marele negustor de ceaiuri Lipton a reușit să convingă de contrariu pe anglo-saxoni.

Pentru budiști Ceylanul are valoarea unui loc sfânt așa cum este Mecca pentru mahomedani. Pe un munte pelerinii sărută și adoră urmele pe care le-a lăsat Budha. În nisipul râurilor se rostogolesc ca daruri divine pietre prețioase și în special safire, rubine și grenade.

Pentru a înlătura sustragerea acestor comori, poliția britanică păzește malurile apelor curgătoare. În Ceylan nu există primejdia tigrilor dar în schimb o specie de lipitori foarte mici ucid anual mai mulți oameni decât toți tigrii și toții lei Asiei. În anul 1815 aceste lipitori au obligat pe englezi să părăsească pentru un timp insula.

Populația este foarte liniștită dar totuși cu prilejul marilor răsturnări de situații din Extremul Orient ea a căutat să profite de împrejurări pentru a-și cere independența.

Cea mai mare casă exportatoare de ceai din Ceylan. În epoca recoltei pelerinajul indigenilor este necontenit spre magaziile acestei case exportatoare.

printr-o revoluție internă. Odată stăpâni pe Ceylan, japonezii s'ar afla la jumătatea drumului spre Europa.

BOGAȚIILE CEYLANULUI

După ce am arătat importanța unei operațiuni militare a japonezilor asupra Ceylanului, socotim că este nimerit să vorbim și despre insula care concentrează asupra ei interesul beligeranților.

Un vapor care pleacă seara de pe coasta indiană abordează în zorii zilei în portul Colombo, care se află pe coasta nordică a insulei. Deci distanțele care separă peninsula de aur de capitala Ceylanului sunt foarte mici. Se pretinde că nu mai departe decât în veacul al XI-lea Ceylanul era legat de India prin stânci și bancuri de nisip. Suprafața insulei este de 66.000 de kilometri pătrați, dintre cari trei pătrimi sunt acoperite cu păduri, cu cocotieri și cu palmieri.

Portul Trincomali posedă una dintre cele mai mari și mai

VIAȚA DE ROBINSON MODERN A CONTELUI FRANCEZ MONI, PE INSULA CEYLAN

Dreapta: Indigeni la culesul ceaiului, — planta care crește și dă recoltă bogată în această țară chiar la 2500 metri altitudine.

eaiului și a rubinelor

ULTIMUL DINTRE ROBINSONI

Dacă există un om nemulțumit de cursul pe care-l iau evenimentele din Extremul Orient acesta este contele francez Moni. De nobilă familie franceză acest om trăiește de treizeci de ani ca un pustnic într-o insuliță din apropierea Ceylanului. Contele Moni înrudit cu familia regală a Franței a resimțit în anul 1908 o mare plictiseală în urma existenței fastuoase pe care o ducea în Europa. Viața de castel, recepțiile, vânătorile, care ocupau cea mai mare parte din viața nobilului, i s'au părut de-odată de o mare zădărnice. Moni a decis să rupă toate legăturile sale mondene și să se retragă undeva într'un loc singuratec. Pentru a-și realiza visul începu să caute o insulă mică și singuratecă spre a o cumpăra.

După câțiva ani de cercetări a aflat că obiectul dorințelor sale se afla sub forma unei insulițe acoperită cu o bogată vegetație de palmieri, în apropiere de coasta occidentală a Ceylanului, la câțiva kilometri de portul Colombo. Acest mic teritoriu insular ignorat de geografi, izolat în imensitatea Oceanului Indian era complet lipsit de orice viață.

Contele a intrat în relații cu administrația imperiului indian pentru a cumpăra insula. Deoarece insulița nu prezenta nicio importanță strategică ea a fost cedată contra unei sume importante de bani. Contele s'a instalat

Dreapta: Statuia regelui Parakkana Bahu, care a domnit în Ceylan, între anii 1153 și 1186.

lat în paradisul său, și-a construit o vilă în formă octogonală, a angajat doi servitori indigeni și de atunci a dus o existență de înțelept în mijlocul cărților aduse din Europa și a vegetației splendide a Sudului. Acest nou Robinson nu are nimic comun cu ceea ce se numește „mizantrop”. Călătorii europeni care au vizitat portul și orașul Colombo, manifestându-și dorința de a vizita pe pustnic, au primit permisiunea de a o face cu condiția de a parcurge drumul spre insulă cu picioarele sau înnotând lucru destul de ușor de altfel, deoarece apa care desparte insula de coasta Ceylanului nu are o adâncime mai mare de un metru.

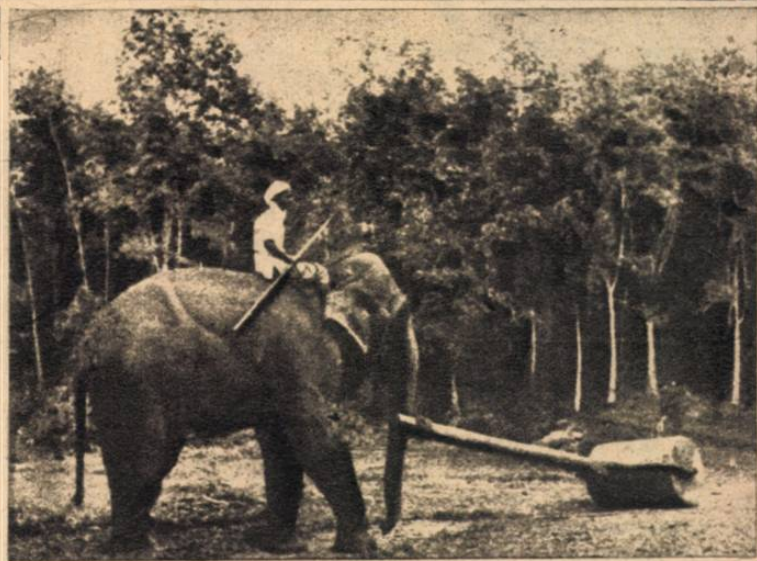
Motivul pentru care ciudatul conte cerea acest lucru vizitatorilor săi se explica destul de ușor: contele nu voia să mai vadă bărci sau alte mijloace de comunicație turburându-i apele teritoriale.

Numeroși vizitatori celebri, printre care oameni politici, capete încoronate și scriitori și-au lăsat în vila contelui fotografiile cu dedicație.

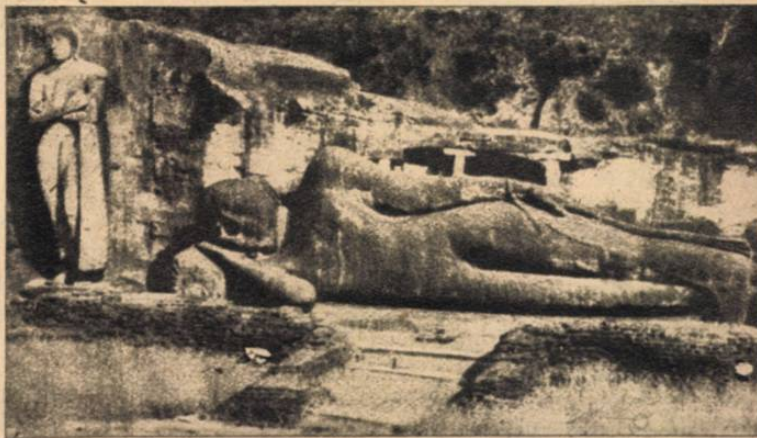
Contele Moni ar fi gustat multă vreme din delicia singurătății sale paradisiace, dacă ecoul bombelor lansate de aviatorii japonezi asupra portului Colombo nu l'ar fi trezit din meditație. Pustnicia lui este amenințată să fie invadată de sgomotele și poate de mașinile cu care se face războiul.

Visul contelui s'a prăbușit. După o pace de treizeci de ani, contele se va întoarce poate în Europa ca un filozof blazat.

În orice caz nu se poate contesta că acest om ciudat a cunoscut o perioadă de pace mai mare decât aceea pe care au cunoscut-o europenii.

Elefanții din Ceylan sunt dresați să fie folositori muncilor agricole.

O statuie originală a lui Budha, de pe insula Ceylan, reprezentându-l pe legendarul zeu culcat.

Ruinele celui mai vechi monument al religiei budhiste se găsesc la Anuradhapura, fosta capitală a Ceylanului.

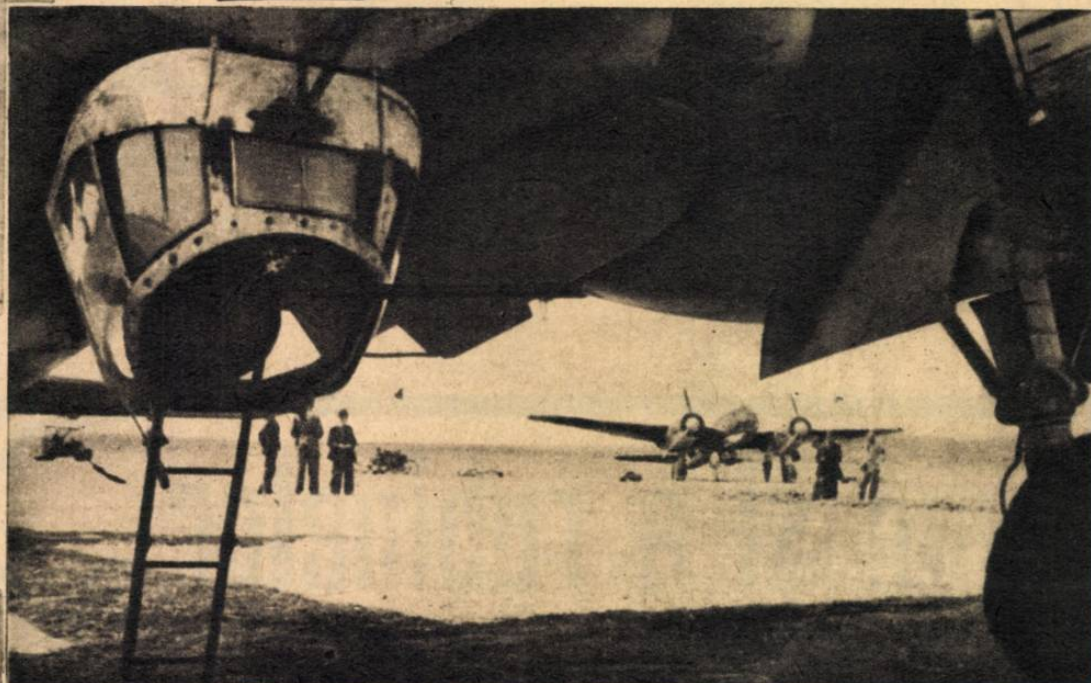

Cum se luptă la +50 grade

ESTE incontestabil că ne aflăm în ajunul unor lupte hotărâtoare nu numai pe frontul de Est ci și în Marea Mediterană și Africa. Zilnic se anunță atacuri pline de succese ale aviației germane și italiene în contra Maltei, fortăreață insulară apărată cu atâta învergunare de către britanici. Această bază atât de importantă a englezilor nu mai poate fi întrebuințată ca port de reparații. În urma distrugerilor provocate la instalațiile de port. Atacurile succesive împotriva navigației engleze în Marea Mediterană au crescut în ultimele luni considerabil, așa în cât vasele britanice nu-și mai pot transporta rezervele în Africa de Nord decât pe cele din jurul Africe de Sud. Aceste succese ar fi inimaginabile fără acțiunea neobosită a avioanelor de luptă germane, îndeosebi Ju 87 și Ju 88.

Deci contribuția aviației germane la luptele grele și schimbătoare din Africa de Nord este decisivă. Ele au determinat înaintări surprinzătoare și

Cu o încărcătură grea de bombe, avionul „Ju 88” decolează de pe un aeroport militar din Sicilia pentru un raid în Africa

Bombe de mare calibru fixate sub aripile avionului de luptă în picaj „Ju 88”. Mașina este gata de decolare pentru sborul în Africa.

Un „Stuka” se reîntoarce dintr'un raid făcut în Africa. Aparatul trece peste Etna și Sicilia, pentru a ateriza apoi la baza lui.

pline de succese ale unităților de tancuri germano-italiene în Cirenaica, împotriva forțelor inamice superioare. Prin aceasta s'a dat în Africa de Nord o decizie la care nu s'au așteptat britanicii. În repetate rânduri ei s'au crezut aci victorioși, și de fiecare dată îndeosebi aviația germană a fost aceea care le-a spulberat speranțele.

Ca și pe celelalte fronturi, forțele aviatice germane au creiat și aci, prin acțiunea lor, condițiunile pentru operațiunile pline de succese ale armatei terestre. Și trebuie să se țină seamă de faptul că materialul de aviație german a fost folosit în condițiuni cu totul noi și că a trebuit să înfrunte numeroase dificultăți tehnice, în timp ce Italia ca și Anglia dispune deja de experiențe îndelungi în ce privește acțiunea avioanelor la tropice. Climatul tropical pune cerințe deosebite, din cauza căldurii, a umezelii aerului și a nisipului.

Reîntorcându-se dintr'un sbor în contra Maltei, avionul „Ju 88” are clapele răcitorului deschise, din cauza temperaturii prea ridicate.

Temperaturile ridicate cer o răcire mai mare a motorului. Carlinga echipagiului devine aproape insuportabilă din cauza căldurii, dacă avionul stă mai mult la soare, deoarece pereții de metal capătă temperaturi externe de până la 80 grade Celsius. Aceasta s'a evitat prin vopsirea avionului cu substanțe care reflectează căldura. Pentru ungerea motorului trebuiau întrebuințate uleiuri și grăsimi rezistente la căldură. Cauciucurile trebuiau și ele apărute în contra razelor solare, deoarece se uzează foarte repede la căldură. Umezeala aerului impunea un coeficient mai ridicat al rezistenței la uzaj a tuturor pieselor de avion. Aceasta trebuia luată în considerație și chestiunea depozitării pieselor de schimb. Deosebit de sensibilă la coroziune este rețeaua electrică a avionului. O forță de rezistență suficientă asigură aci prelucrarea cu grijă și amănunțită și o vopsire specială a tuturor pieselor.

Cel mai mare dușman al avioanelor este însă nisipul. El are un efect complex distrugător, asupra lagărelor. Lagărele trebuiesc deci apărute cu multă grijă. Nisipul de pe jos, care este ridicat la decolare și absorbit se plasează în interiorul motorului la cilindri, pistoane, lagăre. etc. unde micșorează intervalele de funcționare ale motoarelor și securitatea lor. În acest scop s'a aplicat la motor un filtru și s'a evitat astfel pătrunderea nisipului în mecanism.

În locul unei bărci de salvare care poate fi aruncată de sus, avioanele germane pentru tropice sunt prevăzute cu un echipament special, care conține provizii și apă pentru mai multe zile, pistoale ușoare, bombe de fum etc.

Marele randament al motoarelor de avion întrebuințate, și îndeosebi al motoarelor Jumo 211 de pe avioanele Ju 87 și 88, cât și excelența lor comportare mecanică a făcut ca aceste modeluri de avioane de bombardament în picaj să fie folosite în Africa fără a fi simțitor transformate.

Pe lângă dovada reînnoită a uriașei forțe de lovire, aviația germană a eliberat, în același timp cu acțiunea ei în Africa, industriei germane aeronautice, un certificat extraordinar.

Primăvara în NORVEGIA

O plimbare cu barca, sub razele soarelui de primăvară este o delectare în fiordurile Norvegiei, unde munții rămân și în toii verii acoperiți de zăpadă.

Jos: După serviciul greu și după iarna aspră a Nordului, puțină odihnă sub mângâierea razelor de soare, sau lectura ziarelor primite din patrie, sunt lucruri mult apreciate de soldatul german.

ARNA aspră și lungă a cerut multe eforturi dela soldații germani, în special în regiunile Nordului. În Norvegia zăpada părea veșnică și nu vroia să se topească, cu toate că în celelalte țări ale Europei își făcuse demult intrarea mult așteptată primăvară. În cele din urmă însă iată că au început să apară primele raze ale soarelui și în Norvegia, înverzind și înflorind minunatul peisaj al acestei țări de un farmec într'adevăr deosebit.

În căminul soldaților germani de pe coasta norvegiană, venirea primăverii a fost salutată cu frenezie. Soldații au început să lucreze grădinile, să construiască un nou coteț pentru găini, să însămânțeze brazdele proaspete etc.

O camaraderie veselă domnește în același timp între soldați și surorile de caritate, care-i ocrotesc aci, cu grije de mamă. După serviciul greu, câteva ore libere la soare, jocuri, plimbări cu barca, lucrări pentru înfrumusețarea căminului, toate acestea sunt recompense bine meritate pentru suportarea neobișnuitelor greutăți ale iernii norvegiene.

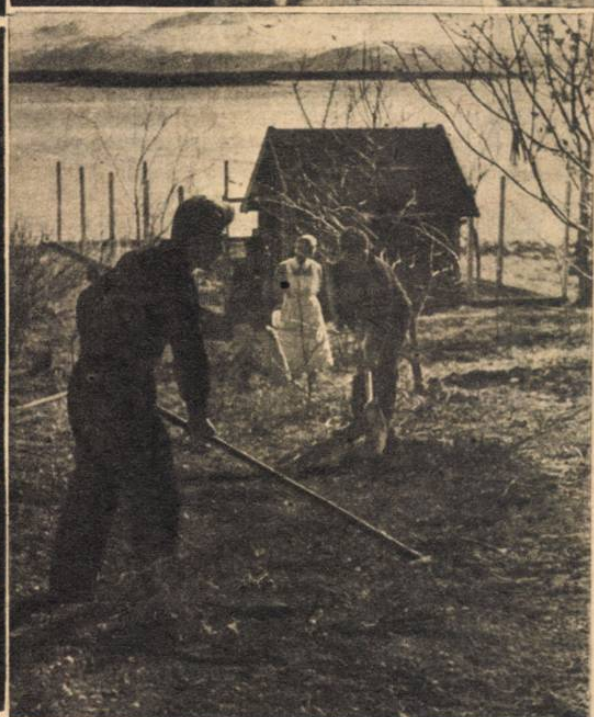
În căminurile lor din Norvegia soldații germani cântă să-și facă viața cât mai plăcută și mai comodă. De aceea ei profită de venirea primăverii nu numai ca să se repauneze sub razele soarelui ci să-și pună la punct curtea și grădina. Iată aici (dreapta), doi soldați utilizându-și timpul liber la construcția unui coteț modern pentru păsări.

Între soldați și surorile de caritate, care-i îngrijesc ca adevărate mame, s'a legat o strânsă camaraderie. Surorile sunt nu numai îngrijitoare lor în caz de îmbolnăvire, dar și sfetnicele lor prețioase în „problemele”... grădinaritului și ale căminului. Vedem (dreapta) un soldat cerând statul unei astfel de camarade pentru însămânțarea unor plante și zarzavaturi de primăvară.

Chiar sâmbatul grădinei se face sub supravegherea soriei de caritate, care se pare că se pricepe tot atât de bine în domeniul culturii pământului ca și în acela al medicinei. Cea mai mare pasiune a soldaților este să culegă roadele semănate cu propria lor mână și crescute sub îngrijirea lor atentă. Bineînțeles că și surorile de caritate vor avea partea lor...

Pe terasa căminului, deastădată însoțită, soldații joacă șah, — una din distracțiile lor de predilecție pentru orele libere. Pentru ca jocul să fie și mai pasionant, se organizează adevărate meciuri de campionat, câștigătorului oferindu-i-se, odată cu mândria titlului și un premiu realizat prin contribuția tuturor camarazilor.

La dreapta: o fază a unui astfel de concurs.

Stânga: Gustav Fröhlich în rolul subofițerului pe care-l interpretează alături de Maria Andergast, în ultimului film intitulat „Șase zile permisie”

găsesc că un actor nu are lucruri atât de interesante de declarat, încât să i se acorde asemenea spații prin gazete — mai ales azi, când trebuie să se facă economie de... hârtie. Ce-amputea spune

noi, în definitiv, despre cariera noastră, așa ca să pară un lucru senzațional? Ce-aș putea spune despre mine, ca să pară senzațional? Sunt un actor ca oricare altul; n'am nici o meteahnă, muncesc mult și caut să plac întotdeauna spectatorilor în rolurile pe care le interpretez. Cât despre viața mea particulară, cred că mai puțin ar putea interesa pe cineva. Nu fac nimic... anormal.

— Dar despre ultimul dv. film — l-a întrebat corespondentul nostru — ce părere aveți?

— Eu, firește, am o părere foarte bună. Găsesc valabilă însă această părere a mea numai în măsura în care ea va fi confirmată, mâine, de Cronicarii cinematografici și de public. Ei sunt judecătorii noștri de ultimă și definitivă instanță. Și dacă într-adevăr cronicarii se mai înșală uneori, în schimb publicul nu se desminte niciodată.

Îți pot spune însă că am turnat cu multă dragoste în acest film, întâi, fiindcă e brodat pe un subiect care îmbină minunat elementul romantic cu actualitatea și al doilea fiindcă joc alături de Maria Andergast, care este o parteneră minunată. Interpretez aici, după cum ați văzut, rolul unui subofițer care primește, la un moment dat, o scrisoare o fotografie și un pachet cu bunătăți dela o fată din patrie, care le destinase

(Continuare în pag. 15-a).

Gustav Fröhlich

DESPRE EL ȘI DESPRE
ULTIMUL SĂU FILM

O scenă de dans oriental, montată cu mult umor în filmul „Șase zile permisie”

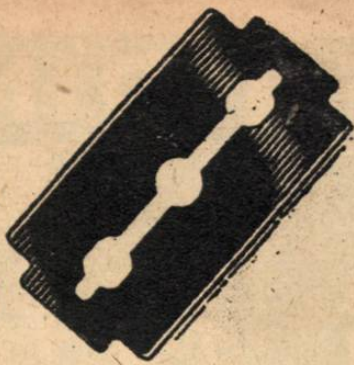
L-AM putut întâlni pe mult ocupatul Gustav Fröhlich — ne scrie corespondentul nostru cinematografic din Germania — numai cu prilejul primirei dela Berlin a ultimului său film „Șase zile permisie”. Ca orice vedetă care se respectă, venise să asiste „în carne și oase” la prezentarea filmului, în fața presei și a publicului select de premieră. Am profitat, deci, de această întâlnire, spre a-i smulge câteva declarații. Gustav Fröhlich este însă, pe cât de dornic cu surâsul lui cuceritor, pe atât de zgârcit cu declarațiile către gazetari.

— Nu obicinuiesc să dau interviuri — îmi spune el — fiindcă

Dreapta: Gustav Fröhlich în rolul care i-a plăcut atât de mult și pe care l-a interpretat cu atâta pasiune în ultimul lui film.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Stiați că ..

în ciuda gerurilor aspre o expediție polară rămâne ferită de răceli pentru motivul că în regiunile polare aerul este curat și complet lipsit de microbi. Din păcate, în climatul nostru temperat, situațiunea se prezintă altfel. Prin urmare:

Nici un cămin fără

ASPIRIN

BAYER

este gustos,
sănătos, convenabil!

„Franck-Cafea” See. pe Aet.

Este adevărat că silueta femeii pierde din grație cu vârsta?

Nu! Vârsta nu are nici-o importanță numai datorită neglijenței se întâmplă ca o femeie să se îngreșe și să piardă silueta. Pentru înfățișarea nenumăratelor neplăceri, persoanele grase trebuie să facă neapărat o cură cu tabletele de slăbire Kissingen, care modelează silueta. După cura de slăbire cu tabletele de slăbire Kissingen se ajunge la o siluetă ideală. Un produs natural al Băilor Kissingen.

Gustav Froelich despre el și despre ultimul lui film

(Urmare din pag. 14-a)

unui soldat necunoscut. De-aici întreaga idilă și toate aventurile brodate pe atmosfera actualității. Rolul mi-a plăcut mult, încă delă citirea scenariului, și sper că am reușit să-l interpretez ireproșabil, așa cum Maria Andergast a reușit — sunt convins — o creație excepțională în acest film...

Intr'adevăr, atât cronicarii ziarelor cât și publicul, au confirmat în totul părerile lui Gustav Froelich, încă de a doua zi, când coloanele gazetelor au fost pline de elogii la adresa lui și a partenerii lui și când cassa cinematografului a fost luată cu asalt de spectatori.

Judecătorii supremi s'au pronunțat mai mult decât favorabil...

**CITIȚI ÎN „SUPPLEMENTUL REVISTEI”
RUBRICA „SĂ STĂM
DE VORBĂ” RE-
DACTATĂ DE JO-
SEPH DE SAXA.**

Oamenii cu fruntea înaltă sunt cugetători?

În general se spune că oamenii cu frunte mică sunt slabi dotați intelectualicește, iar cei cu fruntea mare sunt inteligenți sau gânditori.

Această concepție foarte răspândită că fruntea înaltă este un indiciu al capacității intelectuale mari nu corespunde deloc adevărului.

Forma exterioară a capului nu joacă nici un rol pentru inteligență. Boli de copii, accidente în copilărie și la naștere pot modifica sau evidenția forma creștetului capului. Marii gânditori au avut adesea și frunți mici.

Pentru inteligența unui om este decisivă numai forma creierului.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

Ce trebuie să facem primăvara:

Primăvara când natura reînvie și noi forțe se cer, corpul omenesc, are nevoie de o înviorare a funcțiilor sale. De aceea se impune în acest anotimp să faceți o cură cu Helmitol. Helmitol curăță și desinfectează rinichii și căile urinare, îndepărtând tot ce dăunează organismului.

HELMITOL

este un produs „Bayer”

LAMA DE RAS
Energie

Noțiunea calității

NUMAI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

M. S. Regele, M. S. Regina Elena, d. Mareșal Antonescu, d. prof. Mihai Antonescu și membrii guvernului, în fața Castelului dela Sinaia, după prezentarea felicitărilor de Ziua Reginei.

Sosirea d-lui Domenico Marotta, cunoscutul profesor și conferențiar Italian, în gara de Nord.

Echipele de rugby ale Italiei și României, aliniate în fața tribunei de onoare, înainte de începerea match-ului, care se știe că s'a soldat cu rezultatul de 23 : 9 în favoarea României.

D-na Mareșal Antonescu și d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, asistând la match-ul de rugby care a avut loc între echipele Italiei și României pentru cupele „Mareșal Antonescu” și „Mihai Antonescu”

I. P. S. Arhimandritul Scriban oficiind slujba religioasă în Transnistria, pentru pomenirea eroilor căzuți pe altarul patriei.

D-na Maria Mareșal Antonescu la inaugurarea cantinei dela Școala Primară No. 34, din Capitală.